Isaac Asimov

Isaac Asimov

Lucky Starr şi lunile lui Jupiter

Necazuri pe Jupiter Nouă.

Jupiter forma un cerc aproape perfect de lumină albicioasă, având cam jumătate din diametrul aparent al Lunii văzută de pe Pământ, dar cu o luminozitate de şapte ori mai mică, din cauza distanţei mari faţă de Soare. Chiar şi aşa, era o imagine frumoasă şi impresionantă.

Lucky Starr se uita la ea gânditor. Luminile din sala de control erau stinse iar Jupiter era centrat pe ecran, a cărui lumină palidă făcea ca Lucky şi însoţitorii săi să pară nişte umbre. Lucky spuse:

— Dacă Jupiter ar fi gol pe dinăuntru, Bigman, ai putea să bagi în el o mie trei sute de planete de mărimea Pământului şi tot n-ai reuşi să umpli tot spaţiul. Cântăreşte mai mult decât toate celelalte planete la un loc.

Joe Bigman Jones, care nu îngăduia nimănui să-i spună altfel decât Bigman, deşi avea doar un metru cincizeci şi şase, şi asta dacă se ridica un pic pe vârfuri, avea o aversiune faţă de tot ce era mare, cu excepţia lui Lucky.

— Şi la ce bun toate astea? Întrebă el. Nimeni nu se apropie de această planetă.

— Probabil că nu vom asoliza niciodată pe ea, spuse Lucky, dar vom ajunge cât se poate de aproape de îndată ce navele Agrav vor fi puse la punct.

— Atâta timp cât cei de pe Sirius se ocupă de treaba asta, spuse Bigman încruntându-se în întuneric, va fi nevoie să ne asigurăm noi înşine că aşa va fi.

— Ei bine, Bigman, vom vedea.

Bigman lovi cu pumnul său mic în palma mâinii stângi:

— Pe nisipurile marţiene, Lucky, cât mai trebuie să aşteptăm aici?

Se aflau în nava lui Lucky, Shooting Starr, care gravita pe o orbită în jurul lui Jupiter, după ce-şi sincronizase viteza cu cea a lui Jupiter Nouă, micul satelit al planetei, aflat pe orbita cea mai îndepărtată.

Satelitul plutea nemişcat la o mie de mile depărtare. Oficial, purta numele de Adrastea, dar exceptându-i pe cei mai mari şi pe cei mai apropiaţi de planetă, sateliţii lui Jupiter erau mai cunoscuţi după o titulatură numerică. Jupiter Nouă avea un diametru de doar o sută patruzeci şi cinci de kilometri, abia cât un asteroid, dar părea mai mare decât îndepărtatul Jupiter, aflat la douăzeci şi patru de milioane de kilometri distanţă. Satelitul era o stâncă colţuroasă, cenuşie şi ostilă în lumina slabă a Soarelui, şi abia dacă prezenta vreun interes. Atât Lucky, cât şi Bigman văzuseră sute de asemenea privelişti în centura de asteroizi.

Totuşi, într-un fel, era deosebit. Sub crusta sa, o mie de oameni şi echipamente în valoare de câteva miliarde de dolari lucrau la construirea unor nave care să fie imune la efectele gravitaţiei.

Cu toate acestea, Lucky prefera să privească la Jupiter. Chiar şi la o asemenea depărtare de navă (cam trei cincimi din distanţa dintre Venus şi Pământ în punctul de maximă apropiere), Jupiter se înfăţişa ca un disc suficient de mare pentru a-şi etala zonele colorate. Erau nişte dâre roz-pal şi verzui-albăstrii, de parcă un copil şi-ar fi înmuiat degetele în acuarele, trecându-şi-le apoi peste imaginea lui Jupiter.

Frumuseţea planetei aproape că-l făcu pe Lucky să uite lipsa totală de viaţă de pe aceasta. Bigman fu nevoit să-şi repete întrebarea cu glas mai tare.

— Hei, Lucky, cât o să mai trebuiască să aşteptăm aici?

— Ştii foarte bine care-i răspunsul, Bigman. Până când comandantul Donahue vine să ne ia.

— Mersi de informaţie. Eu vroiam să ştiu de fapt de ce trebuie să-l aşteptăm?

— Pentru că aşa ne-a cerut.

— Nu zău! Dar cine-şi închipuie individul ăsta că e?

— Şeful proiectului Agrav, răspunse cu răbdare Lucky.

— O fi el şef, dar nu trebuie să faci ce-ţi cere.

Bigman înţelesese în mod profund care erau limitele puterii lui Lucky. Membru „plin” al Consiliului Ştiinţei, acea instituţie generoasă şi minunată care lupta cu inamicii Pământului din interiorul şi din afara Sistemului Solar, Lucky putea să facă după cum îl tăia capul, chiar şi faţă de cei mai mari şefi.

Dar Lucky nu era dispus să procedeze astfel. Jupiter era un pericol cunoscut, o planetă otrăvită şi cu o gravitaţie de nesuportat. Dar situaţia de pe Jupiter Nouă era şi mai periculoasă deoarece nu erau cunoscute punctele exacte generatoare de pericol. Până când afla mai multe, Lucky îşi croia drum cu multă prudenţă.

— Ai răbdare, Bigman, spuse el.

Bigman mormăi ceva şi aprinse luminile.

— Doar n-o să ne chiorâm toată ziua la Jupiter, nu?

Se duse la mica vietate venusiană care plutea în cuşca ei umplută cu apă din colţul sălii de pilotaj. Se uită cu duioşie la ea, cu faţa înseninată de un zâmbet de plăcere. Broscuţele venusiene aveau mereu un astfel de efect asupra lui Bigman şi, de fapt, asupra oricui.

Broasca-V provenea din oceanele venusiene, o făptură minusculă care părea uneori că e alcătuită numai din ochi şi picioare. Corpul ei verde, ca de broască, avea doar cincisprezece centimetri lungime. Cei doi ochi mari şi bulbucaţi păreau două afine, iar ciocul ei ascuţit şi puternic curbat se închidea şi se deschidea la intervale neregulate. În acel moment, avea cele şase picioare retrase, aşa încât

stătea culcată pe fundul cuştii, dar când Bigman bătu în capacul de sus, acestea se întinseră ca nişte catalige.

Era o arătare urâţică foc, dar Bigman se simţea bine în apropierea ei. Era o senzaţie căreia nu i se putea împotrivi. Oricine altcineva ar fi simţit la fel, căci broscuţa V avea grijă de asta.

Bigman verifică cu atenţie cilindrul de dioxid de carbon care menţinea apa din cuşcă bine saturată şi sănătoasă şi controlă temperatura apei, care trebuia să fie de 35 de grade. (Oceanele calde de pe Venus erau saturate de o atmosferă alcătuită din azot şi dioxid de carbon. Oxigenul liber, inexistent pe Venus cu excepţia oraşelor-cupolă de pe fundul oceanelor construite de oameni în zonele cu ape puţin adânci, ar fi fost cât se poate de dăunător pentru broscuţa V.)

Bigman spuse:

— Crezi că proviziile de buruieni sunt suficiente?

Ca şi cum i-ar fi auzit replica, broscuţa reteză cu ciocul un fir de buruiană verde venusiană, care plutea prin cuşcă, şi începu s-o mestece încet.

— O să ţină până ajungem pe Jupiter Nouă, spuse Lucky, şi deodată amândoi tresăriră la auzul semnalului de recepţie inconfundabil.

După ce degetele lui Lucky reglară parametrii necesari, pe ecran apăru un chip sobru, îmbătrânit.

— Aici Donahue, rosti o voce vioaie.

— Da, comandante, răspunse Lucky. Te aşteptam.

— Atunci, eliberaţi siguranţele pentru ataşarea tubului.

— Pe faţa comandantului se putea citi îngrijorarea – o expresie limpede de parcă ar fi fost scrisă cu litere mari cât nişte meteoriţi de clasa I.

În ultimele săptămâni, Lucky se obişnuise să citească o asemenea expresie pe feţele oamenilor. Ca de exemplu, pe chipul consilierului şef Hector Conway. Pentru acesta, Lucky era aproape ca un fiu, faţă de care nu simţea nevoia să se prefacă.

Faţa rozalie a lui Conway, de obicei mai abilă şi inspirând siguranţă de sine sub claia de păr alb, exprima îngrijorarea.

— De luni de zile aştept prilejul să-ţi vorbesc.

— Necazuri? Întrebă liniştit Lucky. Abia se întorsese de pe Mercur de o lună şi timpul scurs de atunci şi-l petrecuse în apartamentul său din New York. N-am primit nici un apel de la dumneata.

— Meritai şi tu o vacanţă, răspunse Conway ursuz. Mi-ar fi părut bine să-mi pot permite să te mai las liniştit o vreme.

— Spune-mi despre ce e vorba, unchiule Hector?

Ochii consilierului şef priviră stăruitor în cei ai tânărului înalt şi zvelt din faţa lui, părând să-şi găsească liniştea în ochii aceia căprui şi calmi.

— Sirius! Spuse el.

Lucky simţi un fior de emoţie, provocată de gândul la o posibilă confruntare cu marele inamic. Să fie oare posibil, în sfârşit?

Trecuseră secole de când primele expediţii terestre colonizaseră planetele celor mai apropiate stele. Noi societăţi se dezvoltaseră pe acele planete din afara sistemului solar. Societăţi independente care abia îşi mai aduceau aminte de originea lor pământeană.

Pe planetele siriusiene se aflau cele mai vechi şi mai puternice dintre acele societăţi. Societatea se dezvoltase pe planete noi unde ultimele realizări ale ştiinţei fuseseră aduse pentru a transforma resursele nevalorificate. Nu era un secret pentru nimeni că siriusienii, care nutreau convingerea că reprezintă „crema” omenirii, aşteptau cu nerăbdare momentul când ar putea prelua stăpânirea asupra oamenilor de pretutindeni. Ca şi faptul că ei considerau Pământul, bătrâna planetă mamă, cel mai mare duşman al lor.

În trecut, făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să-i ajute pe inamicii Pământului, aşa cum se întâmplase cu piraţii de pe asteroizi, dar niciodată nu se simţiseră îndeajuns de puternici pentru a risca un război făţiş.

Dar acum?

— Ce-i cu povestea asta legată de Sirius? Întrebă Lucky.

Conway se lăsă pe spătarul fotoliului, bătând darabana pe tăblia mesei.

— Sirius devine tot mai puternică în fiecare an. Dar planetele sale sunt subpopulate: abia numără câteva milioane de locuitori. Chiar şi acum sunt mai mulţi oameni în sistemul nostru solar decât există în tot restul galaxiei. Avem mai multe nave şi mai mulţi savanţi; încă mai deţinem o anumită superioritate. Dar, pe Spaţiu, această superioritate riscă să dispară dacă lucrurile vor continua să evolueze ca şi până acum.

— În ce fel?

— Siriusienii încep să afle anumite lucruri. Consiliul are dovezi indubitabile că Sirius deţine informaţii aduse la zi despre cercetările din cadrul proiectului Agrav.

— Cum?! Mare Galaxie, cum de s-a întâmplat una ca asta?

Lucky era pe bună dreptate surprins. Proiectul Agrav era unul dintre cele mai secrete programe terestre. Ăsta fusese şi motivul pentru care operaţiunile de construcţie propriu-zisă se realizau pe unul din sateliţii lui Jupiter.

Conway zâmbi cu amărăciune.

— Tocmai asta-i întrebarea: cum de s-a întâmplat una ca asta? Tot soiul de informaţii se scurg către ei şi nu ştim cum. Informaţiile legate de Agrav sunt dintre cele mai importante. Am încercat să le oprim. N-a mai rămas nici un om din cadrul proiectului care să nu fi fost verificat riguros în privinţa loialităţii. Am luat toate măsurile de precauţie. Şi totuşi informaţiile continuă să se scurgă. Am plantat date false şi totuşi au ajuns la ei. Ştim asta de la serviciul nostru de spionaj. Am strecurat date în aşa fel încât să nu poată ajunge la ei, şi totuşi au ajuns.

— Cum adică, „să nu poată ajunge la ei”?

— Le-am răspândit în aşa fel încât nimeni – cu excepţia a cinci-şase persoane – să nu le sesizeze. Şi totuşi au fost

depistate. Ar însemna că mai mulţi oameni cooperează într-o operaţiune conjugată de spionaj, ceea ce e de necrezut.

— Sau că un singur om are acces pretutindeni, remarcă Lucky.

— Ceea ce e la fel de imposibil. Trebuie să fie vorba de ceva nou, Lucky. Pricepi care sunt implicaţiile? Dacă Sirius a pus la punct o metodă nouă pentru a ne sonda creierele, nu mai suntem în siguranţă. N-am mai fi în stare să organizăm o defensivă împotriva lor. N-am mai putea să facem nici un fel de planuri împotriva lor.

— Stai puţin, unchiule Hector. Mare Galaxie, acordă-ţi o clipă de răgaz. La ce te-ai referit când ai spus că ne sondează creierele?

Lucky îşi fixă privirea tăioasă asupra bătrânului. Consilierul şef roşi:

— Pe Spaţiu, Lucky, mă cuprinde disperarea. Nu găsesc altă explicaţie. Siriusienii trebuie să fi dezvoltat o formă de citire a gândurilor, ceva de genul telepatiei.

— Şi de ce ţi-e jenă să sugerezi o asemenea posibilitate? Presupun că e posibil. Cunoaştem cel puţin un mijloc practic de telepatie: broaştele de pe Venus.

— În regulă, spuse Conway. Şi eu m-am gândit la asta, dar ei nu au broaşte venusiene. Ştiu ce s-a întâmplat în cercetările legate de broaştele de pe Venus. E nevoie de câteva mii de asemenea vietăţi care să lucreze în combinaţie pentru a face posibilă telepatia. Ca să ţii câteva mii de broaşte oriunde altundeva în afară de Venus, ar fi teribil de incomod şi foarte uşor de detectat. Şi, fără broaştele de pe Venus, nu există nici o modalitate să stăpâneşti telepatia.

— N-am găsit noi nici o altă modalitate, spuse Lucky încet. Până acum, cel puţin. Nu-i exclus ca siriusienii să ne-o fi luat-o înainte în cercetările legate de telepatie.

— Fără broaşte venusiene?

— Chiar şi fără ele.

— Nu cred, replică Conway cu violenţă. Nu pot să cred că siriusienii au putut rezolva vreo problemă dintre cele în faţa cărora Consiliul Ştiinţei a rămas complet neajutorat.

Pe Lucky, mândria bătrânului legată de organizaţia sa aproape că-l făcu să zâmbească, dar trebui să admită că aici era vorba nu numai de mândrie. Consiliul Ştiinţei reprezenta cea mai selectă adunare de intelectuali din toată galaxia şi de un secol până şi cea mai mică fărâmă de progres ştiinţific de oriunde din galaxie provenea de la Consiliu.

Cu toate acestea, Lucky nu-şi putu reţine o mică înţepătură.

— Sunt înaintea noastră în robotică.

— Nu tocmai, replică prompt Conway. Numai în aplicaţii. Pământenii au inventat creierul pozitronic care a făcut posibilă crearea omului mecanic modern. Nu uita lucrul ăsta. Pământului i se pot atribui toate dezvoltările fundamentale. Atâta doar că Sirius a construit mai mulţi roboţi şi a perfecţionat unele detalii de inginerie.

— Am constatat asta pe Mercur, spuse Lucky cu un ton sumbru.

— Da, ştiu, Lucky. A fost o experienţă îngrozitoare.

— Dar a trecut. Să ne concentrăm pe ce avem acum în faţa noastră. Situaţia stă cam aşa: siriusienii spionează într-o veselie iar noi n-avem cum să-i oprim.

— Da.

— Iar proiectul Agrav este afectat foarte puternic.

— Da.

— Şi bănuiesc, unchiule Hector, că ceea ce vrei de la mine este să merg pe Jupiter Nouă şi să văd dacă pot afla mai multe în privinţa asta.

Conway încuviinţă posomorât:

— Asta vreau să te rog. E nedrept pentru tine. Am ajuns să te consider asul meu, atuul meu, un om căruia pot să-i încredinţez orice problemă, fiind sigur că o va rezolva. Şi totuşi, ce-ai putea să faci aici? Nu există metodă pe care

Consiliul să n-o fi încercat şi cu toate astea n-am depistat nici un spion şi nici o metodă de spionaj. Ce am putea aştepta de la tine?

— Nu e vorba numai de mine. Voi avea ajutor.

— Bigman? Conway nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Nu numai el. Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Din câte cunoşti, a ajuns vreo informaţie legată de cercetările privind broaştele venusiene pe Sirius?

— Nu, spuse Conway. Din câte cunosc eu, nu a ajuns nici o informaţie.

— Atunci voi cere să-mi fie încredinţată o broască.

— O broască venusiană? O singură broască?

— Întocmai.

— Dar la ce ţi-ar folosi? Câmpul mental al unei singure broaşte e teribil de mic. N-ai să poţi citi gândurile numai cu ajutorul ei.

— Adevărat, dar s-ar putea să prind emisii de emoţii puternice.

— E posibil, zise Conway gânditor. Dar la ce ţi-ar folosi?

— Încă nu sunt sigur. Totuşi, va fi un avantaj pe care anchetatorii de dinaintea mea nu l-au avut. O izbucnire emoţională neaşteptată din partea cuiva de acolo ar putea să-mi fie de folos, ar putea să-mi ofere motive de suspiciune, ar putea sugera o nouă pistă în desfăşurarea investigaţiei. În plus…

— Da?

— Dacă cineva posedă puteri telepatice, dezvoltate natural sau prin mijloace artificiale, aş putea detecta ceva mult mai puternic decât o adiere emoţională. S-ar putea să detectez chiar un gând conturat, înainte ca individul respectiv să afle destule din gândurile mele pentru a-şi proteja mintea. Înţelegi ce vreau să spun?

— Dar şi el ţi-ar putea detecta emoţiile.

— Teoretic, da, dar, ca să zic aşa, eu aş asculta emoţiile, pe când el nu.

Conway se însenină la faţă:

— E o speranţă slabă, dar, pe Spaţiu, e o speranţă! Am să-ţi obţin o broască venusiană… Dar nu uita un lucru, David.

Numai în momentele de profundă îngrijorare Conway folosea numele adevărat al lui Lucky, cel cu care fusese cunoscut în toată copilăria sa.

— Vreau să apreciezi cum se cuvine importanţa acestei misiuni. Dacă nu aflăm cum procedează cei de pe Sirius, înseamnă că într-adevăr sunt înaintea noastră. Iar asta înseamnă că războiul nu mai poate fi amânat multă vreme. De asta atârnă războiul sau pacea.

— Ştiu, răspunse Lucky încetişor.

Supărarea comandantului.

Şi astfel s-a întâmplat că Lucky, pământeanul, şi micul său prieten, Bigman Jones, marţian get-beget, au pornit într-o călătorie dincolo de centura de asteroizi, spre marginea sistemului nostru solar. Şi acesta era motivul pentru care îi însoţea un „băştinaş” de pe Venus, nicidecum un om, ci o mică făptură care ştia să citească şi să influenţeze gândurile.

Acum pluteau la câteva mii de kilometri deasupra satelitului Jupiter Nouă şi aşteptau să fie conectaţi de nava comandantului prin intermediul unui tub transportor flexibil. Tubul făcea legătura între sasurile navelor formând un culoar de trecere pe care oamenii îl puteau folosi fără a mai fi nevoiţi să-şi îmbrace costumele spaţiale. Aerul din cele două nave se amesteca, iar un om obişnuit cu spaţiul, profitând de absenţa gravitaţiei, putea străbate întreg tubul în urma unui impuls iniţial, corectându-şi traiectoria în locurile unde tubul se curba cu ajutorul câte unui cot bine plasat.

La deschiderea sasului, primul lucru vizibil fură mâinile comandantului. Acestea apucară marginile deschiderii şi împinseră în aşa fel încât comandantul făcu un salt şi coborî în câmpul de gravitaţie artificial localizat pe Shooting Starr (sau, cum i se mai spunea, câmpul pseudo-gravitaţional), abia clătinându-se un pic. Manevra fusese efectuată cu

precizie şi Bigman, care era foarte exigent faţă de toate tehnicile folosite de astronauţi, încuviinţă din cap aprobator.

— Bun găsit, consilier Starr, mormăi Donahue ursuz.

Era întotdeauna dificil să alegi între a spune „bună dimineaţa”, „bună ziua” sau „bună seara” în spaţiu unde, în sensul strict al termenilor, nu exista nici dimineaţă, nici după-amiază, nici seară. „Bun găsit” era termenul neutru adoptat de către astronauţi.

— Bine ai venit, comandante, spuse Lucky. Există oarece dificultăţi privind asolizarea noastră pe Jupiter Nouă care ar explica această întârziere?

— Dificultăţi? Păi, depinde cum priveşti lucrurile. Se uită în jur şi se aşează pe unul din scăunelele pentru piloţi. Am luat legătura cu cartierul general al Consiliului, dar mi-au spus că trebuie să tratez cu tine personal, de-aia am ajuns aici.

Comandantul Donahue era un bărbat slab dar vânjos, care dădea impresia unei permanente încordări. Avea faţa brăzdată de riduri, iar părul cărunt prezenta urme care aminteau de culoarea sa castanie de altădată. Vene albăstrii îi ieşeau în evidenţă pe spatele mâinilor. Vorbea într-o manieră explozivă, „mitraliindu-şi” frazele într-o succesiune rapidă de cuvinte.

— Ce anume să tratezi personal cu mine, domnule comandant? Întrebă Lucky.

— Un singur lucru, domnule consilier. Vreau să te întorci pe Pământ.

— De ce?

Comandantul evită să-l privească direct pe Lucky în timp ce vorbea.

— Avem o problemă legată de starea morală. Oamenii noştri au fost anchetaţi, anchetaţi şi iarăşi anchetaţi. De fiecare dată s-a constatat că sunt „curaţi”, şi de fiecare dată s-a declanşat o nouă anchetă. Nu le place chestia asta şi nici dumitale nu ţi-ar plăcea. Nu le place că asupra lor planează permanent suspiciunea. Iar eu sunt întru totul de partea

lor. Nava noastră antigravitaţională este aproape gata şi nu e momentul potrivit ca oamenii mei să fie deranjaţi. I-am auzit vorbind despre o grevă.

Lucky răspunse cu calm:

— Chiar dacă oamenii dumitale au fost găsiţi curaţi, scurgerile de informaţii continuă.

Donahue săltă din umeri.

— Atunci alta trebuie să fie cauza. Ar trebui…

Se întrerupse brusc şi o neaşteptată tonalitate prietenoasă îşi făcu apariţia în vocea lui:

— Ce-i asta?

Bigman îi urmări privirea şi se grăbi să-i răspundă:

— E broscuţa noastră venusiană, comandante. Eu sunt Bigman.

Comandantul nu luă în seamă încercarea de prezentare. În schimb, se apropie de broscuţă, privind fix la cuşca umplută cu apă.

— Asta e o fiinţă de pe Venus, nu-i aşa?

— Întocmai, spuse Bigman.

— Am auzit de ele. Totuşi, e prima dată când văd aşa ceva. Simpatică făptură.

Uşor amuzat, Lucky nu găsea deloc ciudat faptul că în mijlocul unei discuţii cât se poate de serioase, comandantul găsise de cuviinţă să-şi exprime subita admiraţie pentru micuţa creatură acvatică de pe Venus. Broscuţa făcea ca acest lucru să fie inevitabil.

Acum, mica fiinţă se uita la Donahue cu ochii ei negri, legănându-se pe picioarele extensibile şi clămpănind uşor din ciocul ca de papagal. În întreg universul cunoscut, mijloacele ei de supravieţuire erau unice. Nu avea nici un fel de arme defensive, nici un fel de armură. Nu avea gheare, dinţi sau coarne. Putea muşca într-adevăr cu ciocul, dar nu putea face rău vreunei creaturi mai mari decât ea însăşi.

Cu toate acestea se înmulţea liber pe suprafaţa acoperită de alge a oceanului venusian, fără a fi deranjată de vreunul

din animalele de pradă ale abisurilor marine, pur şi simplu pentru că broasca venusiană putea controla emoţiile. În mod instinctiv, făceau astfel încât celelalte forme de viaţă să le îndrăgească, să nutrească faţă de ele sentimente prietenoase, să nu aibă nici un fel de dorinţă de a le face rău. Şi făceau mai mult decât atât: prosperau.

Acum era evident că această broscuţă îl umplea pe Donahue de un sentiment de prietenie, aşa încât comandantul arăta cu degetul spre ea prin cuşca de sticlă şi râse când o văzu aplecându-şi capul într-o parte şi retrăgându-şi picioarele atunci când Donahue îşi mişcă degetul în jos.

— Presupun că nu ştii dacă am putea să aducem câteva vietăţi de-astea pe Jupiter Nouă, nu-i aşa, Starr? Întrebă el. Noi cei de-aici iubim foarte mult animalele, fiindcă ne aduc aminte de casă.

— N-ar prea fi practic, spuse Lucky. Broaştele venusiene sunt dificil de întreţinut. Trebuie să li se asigure un sistem saturat cu dioxid de carbon. Oxigenul este otrăvitor pentru ele. Asta complică foarte mult lucrurile.

— Vrei să spui că nu pot fi păstrate într-un vas deschis cu apă?

— Uneori, pot fi ţinute şi aşa. De exemplu, aşa sunt ţinute pe Venus, unde dioxidul de carbon se găseşte din abundenţă şi unde oricând pot fi aruncate la loc în ocean dacă par nefericite. Pe o navă sau pe un astru fără atmosferă, ar fi mult prea costisitor să pompezi în continuu dioxidul de carbon în jur, aşa că un sistem închis e cel mai potrivit.

— Aha, făcu comandantul uşor melancolic.

— Revenind la subiectul iniţial al discuţiei noastre, spuse brusc Lucky, sunt nevoit să-ţi refuz sugestia de a mă întoarce pe Pământ.

Trecură câteva clipe până când comandantul se scutură de vraja aruncată asupra lui de broscuţă. Se întunecă la faţă.

— Sunt sigur că nu înţelegi întreaga situaţie, spuse el întorcându-se brusc şi privind în jos la Bigman. Să-l luăm de exemplu pe colaboratorul tău.

Micul marţian, îndreptându-şi spatele, începu să se înroşească la faţă.

— Mă numesc Bigman, zise el. V-am spus înainte.

— Cu toate acestea, nu s-ar zice că eşti un om foarte mare, spuse comandantul.

Şi cu toate că Lucky aşează o mână liniştitoare pe umărul micului său prieten, nu fu de nici un folos, căci Bigman strigă:

— Măreţia n-are nimic de-a face cu aspectul exterior, domnule. Mă numesc Bigman şi sunt într-adevăr un om mare, faţă de dumneata sau faţă de oricine ai vrea să dai ca exemplu, indiferent ce spune rigla. Şi dacă nu crezi… Îşi scutură viguros umărul stâng. Dă-mi pace, Lucky, te rog! Individul ăsta de-aici…

— N-ai vrea să te opreşti măcar o clipă, Bigman? Interveni Lucky. Hai să vedem ce vrea domnul comandant să spună.

Donahue se uitase cu surprindere la asaltul verbal, de altfel neaşteptat, al lui Bigman, încât spuse:

— În orice caz, n-am avut nici o intenţie rea cu remarca mea. Dacă v-am jignit, îmi cer scuze.

— Dacă m-aţi jignit? Spuse Bigman cu glas piţigăiat. Pe mine? Uite ce e, să ştiţi un singur lucru despre mine, domnule comandant, eu nu-mi pierd niciodată cumpătul şi, dat fiind că v-aţi cerut scuze, vom uita acest incident.

Trase de centură şi-şi plesni palmele de cizmele din piele roşie şi portocalie, înalte până la genunchi. Acestea erau moştenirea sa de pe vremea când fusese fermier pe Marte şi nu se despărţea de ele niciodată (decât dacă le înlocuia cu altele care să aibă o combinaţie de culori la fel de stridentă.)

— Vreau să fiu foarte direct cu tine, domnule Starr, spuse Donahue întorcându-se din nou către Lucky. Am aproape o mie de subalterni aici, pe Jupiter Nouă, şi toţi sunt nişte

oameni duri. Aşa trebuie să fie, pentru că sunt departe de casă, fac o treabă dificilă şi înfruntă riscuri mari. Au ajuns să aibă propria lor concepţie despre viaţă şi este o concepţie aspră. De exemplu, nou-veniţii sunt întâmpinaţi cu ostilitate. Uneori, aceştia nu suportă şi se întorc acasă. Alteori, sunt răniţi. Dacă reuşesc să treacă cu bine de „iniţiere”, totul e în regulă.

— E îngăduit oficial acest lucru? Întrebă Lucky.

— Nu. Dar este permis neoficial. Într-un fel sau altul, trebuie să ne îngrijim de mulţumirea oamenilor şi nu ne putem permite să-i alienăm amestecându-ne în distracţiile lor grosolane. Oamenii valoroşi sunt greu de înlocuit aici. Să ştii că nu sunt mulţi cei dispuşi să vină pe sateliţii lui Jupiter. În plus, această iniţiere este utilă şi în procesul de „filtrare” a impostorilor. Cei care nu trec cu bine încercările, probabil că vor eşua până la urmă şi în alte aspecte. Tocmai de aceea l-am pomenit pe prietenul dumitale.

Comandantul ridică grăbit mâinile.

— Să nu înţelegeţi greşit. Sunt de acord că are un suflet mare şi că este un om capabil şi tot ce vreţi voi. Dar va reuşi să treacă cu bine de ceea ce-l aşteaptă? Dar dumneata, domnule Starr?

— Te referi la procedura de iniţiere?

— Va fi foarte dură, domnule consilier, spuse Donahue. Oamenii ştiu de venirea voastră. Veştile circulă într-un fel sau altul.

— Da, ştiu, murmură Lucky.

Comandantul se încruntă:

— În orice caz, ei ştiu că aţi venit să-i investigaţi şi nu se vor purta cu mănuşi cu voi. Sunt într-o dispoziţie oribilă, şi vă vor răni, domnule Starr. Pentru binele proiectului, pentru binele oamenilor mei şi pentru binele vostru, îţi cer să nu asolizezi pe Jupiter Nouă. Acum ţi-am spus ce-am avut de spus, cât am putut de direct.

Bigman se uita uimit la schimbarea care se petrecea cu Lucky. Înfăţişarea sa de obicei calmă şi bine dispusă

dispăruse cu desăvârşire. Ochii săi căprui-închis deveniseră duri şi liniile drepte ale feţei sale exprimau ceva ce Bigman văzuse rareori la el: mânie aprigă. Fiecare muşchi al corpului lui Lucky părea încordat.

Lucky spuse cu glas răsunător:

— Comandante Donahue, sunt membru al Consiliului Ştiinţei. Nu dau socoteală decât şefului consiliului şi preşedintelui Federaţiei Solare a Planetelor. Îţi sunt superior în grad şi prin urmare te vei supune deciziilor şi ordinelor mele. Consider avertismentul pe care mi l-ai dat ca fiind dovada propriei dumitale incompetenţe. Nu spune nimic, te rog. Ascultă-mă până la capăt. Este evident că nu-ţi stăpâneşti oamenii şi că nu eşti potrivit să comanzi. Vreau să-ţi spun că voi coborî pe Jupiter Nouă şi o să-mi desfăşor ancheta. Dacă dumneata nu eşti în stare, am să mă ocup eu de oamenii dumitale.

Se întrerupse în vreme ce celălalt rămăsese cu gura căscată şi încerca în zadar să-şi recapete glasul. Adăugă răspicat:

— M-ai înţeles, comandante?

Comandantul Donahue, cu faţa congestionată, aproape de nerecunoscut, reuşi totuşi să zâmbească.

— O să ajung cu asta direct la Consiliul Ştiinţei. Nici un puştan arogant nu-mi vorbeşte aşa, fie el membru al Consiliului sau nu. O să mă opun cu toată puterea mea de conducător oricărui reprezentant al Consiliului. Mai mult, avertismentul meu va fi de asemenea consemnat în raport şi, dacă ţi se va întâmpla ceva pe Jupiter Nouă, o să-mi asum bucuros riscul unei curţi marţiale. Nu o să te ajut cu nimic. De fapt… Sper să te înveţe băieţii de aici cum să te porţi…

Încă o dată rămase fără cuvinte. Se întoarse pe călcâie spre sasul deschis de care era legat tubul dintre cele două nave. Reuşi să intre dar nu se mai prinse de unul dintre mânere din cauza furiei şi se împiedică rău.

Bigman urmări uimit cum călcâiele comandantului dispăreau prin tub. Furia celor doi fusese atât de puternică încât micul marţian o simţise în propria minte ca nişte valuri de căldură care se repezeau asupra lui.

— Mamă, gagiul era într-adevăr nervos! L-ai cam scuturat, zise Bigman.

— Era nervos. Nu e nici urmă de îndoială, îl aprobă Lucky.

— Auzi, poate că el e spionul. El ştie cele mai multe. El are cele mai mari şanse, gândi cu voce tare Bigman.

— Da, dar în acelaşi timp el a fost probabil investigat cel mai mult, aşa că teoria ta nu e chiar aşa solidă. Dar cel puţin ne-a ajutat la un mic experiment, aşa că data viitoare când ne întâlnim cu el va trebui să îmi cer scuze.

— Scuze? Întrebă înspăimântat Bigman, considerând cu străşnicie că scuzele sunt ceva pe care doar ceilalţi trebuie să le ceară. De ce?

— Haide, Bigman, chiar crezi că eu am vorbit serios când i-am spus toate lucrurile alea?

— Deci nu erai nervos?

— Nu foarte.

— Vasăzică, ai jucat teatru?

— Da, ai putea să-i spui şi aşa. Am vrut să-l enervez, să-l enervez foarte mult, şi am reuşit. Mi-am putut da seama de asta imediat.

— Imediat?

— Tu nu? N-ai simţit şi tu furia lui care se scurgea din el către tine?

— Pe nisipurile lui Marte! Broasca V!

— Te-ai prins. Ea a simţit furia lui şi ne-a retransmis-o. A fost necesar să aflu dacă o singură broască V poate face asta. Am testat-o noi pe Pământ, dar până când nu am văzut şi cum se comportă în condiţiile date, nu puteam fi sigur. Acum sunt.

— A transmis totul cu fidelitate.

— Ştiu. Aşa că se dovedeşte că avem o armă, cel puţin una până la urmă.

Coridorul Agrav

— Bună treabă, zise Bigman gata de luptă. Atunci suntem gata de plecare.

— Stai calm, replică Lucky. Ia-o uşor. Asta nu e o armă normală. O să simţim emoţii puternice dar s-ar putea ca niciodată să nu simţim una care să ne ofere cheia misterului. E ca şi cum ai avea ochi. Putem vedea, dar s-ar putea să nu observăm niciodată lucrul care ne interesează.

— Tu o să reuşeşti! Spuse încrezător Bigman.

Coborârea spre Jupiter Nouă îi reaminti foarte pregnant lui Bigman de nişte manevre similare din centura de asteroizi. După cum îi explicase Lucky în celelalte călătorii, cei mai mulţi dintre astronomi considerau Jupiter Nouă ca fiind un asteroid adevărat; un asteroid mai mare, care a fost capturat de imensa forţă gravitaţională a lui Jupiter cu milioane de ani în urmă.

De fapt, Jupiter a capturat atât de mulţi asteroizi încât aici, la 200 de milioane de kilometri, se formase o mini-centură de asteroizi care aparţinea doar lui Jupiter. Patru erau cei mai mari asteroizi-sateliţi, aveau un diametru de la 70 la 160 de kilometri şi purtau numele de Jupiter Doisprezece, Unsprezece, Opt şi Nouă. În plus mai erau şi alte sute de sateliţi mai mici de un kilometru şi jumătate în diametru care nu purtau nici un număr şi erau aproape ignoraţi. Orbitele lor fuseseră cartografiate de-abia în urmă cu câţiva ani când Jupiter Nouă devenise centrul de cercetări antigravitaţionale, iar necesitatea deplasării către şi dinspre el a populaţiei de acolo a cerut-o.

Satelitul care se apropia acoperise cerul şi se arăta ca o lume dură, plină de vârfuri înalte şi de canale pline de stânci neşlefuite de nici o undă de aer în milioane de ani de istorie.

— Până la urmă, Lucky, interveni Bigman dus pe gânduri, pe spaţiu, de ce-i spune Jupiter Nouă? Nu e al nouălea de la Jupiter, cel puţin aşa arată atlasul. Jupiter Doisprezece e chiar mai aproape.

Lucky zâmbi.

— Problema cu tine, Bigman, e că te-ai învăţat prost. Doar pentru că te-ai născut pe Marte crezi că lumea a ajuns în spaţiu încă de la crearea ei. Nu e chiar aşa, doar de câteva mii de ani omul a construit prima navă spaţială.

— Ştiu asta, replică indignat Bigman. Nu sunt un ignorant. Sunt şi eu un tip şcolit. Nu mai deversa deşteptăciune prin navă că începe să miroasă a creier încins.

Lucky zâmbi şi apoi ciocăni de două ori în ţeasta lui Bigman.

— Alo! Alo! E cineva acasă?

Bigman încercă să-i plaseze un pumn în stomac lui Lucky, dar acesta din urmă îl prinse şi îl ţinu nemişcat pe micuţ.

— Fii atent, e chiar foarte simplu. Mai înainte de inventarea călătoriei în spaţiu, oamenii erau constrânşi să stea pe Pământ, şi tot ce ştiau despre Jupiter era numai ceea ce vedeau prin telescop. Sateliţii sunt numerotaţi în ordinea în care au fost descoperiţi.

— Oh! Oftă Bigman smucindu-se. Săracii strămoşi!

Apoi începu să râdă, aşa cum făcea de obicei, la gândul că oamenii ar fi prinşi într-o singură lume, tânjind după spaţiu, dar în tot acest timp încercând să scape de strânsoarea lui Lucky.

Lucky continuă cu explicaţiile.

— Cei patru sateliţi mai mari ai lui Jupiter sunt numerotaţi Unu, Doi, Trei şi Patru, dar numerele se folosesc destul de rar. Mult mai cunoscute sunt numele: Io, Europa, Ganymede şi Calisto. Cel mai aproape de Jupiter şi unul foarte mic este satelitul cu numele Jupiter Cinci, asta în timp ce sateliţii mai îndepărtaţi sunt numerotaţi până la Doisprezece. Cei care trec de Doisprezece au rămas nedescoperiţi până când omul a ajuns în spaţiu şi a atins Marte şi centura de asteroizi… Fii atent. Trebuie să ne pregătim de asolizare.

Era interesant, se gândi Lucky, cum poţi să consideri o lume care are cincisprezece kilometri în diametru mică

atunci când nu te afli în apropierea ei. Sigur, o asemenea lume e mică în comparaţie cu Jupiter, şi chiar cu Pământul. Dacă ai aşeza-o uşor pe pământ atunci cu siguranţă că s-ar potrivi perfect în statul Connecticut, aria ei fiind mai mică decât cea a statului Pennsylvania.

Şi tot aşa, atunci când ajungi pe o lume mică, când nava ta intră într-un hangar enorm şi este direcţionată de nişte braţe (care acţionează împotriva unei forţe gravitaţionale aproape nulă, dar împotriva unei inerţii depline), hangar care este situat într-o grotă destul de mare încât să încapă în ea sute de nave de dimensiunile lui Shooting Starr, lumea aceea nu mai pare a fi aşa de mică.

Iar când te uiţi şi pe harta lui Jupiter Nouă care se află pe peretele unui birou şi începi să studiezi reţeaua de caverne subterane în care se lucrează la un proiect important, acea lume începe să ţi se pară chiar mare. Atât proiecţia orizontală cât şi cea pe verticală a lucrărilor ce se efectuau pe Jupiter Nouă apăreau pe hartă, şi, cu toate că doar o mică parte a satelitului era folosită, Lucky îşi dădu seama că unele coridoare pătrundeau mai mult de trei kilometri în subsol şi că altele se întindeau, chiar la suprafaţă, pe mai mult de o sută şaizeci de kilometri.

— Foarte interesant, spuse el încet locotenentului care se afla lângă el.

Locotenentul Augustus Nevsky îl aprobă dând din cap. Uniforma lui era impecabilă. Avea o mustaţă mică, blondă iar ochii mari şi albaştri priveau ţintă înainte ca şi cum tot timpul ar fi urmărit ceva.

— Şi încă ne mai dezvoltăm, spuse el plin de mândrie.

Se prezentase cu un sfert de oră mai devreme, în clipa în care Lucky şi Bigman coborâseră din navă, ca fiind ghidul lor personal desemnat de comandantul Donahue.

Lucky îl întrebase atunci amuzat:

— Ghid? Sau gardian, locotenente? Eşti înarmat.

Pe faţa lui nu se putea citi nici un fel emoţie.

— Armele mele sunt regulamentare pentru un ofiţer de serviciu. Şi o să vă daţi seama imediat că aveţi nevoie de un ghid aici.

Dar părea să se relaxeze, şi imediat se simţi mândru atunci când vizitatorii îşi exprimară uimirea faţă de proiect.

— Bineînţeles, în cazul absenţei aproape totale a gravitaţiei sunt posibile nişte şmecherii inginereşti care n-ar merge pe Pământ. Coridoarele din interior practic nu au nevoie de nici un sprijin.

Lucky dădu din cap şi apoi zise:

— Am înţeles că prima navă Agrav este aproape gata să facă primul zbor.

Pentru o clipă locotenentul nu spuse nimic. Într-o secundă stilul rigid reveni ca şi cum ar fi fost starea lui naturală. Apoi spuse băţos:

— În primul rând o să vă arăt unde o să locuiţi. Se poate ajunge acolo foarte repede prin Agrav, asta dacă reuşesc să vă conving să mergeţi pe coridoarele Agr…

— Hei! Lucky, strigă Bigman bucuros. Fii atent la asta!

Lucky se întoarse. Nu era decât o pisicuţă care avea acea privire de solemnitate tristă pe care o au de obicei pisicile, şi cu spatele se arcuia către degetele lui Bigman. Începuse să toarcă.

— Comandantul mi-a spus că vă plac animalele aici. Asta e a ta, locotenente? Întrebă Lucky.

Ofiţerul roşi.

— Toţi avem câte o parte din ea. Mai sunt câteva pisici prin zonă. Uneori vin cu navele de aprovizionare. Avem şi câţiva canari, un papagal, nişte hamsteri, peştişori. Nu mai mult de atât. Nu avem nimic în genul „chestiei” pe care o aveţi voi.

În clipa în care se uită la vasul de la subraţul lui Lucky în care se afla broasca V, ochii lui avură o scânteie de invidie.

Dar Bigman era concentrat asupra pisicii. Pe Marte nu exista nici un fel de viaţă animală şi orice fel de animăluţ de pe Pământ îl fascina.

— Hei, Lucky, motanului îi place de mine.

— E o „ea”, replică locotenentul, dar Bigman nu-i dădu nici un fel de atenţie.

Pisica, cu coada ridicată ca o antenă, dar cu vârful puţin îndoit, trecu de Bigman, scăpându-i din mâini.

Dar imediat încetă să mai toarcă şi prin mintea lui Bigman trecu un sentiment de puritatea cristalului care desemna foame şi poftă.

Asta îl uimi pentru o clipă, dar apoi observă că pisica încetase să mai toarcă şi adoptase postura de vânătoare dictată de instinctele vechi de milioane de ani.

Ochii ei verzi se uitau direct către broasca V.

Dar instinctul, oricât ar fi fost el de puternic, dispăru aproape instantaneu. Pisica veni către recipientul de sticlă pe care îl ţinea Lucky, torcând plină de uimire.

Şi pisicii îi plăcea broasca V. Trebuia să-i placă.

— Locotenente, spuneai că va trebui să ajungem la locul unde suntem cazaţi prin coridoarele Agrav. Ai vrea să ne explici ce înseamnă asta?

Locotenentul, care şi el se uita plin de afecţiune la broasca V, rămase o clipă tăcut pentru a se aduna înainte de a răspunde.

— Da, e destul de simplu. Avem câmpuri gravitaţionale artificiale ca pe orice alt asteroid sau ca pe toate navele spaţiale, de fapt. Ele sunt plasate la capetele fiecărui coridor, astfel încât să poţi să cazi de-a lungul lor în orice direcţie. E ca şi cum te-ai arunca într-o groapă pe Pământ.

Lucky dădu din cap în semn că a înţeles.

— Dar cât de repede cazi?

— Ei, aici e şmecheria. În mod normal, gravitaţia acţionează în mod constant şi cazi din ce în ce mai repede…

— De asta te şi întreb, interveni sec Lucky.

— Bun, asta nu se întâmplă în cazul Agrav. Agrav este într-adevăr A-grav, înţelegi? Agrav poate fi folosit pentru a absorbi energia gravitaţională, pentru a o stoca şi pentru a o transfera. Deci, de fapt tu pici repede, dar nu din ce în ce

mai repede. Cu un câmp gravitaţional din cealaltă direcţie, poţi chiar să şi încetineşti căderea. Un coridor Agrav cu două câmpuri pseudo-gravitaţionale este simplu şi a fost folosit ca punct de plecare în dezvoltarea unei nave Agrav, care funcţionează cu un singur câmp gravitaţional. Deci, locuinţele inginerilor, unde vor fi şi camerele voastre, sunt doar la un kilometru şi jumătate de aici şi calea cea mai scurtă este Coridorul A-2. Sunteţi gata?

— O să fim în clipa în care o să ne explici cum funcţionează Agrav.

— Asta nu e deloc o problemă.

Locotenentul Nevsky le dădu amândurora câte un harnaşament uşor pe care îl ajustă la umeri şi la brâu, verificându-i rapid echipamentul de control.

— Dacă mă urmaţi, domnilor, coridorul este la numai câţiva metri de aici, continuă el calm.

Bigman ezită la intrarea în coridor. Nu îi era frică de spaţiu şi nici de căderi. Dar toată viaţa lui fusese obişnuit să se prindă de nişte mânere atunci când se afla sub influenţa gravitaţiei marţiene, sau chiar a uneia mai mici. De data asta câmpul pseudo-gravitaţional era fixat la gravitaţia de pe Pământ şi, sub influenţa lui, coridorul era un hău luminat puternic, care se îndrepta aparent în jos, cu toate că de fapt (cel puţin asta gândea Bigman) era paralel cu suprafaţa satelitului lui Jupiter.

— Asta e partea pe care vom merge către locuinţele dumneavoastră. Dacă ar fi să venim din cealaltă direcţie, „jos” ni s-ar părea în cealaltă direcţie. Sau putem face „sus” şi „jos” ajustând costumele Agrav pe care vi le-am dat, zise locotenentul după care se uită la expresia de pe faţa lui Bigman şi completă: O să te prinzi de şmecherie pe măsură ce exersezi. După aia o să ţi se pară ceva normal.

Păşi în interiorul coridorului şi nu căzu nici măcar un centimetru. Era ca şi cum ar fi stat pe o platformă invizibilă.

— L-aţi setat la zero? Întrebă locotenentul.

Bigman trecu imediat să facă ce i se spusese şi într-o clipă toată senzaţia de gravitaţie dispăru. Păşi alături de locotenent în coridor.

Locotenentul duse mâna la butoanele de la centură şi apăsă repede, imediat începând să se scufunde luând din ce în ce mai multă viteză. Lucky îl urmă, şi Bigman, care ar fi preferat să se arunce în coridor la o gravitaţie dublă şi să fie zdrobit ca o prună stricată decât să admită că nu poate să facă ce face şi Lucky, trase cu putere aer în piept şi se lăsă să cadă.

— Treci pe zero, strigă locotenentul, şi o să te mişti cu o viteză constantă. Haideţi, bucuraţi-vă!

Din când în când se apropiau şi treceau de nişte inscripţii luminoase de culoare verde care spuneau: MERGEŢI PE BANDA ASTA. Din când în când se vedea câte o străfulgerare pe lângă ei, care nu era de fapt decât un om care trecea (cădea) în cealaltă direcţie. Toţi cei care treceau pe lângă ei aveau o viteză mult mai mare ca a lor.

— Se mai întâmplă să se mai şi ciocnească oamenii, locotenente? Întrebă Lucky.

— Mai deloc, răspunse locotenentul. Cei mai experimentaţi sunt tot timpul atenţi la cei care pot veni peste ei sau la cei peste care pot da, şi mai mult, e destul de uşor să încetineşti sau să iei viteză şi mai mare. Din când în când se mai întâmplă ca băieţii să se lovească înadins. E un gen de distracţie care se termină uneori cu vertebra cervicală ruptă, zise el uitându-se la Lucky. Băieţii noştri joacă destul de dur.

— Am înţeles. Comandantul m-a avertizat, îi replică Lucky.

Bigman, care se uitase tot timpul în jos de-a lungul tunelului în care continuau să se scufunde, începu să strige ca un apucat:

— Hei, Lucky, asta e distracţie mâna întâi, dacă te prinzi de chestie!

Şi îşi reglă câmpul Agrav în sens pozitiv.

Începu să coboare din ce în ce mai repede, capul lui ajungând la nivelul picioarelor lui Lucky, apoi din ce în ce mai jos şi din ce în ce mai repede.

Locotenentul Nevsky începu să strige alarmat.

— Opreşte-te, descreieratule! Treci din nou pe negativ!

Lucky strigă şi el autoritar:

— Bigman, încetineşte!

Îl ajunseră din urmă şi locotenentul se răsti la el furios:

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva! Sunt tot felul de bariere şi întreruperi de-a lungul tunelelor şi, dacă nu ştii pe unde mergi, ai putea să te zdrobeşti de una chiar atunci când zici că nu ţi se poate întâmpla nimic!

— Hei, Bigman, îl strigă Lucky. Ia ţine tu broasca V. Asta o să-ţi mai dea ceva responsabilitate şi probabil că o să te facă să-ţi dai seama cum să te comporţi.

— Ăă… Lucky, replică Bigman. Mă distram şi eu puţinel. Pe nisipurile de pe Marte, Lucky…

— OK, nici o problemă, zise împăciuitor Lucky şi Bigman redeveni la fel de fericit într-o clipă.

Bigman se uită din nou în jos. Să cazi la o viteză constantă nu era chiar acelaşi lucru ca şi cum ai fi căzut în spaţiu. În spaţiu ţi se părea că nimic nu se mişcă. O navă spaţială se putea mişca cu o viteză de sute de mii de kilometri pe oră şi cu toate asta ar mai exista senzaţia de nemişcare. Stelele de la distanţă păreau să nu se mişte.

Aici, dimpotrivă, faptul că simţeai mişcarea era totul. Luminile şi deschizăturile, ca şi o mulţime de alte accesorii care străjuiau de o parte şi de alta coridorul, treceau pe lângă tine.

În spaţiu, te aştepţi să nu fie „sus” şi „jos”, dar nici aici nu era, şi asta nu prea era în regulă. Atâta timp cât te uitai în „jos”, dincolo de picioare ţi se părea că este în „jos” şi era bine. Când te uitai în „sus”, era într-adevăr o senzaţie că „sus” era de fapt tot „jos”, că stai cu capul în jos şi cazi în „sus”. Bigman se uită repede spre picioare pentru a scăpa de acea senzaţie neplăcută.

— Nu te apleca prea mult în faţă, Bigman, îi zise locotenentul. Agrav funcţionează pentru a te ţine drept în direcţia căderii, dar dacă te apleci prea mult o să începi să te rostogoleşti.

Bigman se îndreptă.

— Nu e fatală o rostogolire de felul ăsta. Toţi cei care s-au obişnuit cu Agrav se pot îndrepta. E adevărat că începătorii nu vor reuşi chiar aşa de uşor. Acum o să încetinim. Treceţi pe negative şi staţi acolo. În jur de minus cinci.

În timp ce vorbea locotenentul începuse să încetinească, picioarele ajungându-i chiar la nivelul ochilor lui Bigman.

Bigman atinse şi el butoanele, încercând disperat să stea pe aceeaşi linie cu locotenentul. În timp ce încetinea „sus” şi „jos” deveniră exact aşa cum erau de fapt, dar invers. Stătea în cap.

— Alo! Îmi vine sângele în cap! Zise Bigman.

— Sunt nişte agăţătoare pe marginea coridorului. Prindete de una cu vârful piciorului şi apoi dă-i drumul repede, îi zise locotenentul.

Făcu asta în timp ce vorbea. Capul îi veni înainte iar picioarele în poziţie inversă. Continuă să se rotească şi se opri cu o scurtă lovitură cu mâna în zid.

Lucky îl urmă, iar Bigman care cădea cu picioarele sale scurte, reuşind să prindă în cele din urmă o agăţătoare. Se roti brusc şi se lovi cu cotul de perete, un pic cam tare, dar se alinie şi el.

În sfârşit era din nou cu capul în sus. Nu mai cădea, ci se ridica, ca şi cum ar fi fost aruncat dintr-un tun, continuând să se ridice, dar cel puţin era cu capul în sus.

Când ajunseseră să se mişte foarte încet, Bigman uitându-se către picioare, se gândi: o să cădem din nou. Dintr-o dată coridorul îi apăru ca un puţ fără sfârşit şi i se strânse stomacul de emoţie.

Dar locotenentul spuse:

— Treceţi la zero!

Dintr-o dată se opriră. Se mişcau în sus încet, ca într-un lift, până când ajunseră la o încrucişare de coridoare unde locotenentul prinse o agăţătoare cu vârful piciorului şi se opri uşor.

— Locuinţele inginerilor, domnilor, îi anunţă el calm.

— Da, adăugă Lucky uşor, şi un comitet de primire.

În acel loc îi aşteptau cel puţin cincizeci de oameni.

— Ai spus că le place să joace dur, locotenente, zise Lucky, probabil vor să se joace chiar acum.

Păşi ferm pe coridor. Bigman, cu nările fremătând de enervare şi fericit că se afla din nou pe o podea pseudo-agrav solidă, strânse bolul în care se afla broasca V şi se aşeză în spatele lui Lucky, cu faţa către cei de pe Jupiter Nouă care îi aşteptau.

Iniţierea!

Locotenentul Nevsky încercă să-şi încarce vorbele de autoritate în timp ce îşi ducea mâna la mânerul blasterului.

— Voi, ce căutaţi aici?

Dinspre mulţime veni un murmur uşor, dar mare parte dintre ei rămaseră tăcuţi. Ochii lor se îndreptau către cel care stătea în faţa lor, ca şi cum l-ar fi aşteptat pe el să vorbească.

Liderul oamenilor de pe coridor zâmbea având o expresie aparent binevoitoare. Părul avea o tentă de portocaliu şi îl purta drept, cu o cărare pe mijloc. Avea maxilarele mari şi mesteca gumă. Era îmbrăcat în haine din fibră sintetică, la fel ca şi ceilalţi, dar spre deosebire de ei, cămaşa şi pantalonii lui erau ornamentaţi cu nasturi mari. Patru în faţă, doi pentru fiecare buzunar al cămăşii, şi patru pe fiecare parte a pantalonului. Se părea că nu aveau nici un fel de scop, erau doar pentru spectacol.

— Summers, zise locotenentul, întorcându-se către el, ce e cu oamenii ăştia aici?

Summers vorbi cu o voce calmă:

— Păi, locotenente, ne-am gândit că ar fi bine să-l întâmpinăm pe noul tip. O să vadă multe de la noi. O să ne

pună tot felul de întrebări. De ce să nu-l cunoaştem acum?

Tot timpul cât vorbi stătu cu ochii pe Lucky Starr şi pentru o clipă în privirea lui a fost ceva de gheaţă care a tăiat tot calmul aparent al discursului.

— Tu şi cu oamenii tăi ar trebui să fiţi acum la lucru! Zise locotenentul.

— Ia-o mai uşor, locotenente, replică Summers mestecând gumă încet şi parcă bucurându-se de situaţie. Am muncit. Acum vrem doar să urăm un bun venit.

Locotenentul nu prea era sigur care ar putea fi următoarea lui mutare. Se uită plin de îndoială către Lucky.

— Care sunt camerele noastre, locotenente? Întrebă Lucky.

— Camerele 2A şi 2B, domnule. Pentru a le găsi…

— O să le găsesc eu. Sunt sigur că unul dintre oamenii de aici mă va ajuta. Locotenente Nevsky, acum că ne-ai condus până aici, cred că ai îndeplinit ordinul. O să ne mai revedem.

— Nu pot să plec! Zise locotenentul aproape şoptit.

— Cred că poţi.

— Sigur că poţi! Interveni Summers, zâmbind mult mai larg decât înainte. Un bun venit nu cred că-i va face rău băiatului, continuă el fiind urmat de nişte râsete din partea asistenţei. Şi mai mult, ţi s-a spus să pleci.

Bigman se apropie de Lucky şi murmură:

— Lucky, lasă-mă să-i dau broasca V locotenentului, nu pot să lupt şi să am şi grijă de ea…

— Tu doar ţine-o, replică Lucky. Vreau să fie aici… la revedere, locotenente! Eşti liber!

Locotenentul ezită şi Lucky continuă pe un ton care, în ciuda calmului, tăie aerul ca un oţel:

— A fost un ordin, locotenente!

Imediat locotenentul Nevsky luă o poziţie militărească rigidă şi spuse tăios:

— Da, domnule!

Apoi, surprinzător, ezită pentru o clipă şi se uită la broasca V care se afla în bolul de la subraţul lui Bigman.

— Aveţi grijă de chestia aia mică.

Apoi se întoarse şi din doi paşi ajunse în coridorul Agrav, dispărând într-o clipă.

Lucky se întoarse cu faţa către oameni. Nu-şi făcea nici un fel de iluzie. Erau cu zâmbetul pe buze şi gata să treacă la acţiune şi, dacă el nu ar fi reuşit să-i înfrunte şi să le arate că şi el e gata de acţiune, misiunea lui s-ar fi redus la un cuţit bont în faţa unei săbii bine ascuţite. Va trebui să-i învingă într-un fel.

Zâmbetul lui Summers devenise brusc un rânjet.

— Deci, prietene, băieţaşul în uniformă a plecat. Acum putem sta de vorbă. Eu sunt Red Summers. Pe tine cum te cheamă?

Lucky îi zâmbi.

— Numele meu este David Starr. Numele prietenului meu este Bigman.

— Mi se pare mie sau ţi s-a spus Lucky când v-aţi tot şoptit acolo în spate?

— Da, prietenii îmi spun Lucky.

— Vai, nu-i aşa că e frumos? Şi vrei să fii norocos?

— Ştii tu cum aş putea reuşi?

— De fapt, Lucky Starr, cred că ştiu, zise el şi imediat pe faţă îi apăru ura. Pleacă de pe Jupiter Nouă.

Din partea asistenţei veni un strigăt de aprobare şi câteva voci se făcură auzite:

— Să plece! Să plece!

Mulţimea începu să se apropie de el. Dar Lucky nu dădu nici un pas înapoi.

— Am un motiv destul de important să fiu aici, pe Jupiter Nouă.

— În cazul ăsta mă tem că nu eşti prea norocos, zise Summers. Eşti un începător şi arăţi cam slab, iar începătorii slabi dau de belea pe Jupiter Nouă. Ne facem griji în legătură cu tine.

— Eu cred că nu o să păţesc nimic.

— Asta crezi tu, ă? Zise Summers. Armand, vino aici!

De undeva din spate se apropia un tip enorm cu o faţă rotundă, bine clădit, cu umerii mari şi cu pieptul gol. Era mai înalt decât Lucky cu un cap şi se uita către consilier cu un zâmbet care îi descoperea dinţii galbeni şi cu spaţii mari între ei.

Ceilalţi începeau să se aşeze pe jos. Strigau fericiţi unul la altul, ca şi cum s-ar fi pregătit să fie spectatori la un meci.

— Hei, Armand, ai grijă să nu calci pe copilaş! Strigă cineva din mulţime.

Bigman scrută mulţimea din direcţia vocii, dar nu reuşi să-l identifice pe cel care vorbise.

— Încă mai poţi să pleci, Starr, îi mai spuse Summers o dată.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să fac asta, mai ales acum când am impresia că pregătiţi un fel de distracţie aici.

— Da, dar nu pentru tine, replică Summers. Fii atent, Starr, noi suntem gata pentru tine. Am fost gata de când am aflat că o să ne vizitezi. Ne-am cam săturat de voi, funcţionăraşii de pe Pământ. Oamenii mei sunt la fiecare nivel. Vom afla imediat dacă are de gând comandatul să intervină, şi dacă va interveni, atunci, pe Jupiter, suntem gata să intrăm în grevă. Aşa e?

— Aşa e! Veni răspunsul mulţimii.

— Iar comandantul o ştie, continuă Summers, şi nu cred că va interveni. Aşa că asta ne dă nouă şansa să-ţi facem iniţierea, după care te voi întreba din nou dacă vrei să rămâi. Asta dacă mai eşti conştient.

— Te chinui pentru nimic, zise Lucky. Ce rău ţi-am făcut?

— Nu o să ne faci nici un rău, veni şi replica. Îţi garantez eu asta.

Bigman sări şi el la ceartă cu vocea lui subţire.

— Fii atent, şmechere, vorbeşti cu un consilier. Te-ai gândit vreo clipă ce se poate întâmpla dacă încerci să te dai în bărci cu Consiliul Ştiinţei?

Summers se uită la el mirat după care îşi puse pumnii în şolduri şi dându-şi capul pe spate începu să râdă.

— Fiţi atenţi, oameni buni, vorbeşte. Mă tot întrebam ce e chestia asta. Mi se pare ca Lucky Fiţă şi-a adus cu el ţâncul ca să-l protejeze.

Bigman se albi la faţă de enervare, dar sub acoperirea oferită de râsetele celor cincizeci de oameni de pe coridor, Lucky îi spuse fără să-şi mişte buzele:

— Treaba ta e să ai grijă de broasca V, Bigman. Eu o să am grijă de Summers. Şi, pe galaxie, nu mai transmite furie. Nu pot să percep altceva de la broască decât furia ta.

Bigman înghiţi în sec de trei ori.

— Acum, zise calm Summers, Consilierul Fiţă, poate să manevreze în Agrav?

— Tocmai am făcut-o, domnule Summers.

— Păi, oricum va trebui să te testăm, asta ca să fim siguri. Nu ne permitem să avem pe cineva aici care nu a învăţat toate şmecheriile din Agrav. E periculos. Nu-i aşa?

— Da! Strigară ceilalţi.

— Armand, aici de faţă, zise Summers cu mâna pe umărul lui Armand, este cel mai bun profesor al nostru. O să ştii tot ce se poate şti despre manevrele din Agrav când o să termini lecţia cu el. Sau cel puţin cred că o să ştii dacă reuşeşti să nu-i stai în cale. Acum îţi sugerez să intri în Agrav. Armand va veni şi el după tine.

— Şi dacă nu vreau? Întrebă Lucky.

— Atunci oricum o să te aruncăm noi acolo şi Armand o să vină după tine!

— Pari să fii hotărât, încuviinţă Lucky. Sunt ceva reguli în lecţia asta pe care o să o primesc?

Urmă un hohot unanim, dar Summers îşi ridică mâinile pentru a potoli mulţimea.

— Doar să nu stai în calea lui Armand, consiliere. Asta e singura regulă pe care trebuie să ţi-o aminteşti. Noi o să vă urmărim de pe marginea coridorului. Dacă încerci să ieşi din Agrav înainte de terminarea lecţiei, o să te aruncăm

înapoi, şi ţi-am mai spus, la alte nivele sunt tot oamenii noştri, gata să facă acelaşi lucru.

— Pe nisipurile de pe Marte, omul vostru e mai greu cu douăzeci şi cinci de kilograme decât Lucky şi este şi expert în Agrav! Strigă Bigman.

Summers se întoarse către el cu o expresie mirare mimată.

— Nu! Nu m-am gândit la asta! Ce ruşine! Spuse el arătându-se surprins, fapt ce declanşă râsetele asistenţei. Haide, Starr! Intră în coridor, Armand. Şi târăşte-l şi pe el dacă nu vrea să vină.

— Nu e nevoie, zise Lucky.

Se întoarse şi începu să se îndrepte către coridorul Agrav. Când picioarele îi ajunseră în aer se prinse cu degetele de zid, întorcându-se încet şi oprindu-se din rotire cu o altă atingere a zidului. Rămase acolo în aer cu faţa către ei.

Manevra lui dădu naştere la un murmurat, încuviinţat şi de Armand, care vorbi pentru prima dată cu o voce de bas.

— Nu e rău deloc, mister!

Summers, cu dinţii strânşi şi încruntat îl lovi pe Armand în spate.

— Nu vorbi, idiotule! Du-te după el şi fă-l praf!

Armand înaintă încet zicând:

— Hei, Red, hai să nu facem mare lucru din asta!

— Treci acolo! Replică Summers înfuriat. Şi fă ce ţi-am spus. Ţi-am zis ce este cu el. Dacă nu scăpăm de el, o să ne trimită alţii.

Ultimele vorbe rostite de Summers fiind o şoaptă care nu depăşi raza lor de discuţie.

Armand intră în coridor şi veni faţă în faţă cu Lucky.

Lucky Starr îl aştepta aproape nefiind cu gândul acolo. Era concentrat la emoţiile pe care i le transmitea broasca V. Pe unele le putea recunoaşte fără nici un fel de dificultate, atât natura cât şi autorul lor. Red Summers era cel mai uşor de detectat: teamă şi ură, ambele amestecate cu un sentiment anxios de triumf. Armand lăsa să se simtă un firicel de

tensiune. Din când în când recepţiona bucurie de la câte unul din cei prezenţi, uneori putând chiar să identifice autorul pentru că emoţia se confunda cu vreun chiot. Toate astea trebuiau separate, bineînţeles, de furia lui Bigman.

Dar acum se uită în ochii mici ai lui Armand şi îşi dădu seama că celălalt se mişca în sus şi în jos la numai câţiva centimetri de el. Armand atinse butoanele de la piept.

Lucky era perfect concentrat. Celălalt alterna direcţia gravitaţională, jucându-se la butoane. Se aştepta să-l încurce pe Lucky?

Lucky ştia că deşi era familiarizat cu starea de imponderabilitate din spaţiu, nu ştia prea multe despre lipsa de gravitaţie pe care o genera Agrav, pentru că nu era una absolută, ca în spaţiu, ci una care putea fi schimbată după voinţă.

Şi dintr-o dată Armand căzu ca şi cum ar fi călcat pe o trapă-capcană, dar căzu în sus!

În timp ce picioarele mari ale lui Armand treceau în sus de capul lui Lucky, se despărţiră ca şi cum ar fi vrut să prindă capul lui Lucky.

Din reflex, Lucky îşi dădu capul pe spate, dar imediat ce făcu asta picioarele lui se mişcară înainte, corpul lui rotindu-se în jurul centrului de gravitaţie, şi pentru o clipă, rămas fără echilibru, începu să cadă.

Lucky ştia unde greşise. Ar fi trebuit să se folosească de gravitaţie. Dacă Armand mergea în sus, Lucky ar fi trebuit să meargă cu el sau să treacă în jos de el. Şi acum va trebui să se folosească de forţa gravitaţională pentru a se îndrepta. La gravitaţie zero, s-ar fi rotit la infinit.

Dar înainte ca degetele să-i atingă butoanele, Armand deja trecuse de brâul lui şi mergea din ce în ce mai repede în jos. În timp ce trecea din nou pe lângă Lucky, îl lovi cu cotul în coapsă. Armand se lăsă să cadă şi mai mult şi, în cădere, îl prinse cu degetele de gleznă, trăgându-l în jos după el. Armand trase cu putere încercând să-l prindă pe Lucky de umeri. Respiraţia lui îi suflă în păr.

— Ai cam multe de învăţat, domnule, zise el.

Lucky ridică braţele deasupra capului şi se despărţi de celălalt.

Acţionă asupra controalelor şi îşi imprimă o mişcare în sus punând piciorul pe umărul celuilalt, accelerând dar în acelaşi timp încetinindu-l şi pe Armand. I se părea că acum este cu capul în jos şi că reacţiile îi erau încetinite. Sau nu cumva controalele Agrav nu răspundeau cum trebuie la comenzi? Le testă, dar lipsindu-i experienţa necesară, nu găsi nimic în neregulă cu ele.

Armand era acum pe el, se arunca asupra lui, încercând să-şi folosească enorma masă pentru a-l manevra pe Lucky înspre zid.

Lucky acţionă asupra butoanelor pentru a încerca să schimbe direcţia gravitaţiei. Îşi pregăti genunchii pentru o săritură care să coincidă cu schimbarea şi astfel să iasă din prinsoarea lui Armand.

Dar câmpul lui Armand fu primul care schimbă direcţia, şi Lucky ajunse să fie aruncat din acea poziţie.

Piciorul lui Armand se îndrepta spre spate, lovind peretele coridorului, din recul ajungând pe celălalt perete. Lucky se lovi cu putere de zid şi se rostogoli pe el până când glezna lui se prinse de unul din gardurile de metal, reuşind să scape din strânsoare.

Armand îi şopti la ureche:

— Ţi-a ajuns, mister? Spune-i lui Red că vrei să pleci. Nu vreau să te rănesc prea rău.

Lucky dădu din cap în semn că nu. Ciudat, se gândi el, câmpul gravitaţional al lui Armand a fost un pic mai rapid decât al lui. A simţit mâna lui Armand acţionând butoanele şi era sigur că ale lui au fost acţionate primele.

Rotindu-se rapid, Lucky îl lovi cu putere în stomac cu cotul. Armand se încruntă şi în acea clipă Lucky îşi puse picioarele între ei şi le îndreptă. Cei doi se despărţiră şi Lucky era acum liber.

Se depărtă de el chiar în clipa în care Armand se apropia, şi în următoarele minute Lucky se concentră să stea departe de el. Învăţa cum să folosească controalele şi îşi dădu seama că erau mai încete. Numai cu ajutorul agăţătorilor şi al întoarcerilor rapide reuşi să-l ţină departe pe Armand.

Şi în timp ce plutea ca un fulg, lăsându-l pe Armand să treacă pe lângă el, acţionă butoanele de la Agrav şi văzu că nu răspundeau. Nu era nici un fel de schimbare de direcţie în câmpul gravitaţional; nici un fel de senzaţie de accelerare sau decelerare.

Dar Armand veni peste el încruntat şi Lucky fu lovit cu putere de peretele coridorului.

Pistoale sonice şi vecini.

Bigman era complet încrezător în capacitatea lui Lucky de a se descurca în orice situaţie cu o masă de carne, şi cu toate că simţea furie din partea acelei mase de oameni care nu-i sufereau, nu simţi nici un fel de frică.

Summers se apropiase de marginea coridorului alături de un altul, un tip tuciuriu care comenta tot ce se întâmpla în coridor cu o voce stridentă, ca şi cum ar fi fost vreun meci pe subeterice.

Când Armand l-a izbit pentru prima dată pe Lucky de zid, s-au făcut auzite o mulţime de strigăte de bucurie. Bigman îi înţelegea. Cu siguranţă că măscăriciul care comenta încerca tot timpul să îl înfunde pe Lucky. Stai un pic până se prinde Lucky de treaba cu Agrav; o să-l facă bucăţi pe tipul ăla, Armand. Bigman era sigur de asta.

Dar când tipul tuciuriu strigă: „Armand l-a prins acum de cap. Manevrează pentru o a doua cădere, picioarele pe zid, retragere, extindere şi iată izbitura, o frumuseţe!” Bigman începu să nu mai fie aşa sigur pe el.

Se apropie şi el de marginea coridorului. Nimeni nu-i dădea nici un fel de atenţie. Ăsta era un avantaj al staturii lui. Oamenii care nu-l cunoşteau aveau tendinţa să nu-l ia în seamă ca pe un posibil pericol, ba chiar să-l ignore.

Bigman se uită în jos şi-l văzu pe Lucky împingându-se de zid iar pe Armand trecând de el şi apoi aşteptând pentru un alt atac.

— Lucky! Strigă el. Stai departe!

Strigătul se pierdu în hău, dar vorbele tuciuriului care acum îşi coborâse vocea pentru a-i spune ceva lui Red Summers ajunseră la Bigman.

— Dă-i nişte putere, Red. Aşa nu mai e nici un fel de distracţie.

— Nu vreau distracţie. Vreau ca Armand să termine treaba, veni răspunsul furios de la Summers.

Bigman nu se prinse de prima dată, dar în câteva secunde îşi dădu seama. Ochii lui erau acum îndreptaţi către Red Summers, ale cărui mâini, strânse la piept, manipulau un obiect pe care Bigman nu putea să-l identifice.

— Pe nisipurile de pe Marte! Strigă Bigman sărind înapoi. Tu! Summers! Trişor nenorocit!

Asta era una din multele dăţi când Bigman se bucura că poartă un pistol sonic chiar în ciuda dezaprobării lui Lucky. Lucky îl considera o armă pe care nu te puteai baza pentru că era foarte greu de ochit cu ea, dar Bigman mai degrabă se îndoia de faptul că e mic de înălţime decât de arta lui în mânuirea acestui tip de armă.

Când Summers nu se întoarse la strigătul lui Bigman, acesta strânse arma în pumn (din care nu se vedea decât un centimetru între al doilea şi al treilea deget) şi trase o dată.

Instantaneu urmă o strălucire la cincisprezece centimetri de nasul lui Summers. Nu era foarte impresionant. De data asta nu fuseseră ionizate decât molecule de aer. Summers sări, panicat, panică transmisă şi de broasca V.

— Hei! Strigă Bigman. Nu mişcă nimeni! Nu mişcă nimeni! Nenorociţi cu gunoi în capete pătrate ce sunteţi!

O altă descărcare din pistol lovi aerul chiar deasupra capului lui Summers, unde toată lumea o putea vedea fără probleme.

Foarte puţini oameni aveau asemenea pistoale, care erau scumpe şi pentru care se obţinea cu greu licenţă, dar toţi ştiau cum arată o descărcare de la un pistol sonic, chiar dacă numai de la subeterice, şi toţi ştiau cât de mult răneşte o asemenea armă.

Deodată, cei cincizeci de oameni rămaseră fără grai.

Bigman era acum năpădit de frica pe care o transmiteau cei cincizeci de oameni. Se lipi cu spatele de zid.

— Acum, fiţi atenţi cu toţii! Strigă Bigman. Câţi dintre voi ştiu că acest şmecher de Summers umblă la controalele Agrav ale prietenului meu? Lupta asta e trucată!

Summers se apără disperat, dar tot plin de furie.

— Nu e aşa, nu e aşa.

— Da? Eşti un tip curajos, Summers, când ai cincizeci de tipi împotriva a doar doi. Să vedem cât de curajos eşti împotriva unui pistol sonic. Sigur, e greu de ţintit cu el, şi aş putea să greşesc.

Strânse din nou pumnul şi de data asta descărcarea armei fu zgomotoasă şi lumina îi orbi pe spectatori, mai puţin pe Bigman, acesta fiind singurul dintre toţi care ştia când să închidă ochii pentru o fracţiune de secundă.

Summers scoase un urlet. Era neatins, cu excepţia unui nasture de la cămaşă, care acum lăsase locul unei găuri.

— Bine ochit, zise Bigman, dacă mi se permite o autoapreciere. Dar cred că aici nu e vorba de noroc. Te sfătuiesc să nu mişti, Summers. Gândeşte-te că eşti o stâncă, şmechere, şi dacă te-ai mişcat o să ratez şi cred că mai rău doare să-ţi pierzi o bucată de piele decât un nasture.

Summers închise ochii. Pe frunte i se scurgeau broboane de transpiraţie. Bigman calculă distanţa şi trase de două ori.

Pac! Pac! Încă doi nasturi de la cămaşa lui Summers zburară cât colo.

— Pe nisipurile de pe Marte, asta e ziua mea norocoasă! Nu-i aşa că e chiar bine că ai aranjat să nu ne deranjeze

nimeni? Şi acum hai să mai exersez un pic la ţintă…

De data asta Summers începu să strige de durere. În cămaşă apăruse o gaură şi prin ea se putea vedea pielea înroşită.

— Hopa! Nu chiar la fix, zise Bigman. Acum sunt cam emoţionat şi cred că pe următoarele două o să le ratez cam la o distanţă de vreo cinci centimetri… Asta dacă nu vrei totuşi să ne spui ceva.

— Gata, strigă celălalt. E adevărat, am aranjat lupta.

— Omul vostru era mai greu, începu Bigman. Omul vostru avea experienţă şi cu toate astea nu puteai să laşi să fie o luptă dreaptă? Nu vrei să rişti nimic, nu-i aşa? Lasă jos ce ai în mână… Şi voi ceilalţi să nu faceţi nici o mişcare. De aici înainte, pe coridor va fi o luptă dreaptă. Nimeni nu se mişcă până nu apare vreunul din coridor.

Bigman se opri şi începu să se uite la pumnul în care ţinea pistolul, mişcându-l puţin într-o parte şi în alta.

— Dar, dacă apare balonul vostru de slănină, cred că am să fiu un pic dezamăgit. Şi când sunt dezamăgit, nu mai ştiu ce fac. S-ar putea să fiu atât de dezamăgit încât să o iau razna şi să trag în mulţime, şi nu cred că puteţi face ceva să mă împiedicaţi să trag de zece ori. Deci dacă printre voi sunt zece tipi care s-au săturat de viaţă, n-au decât să spere ca băiatul vostru să-l învingă pe Lucky Starr.

Bigman aşteptă disperat, ţinând cu mâna dreaptă pistolul, şi cu mâna stângă bolul în care se afla broasca V. Şi-ar fi dorit să-i spună lui Summers să anuleze lupta, dar se temea să nu-l enerveze pe Lucky. Îl ştia pe Lucky prea bine încât să-şi dea seama că lupta nu trebuia să se termine decât în favoarea lui.

O siluetă trecu prin faţa coridorului, apoi o alta. Se auzi apoi o buşitură, ca şi cum cineva s-ar fi lovit de zid, apoi o a doua, şi a treia. Apoi linişte.

O siluetă apăru din nou, ţinând-o pe cealaltă de gleznă.

Prima apăru în deschizătura coridorului; cea care o urma căzu la pământ ca un sac de nisip.

Bigman strigă fericit. Cel care era în picioare era Lucky. Avea obrazul cam şifonat, dar Armand era cel inconştient.

Cu ceva dificultate reuşiră să-l trezească pe Armand. La cap avea un cucui care semăna cu o mică portocală, iar un ochi era umflat şi nu putea să-l ţină deschis. Cu toate că buza de jos îi sângera, reuşi să zâmbească şi spuse:

— Pe Jupiter, puştiul e ca o pisică.

Se ridică în picioare şi îl îmbrăţişă pe Lucky.

— Mamă, era ca şi cum m-aş fi luptat cu zece oameni acolo după ce s-a prins care e şmecheria. Puştiul e OK.

În mod surprinzător, toţi începură să strige de bucurie. Broasca V începu să transmită în cele din urmă uşurare, apoi imediat bucurie.

Armand zâmbi şi îşi şterse sângele de pe buză cu mâna stângă.

— Acest consilier e OK. Oricine mai are un dinte împotriva lui va trebui să lupte cu mine. Unde e Red?

Dar Red Summers dispăruse. La fel şi acel aparat pe care îl aruncase la ordinele lui Bigman.

— Hei, mister Starr. Trebuie să-ţi spun, nu a fost ideea mea, dar Red ne-a spus că trebuie să scăpăm de voi, altfel vom avea o mulţime de necazuri.

— Asta e o greşeală, zise Lucky ridicând mâna. Atenţie, nu vor fi nici un fel de necazuri pentru toţi cei care sunt loiali Pământului. Garantez asta. Lupta asta nu se menţionează în raport. A fost ceva agitaţie, dar cred că putem să o uităm, nu? Data viitoare când ne întâlnim, toţi vom fi calmi. Nu s-a întâmplat nimic. Da?

Toţi începură să strige nebuneşte. Se auzeau strigăte de tot felul:

— Tipul e OK!

— Trăiască Consiliul!

Lucky se pregătea să plece când îl strigă Armand.

— Hei, stai un pic, zise el arătând cu un deget gros către broasca V. Ce e asta?

— Un animal de pe Venus, replică Lucky. E al nostru.

— E drăgălaş.

Uriaşul se aplecă spre el. Ceilalţi se apropiau şi ei pentru a se uita şi pentru a face comentarii apreciative sau pentru a-i strânge mâna lui Lucky, spunându-i că au fost de la început de partea lui.

Bigman, nervos din cauza înghesuielii, începu să strige.

— Lucky, hai să mergem sau, pe Marte, jur că o să omor câţiva dintre tipii ăştia.

Imediat se făcu linişte şi toţi cei de faţă se dădură înapoi pentru a le face loc celor doi.

Lucky se dădu înapoi când Bigman îi puse o compresă cu apă rece pe obrazul învineţit după ce ajunseră în camera lor.

— Unii dintre cei de acolo, începu el, ziceau ceva despre pistoale sonice, dar în toată hărmălaia aia nu prea am prins toată povestea. Cred că îmi spui totuşi ce s-a întâmplat.

Cu jumătate de gură, Bigman îi povesti tot.

— Mi-am dat eu seama că nu mai puteam să controlez câmpul Agrav, dar am presupus că e vreo defecţiune, mai ales după ce şi-a revenit când am căzut a doua oară. Nu mi-am închipuit că tu şi Red Summers vă luptaţi pentru mine.

— Ce naiba, Lucky, crezi că l-aş fi lăsat să facă o şmecherie ca asta? Zise Bigman zâmbind.

— Ar mai fi existat şi alte metode decât pistolul.

— Nimic altceva nu i-ar fi îngheţat aşa, zise Bigman. Ce-ai fi vrut, să le arăt degetul şi să le spun că nu sunt cuminţei? Mai mult, a trebuit chiar să-i fac să se scape în chiloţi de frică.

— De ce? Întrebă Lucky nervos.

— Ei, şi tu, ai căzut de două ori când lupta era aranjată, şi nu ştiam dacă mai ai destulă forţă să o duci la capăt. Urma să-i spun lui Summers să anuleze lupta.

— Asta ar fi fost rău. Nu am fi obţinut nimic.

— M-am gândit eu la asta, dar am fost cam nervos.

— Nici o problemă. După ce controalele au început să răspundă la comenzi, lucrurile au mers chiar bine. Armand

era sigur că m-a învins. Şi când şi-a dat seama că mai pot lupta, am avut impresia că nu mai reuşea să se adune. Asta se întâmplă deseori cu cei care nu au pierdut niciodată. Când nu învinge de prima dată, nu mai gândesc bine şi nu mai învinge deloc.

— Da, Lucky, zise Bigman zâmbind.

Lucky rămase tăcut pentru câteva minute apoi zise:

— Nu-mi place acel „da, Lucky”. Ce ai făcut?

— Păi, zise Bigman punând o ultimă pată de culoare de piele pe vânătaie şi dându-se câţiva paşi mai în spate pentru a-şi admira lucrarea, nu m-am putut abţine să sper că vei învinge, nu?

— Nu, cred că nu.

— Şi le-am spus tuturor că în clipa în care învinge Armand o să împuşc cât pot dintre ei.

— Cred că nu vorbeai serios.

— Poate că eram foarte serios. Oricum, cel puţin aşa au crezut ei; apoi au fost siguri după ce i-am zburat patru nasturi de la cămaşă lui Summers. Aşa că erau vreo cincizeci de tipi, inclusiv Summers, care transpirau sperând ca Armand să piardă şi tu să câştigi.

— Ah, deci asta e, zise Lucky.

— Păi, nu m-am putut abţine dacă broasca V era acolo şi-ţi transmitea toate gândurile, nu?

— Deci Armand nu a mai luptat cum trebuie pentru că mintea lui era încărcată de dorinţele celorlalţi de a pierde, zise Lucky dezamăgit.

— Adu-ţi aminte, Lucky, două căderi trişate. Nu a fost o luptă cinstită.

— Da, ştiu. Poate am avut nevoie de ajutorul ăsta.

Semnalul de la uşă licări pentru o clipă şi Lucky îşi ridică sprâncenele.

— Cine o fi?

Apăsă butonul şi uşa se deschise.

Un bărbat grăsuţ, cu părul rar şi cu ochii de culoare albastru-deschis, se uita la ei fără să clipească. În mână

ţinea o bucată de o formă ciudată dintr-un metal sclipitor pe care o tot rotea. Din când în când bucata îi dispărea printre degete, parcurgând distanţa de la degetul mare la cel mic şi înapoi ca şi cum ar fi fost ceva viu. Bigman se uita la el fascinat.

— Numele meu este Harry Norrich, zise el. Eu sunt vecinul vostru.

— Bună ziua, zise Lucky.

— Tu eşti Lucky Starr, iar el este Bigman Jones, nu-i aşa? Vreţi să veniţi pe la mine pentru câteva minute? Faceţi o vizită, bem ceva?

— Eşti foarte amabil, zise Lucky. Suntem bucuroşi să venim.

Norrich se întoarse cam ţeapăn şi merse înaintea lor pe coridor până la o uşă. Cu o mână atingea din când în când peretele. Lucky şi Bigman îl urmau, ultimul ţinând broasca V.

— Nu intraţi, domnilor? Zise el dându-se la o parte ca să le facă loc. Vă rog, luaţi loc. Am auzit o mulţime de lucruri despre voi până acum.

— Cum ar fi? Întrebă Bigman.

— Cum ar fi lupta lui Lucky cu Big Armand şi ce bun ţintaş e Bigman. Povestea s-a împrăştiat repede. Mă îndoiesc că ar mai fi cineva pe Jupiter Nouă care să nu fi auzit de asta. Ăsta e unul dintre motivele pentru care v-am chemat. Am vrut să vorbesc cu voi despre acest lucru.

Începu să toarne cu atenţie în două pahare un lichior roşiatic. Pentru o clipă Lucky îşi ţinu mâna la câţiva centimetri de pahar, aşteptând să i-l întindă, apoi se întinse şi îl luă din mâna lui Norrich. Lucky puse paharul lângă el.

— Ce e pe masa de lucru? Întrebă Bigman.

Camera lui Norrich, pe lângă mobila normală, avea ceva care arăta ca o masă de lucru cu o bancă în faţa ei. Pe masă se aflau împrăştiate o mulţime de piese iar în centru era o structură ciudată, înaltă de vreo cincisprezece centimetri, dar cu marginea inegală.

— Asta? Întrebă Norrich trecând cu mâna peste suprafaţa mesei şi ajunse la structura care se afla în mijloc. Este un 3-D.

— Un ce?

— Un puzzle tridimensional. Japonezii le aveau de mii de ani. Sunt la fel ca nişte jocuri de puzzle simple, cu piese de diferite forme care se potrivesc. Ăsta, spre exemplu, când va fi gata, va fi un model al unui generator Agrav. Eu l-am conceput şi tot eu l-am şi construit.

Ridică o piesă de metal şi o puse în interiorul structurii. Piesa se potrivi perfect.

— Acum iei o altă piesă.

Mâna stângă i se mişca încet deasupra structurii în timp ce dreapta căuta printre celelalte piese, de unde scoase una pe care o potrivi perfect la locul ei.

Bigman, fascinat, se duse către el, dar imediat sări înapoi când de sub masă se auzi un urlet de animal.

Un câine ieşi de sub masă şi îşi puse labele din faţă pe bancă. Era un ciobănesc german mare care se uita intens la Bigman.

— Hei, să ştii că l-am călcat din greşeală.

— Ah, nu e decât Mutt, zise Norrich. Nu face nimănui nici un rău doar dacă îl calci pe coadă. E câinele meu. Şi ochii mei.

— Ochii tăi?

Lucky interveni cu o voce joasă.

— Domnul Norrich este orb, Bigman.

Moartea intră în joc.

Bigman se dădu un pas înapoi.

— Îmi pare rău.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, spuse Norrich vesel. M-am obişnuit şi nu mai e nici o problemă. Sunt tehnician şef şi mă ocup de construirea motoarelor experimentale. Nu am nevoie de nimeni să mă ajute, mai ales la aceste jocuri tridimensionale.

— Îmi închipui că sunt şi un fel de antrenament foarte bun, zise Lucky.

— Adică vrei să spui că poţi să asamblezi chestiile astea fără să le vezi?

— Nu e chiar aşa de greu pe cât îţi închipui. Exersez de câţiva ani buni şi până la urmă eu le-am făcut şi le ştiu toate şmecheriile. Fii atent, Bigman, am aici unul simplu. Are o formă simplă, de ou. Poţi să îl desfaci?

Bigman luă ovoidul uşor şi îl întoarse în mână uitându-se la piesele care se potriveau perfect.

— De fapt, continuă Norrich, singurul lucru pentru care am nevoie de Mutt este să mă conducă pe coridoare.

Se aplecă şi-şi mângâie câinele după ureche, iar câinele deschise gura într-un căscat dezvăluind nişte colţi albi şi o limbă rozalie. Lucky putea simţi dragostea lui Norrich pentru câine prin intermediul broaştei V.

— Eu nu pot să folosesc coridoarele Agrav, zise Norrich, din moment ce nu am cum să ştiu când să decelerez, aşa că trebuie să merg pe coridoarele obişnuite, iar Mutt mă conduce. E cam lung drumul, dar e un exerciţiu bun, şi în felul ăsta Mutt şi cu mine ştim cel mai bine Jupiter Nouă, nu-i aşa Mutt?… Ai reuşit, Bigman?

— Nu, veni răspunsul, e dintr-o singură bucată.

— Nu e chiar aşa. Dă-l încoace.

Bigman i-l întinse iar degetele lui Norrich trecură peste suprafaţa ovoidului.

— Vezi pătratul ăsta mic de aici? Îl apeşi şi se desface. Apucă bucata care iese în capul celălalt şi întoarce-o la 180 de grade în sensul invers al acelor de ceasornic, şi în felul ăsta se va desface tot. Vezi? Acum şi restul poate fi scos. Întâi asta, apoi asta, şi aşa mai departe. Aliniază piesele în ordinea în care le-ai scos. Apoi pune-le la loc în ordine inversă. La sfârşit pune piesa-cheie şi se va potrivi singură.

Bigman se uită cu îndoială la piesele separate şi se aplecă spre ele.

— Cred că voiai să discutăm despre comitetul de primire de la sosirea noastră, domnule Norrich. Ai spus la un moment dat că vrei să vorbim despre lupta mea cu Armand.

— Da, consilier Starr, asta vroiam. Vroiam să înţeleg. Am venit aici pe Jupiter Nouă de când a început proiectul Agrav. Unii pleacă atunci când se încinge atmosfera, alţii rămân, lor li se alătură novicii; dar există ceva care îi caracterizează pe toţi. Sunt foarte nesiguri.

— De ce?

— Din mai multe motive. În primul rând, este tot pericolul pe care îl presupune proiectul. Am avut o mulţime de accidente şi am pierdut sute de oameni. Eu mi-am pierdut vederea acum cinci ani şi într-un fel am fost norocos. S-ar fi putut să fiu mort acum. În al doilea rând, oamenii de aici sunt izolaţi de familie şi de prieteni. Realmente izolaţi.

— Dar îmi închipui că sunt o mulţime de oameni aici care se bucură de o asemenea izolare, zise Lucky.

În clipa în care spuse asta zâmbi. Nu era un secret pentru nimeni faptul că oamenii care într-un fel sau altul intraseră cândva în conflict cu legea reuşeau să găsească de lucru într-una din lumile-pionier. Mereu era nevoie de oameni care să lucreze în domuri într-o atmosferă artificială şi sub influenţa unor câmpuri pseudo-gravitaţionale, iar cei care se ofereau voluntari nu prea erau întrebaţi foarte multe. Dar nu era nimic rău în asta. Asemenea voluntari au ajutat Pământul şi omenirea în condiţii vitrege, şi într-un fel plăteau pentru faptele făcute.

Norrich încuviinţă la auzul vorbelor lui Lucky.

— Văd că nu eşti deloc naiv, şi mă bucur de asta. Lăsând la o parte ofiţerii şi inginerii specialişti, cred că jumătate din oamenii de aici au cazier pe Pământ, şi o mare parte din cealaltă jumătate ar trebui să aibă cazier dacă poliţia ar şti totul. Mă îndoiesc că unul din cinci îşi dă adevăratul nume. Oricum, îţi dai seama ce tensiune se creează când apare investigator după investigator. Ştim că este căutat un spion siriusian, dar fiecare dintre ei se teme că la iveală va ieşi

propriul păcat şi că va fi târât înapoi în vreo închisoare pe Pământ. Toţi vor să se întoarcă pe Pământ, dar vor să o facă anonim, nu cu cătuşe electrice la mâini. Din cauza asta i-a stârnit Red Summers.

— Summers e şeful pe aici dacă el a luat conducerea? Are un cazier aşa de încărcat pe Pământ?

Bigman îşi ridică ochii din puzzle şi spuse dur:

— Poate vreo crimă, nu?

— Nu, veni replica energică a lui Norrich. Trebuie să înţelegeţi ceva despre Summers. A avut o viaţă nefericită: probleme acasă, părinţi vitregi. S-a înhăitat cu cine nu trebuia. A fost, într-adevăr, la închisoare, dar pentru infracţiuni minore. Dacă ar fi rămas pe Pământ viaţa lui s-ar fi pierdut în van. Dar a venit pe Jupiter Nouă. Şi-a făcut o viaţă aici. S-a angajat aici ca un simplu muncitor dar a reuşit să înveţe multe. A învăţat ingineria construcţiilor, mecanica câmpurilor de forţă, şi tehnica Agrav. A fost promovat într-un post cu responsabilităţi şi acolo face o treabă minunată. Este respectat, admirat, plăcut de toată lumea. Îi place să aibă un loc unde să fie respectat şi să aibă o poziţie şi nu se sperie decât la gândul că s-ar putea întoarce pe Pământ la viaţa pe care o ducea înainte.

— Sigur, o urăşte atât de mult, interveni din nou Bigman, încât, a încercat să-l omoare pe Lucky trişând.

— Da, zise Norrich încruntându-se, am auzit că folosea un oscilator sub-fazic pentru a neutraliza controalele consilierului. Asta a fost o prostie din partea lui, dar intrase deja în panică. Până la urmă tipul e tare de treabă. Când fostul Mutt a murit…

— Fostul Mutt? Întrebă Lucky.

— Am avut un alt câine înaintea ăstuia căruia îi spuneam tot Mutt. A murit într-un scurtcircuit al unui câmp de forţă care a mai ucis mulţi oameni. Nu ar fi trebuit să fie acolo, dar uneori câinilor le place să se aventureze. Şi ăsta face la fel atunci când nu îl folosesc, dar se întoarce de fiecare dată.

Se aplecă şi îl bătu uşor pe câine într-o parte, iar Mutt închise un ochi şi începu să lovească podeaua cu coada.

— Oricum, după ce primul Mutt a murit, am avut impresia pentru un timp că nu pot să primesc un alt câine înapoi şi că va trebui să fiu trimis acasă. Aici nu sunt de nici un folos fără să văd. Asemenea câini nu se găsesc foarte uşor, tot timpul sunt liste de aşteptare. Administraţia de aici de pe Jupiter Nouă nu a vrut să tragă nici un fel de sfori pentru că nu erau chiar aşa de dornici să se audă că angajau ca inginer un orb. În Congres, economiştii de-abia aşteaptă o asemenea publicitate. Aşa că Summers m-a rezolvat. S-a folosit de relaţiile pe care le avea pe Pământ şi mi l-a adus pe Mutt. Nu era chiar foarte legal, chiar a fost ceva care se numeşte trafic, dar Summers şi-a riscat poziţia de aici pentru a face unui prieten o favoare, şi pentru asta îi datorez multe. Sper că vă veţi aminti că Summers poate face şi astfel de lucruri şi nu o să-i faceţi probleme pentru ce s-a întâmplat mai devreme.

— Nu o să-i fac nimic, zise Lucky. N-aveam nici un fel de intenţie să-i fac ceva nici înainte de conversaţia noastră. Cu toate astea, sunt sigur că adevăratul nume al lui Summers şi cazierul lui sunt cunoscute Consiliului şi o să verificăm toate faptele.

Norrich roşi.

— Chiar te rog să faci aşa. O să vezi că nu e chiar atât de rău.

— Sper şi eu. Dar spune-mi altceva. Chiar dacă a avut loc tot tărăboiul, nu a fost nici un fel de încercare din partea conducerii să intervină. Nu ţi se pare asta ciudat?

Norrich începu să râdă.

— Deloc. Nu cred că lui Donahue, comandatul nostru, îi pasă dacă eşti omorât, doar că asta trebuie să se facă fără „publicitate”. Are acum probleme mult mai mari decât tu şi investigaţia ta.

— Probleme mai mari?

— Sigur. Şeful proiectului este schimbat o dată pe an; asta e politica de rotaţie a cadrelor în armată. Donahue e al şaselea şef pe care îl avem, dar este şi de departe cel mai bun. Nu a încercat să facă din acest proiect o tabără militară. I-a lăsat pe oameni mai liberi şi în felul ăsta a reuşit să obţină şi rezultate. Acum prima navă cu sistem Agrav e gata să plece din clipă în clipă. Unii spun că e doar o chestiune de zile.

— Aşa de repede?

— Se prea poate. Dar problema e că Donahue urmează să fie eliberat din funcţie în mai puţin de o lună. O întârziere acum poate însemna că nava nu va mai fi lansată sub conducerea comandantului Donahue, ci de-abia după ce va veni înlocuitorul. Succesorul lui va fi cel care se va bucura de toată gloria, va intra în cărţile de istorie şi Donahue va pierde tot.

— Nu mă mai miră că nu te vrea pe Jupiter Nouă, Lucky, zise Bigman. Nu mă mai miră că nu te vrea în preajmă, Lucky.

— Nu te enerva, Bigman, zise Lucky încruntându-se.

— Javra! Continuă Bigman. Sirius poate ataca Pământul fără nici o problemă atâta timp cât el are şansa să meargă cu nava lui jegoasă.

Bigman strânse pumnul stâng şi imediat se auzi un mârâit dinspre Mutt.

Norrich interveni repede.

— Ce faci, Bigman?

— Ce? Întrebă Bigman uimit. Nu fac nimic.

— Faci un gest ameninţător?

Bigman îşi lăsă repede mâna în jos.

— Nu chiar.

— Trebuie să ai grijă când eşti în jurul lui Mutt. A fost antrenat să aibă grijă de mine… Fii atent, o să-ţi arăt. Vino spre mine şi fă-te că vrei să dai cu pumnul în mine.

— Nu e nevoie. Înţelegem, încercă să-i facă renunţe Lucky.

— Te rog, zise Norrich. Nu e nici un pericol. O să-l opresc pe Mutt la timp. De fapt, ăsta e şi un antrenament pentru el. Toţi de aici se poartă aşa de frumos cu mine încât am impresia că Mutt nici nu-şi mai aduce aminte ce a fost învăţat. Haide, Bigman.

Bigman înaintă câţiva paşi şi-şi ridică mâna. Dintr-o dată Mutt se ridică, deschise ochii şi îşi arătă colţii, muşchii fiind întinşi ca un arc, iar din gât scoase un mârâit care nu prevestea nimic bun.

Bigman se dădu repede înapoi şi Norrich spuse:

— Jos, Mutt!

Câinele se supuse. Lucky putea simţi clar încărcătura de tensiune şi relaxarea din mintea lui Bigman, apoi triumful lui Norrich.

— Cum stai cu jocul de puzzle, Bigman? Întrebă Norrich.

Micuţul marţian, cu o voce în care se putea citi exasperarea, replică:

— Mă dau bătut. Am pus două piese şi asta e tot ce pot să fac.

Norrich pufni în râs.

— E o chestiune de practică, simplă. Fii atent.

Luă două piese din mâna lui Bigman şi continuă:

— Nu e nici un fel de minune. Pe astea două le-ai pus greşit.

Roti una dintre piese, apoi o uni cu cealaltă, adăugă o alta, apoi încă una, până când ajunse să ţină în mână şapte piese care formau un ovoid cu o gaură în mijloc. Luă şi cea de a opta piesă, o puse la locul ei, o roti jumătate de ax invers faţă de acele ceasornicului şi completă ovoidul.

— Gata!

Luă oul complet şi-l aruncă în aer după care îl prinse, în timp ce Bigman se uita la el nervos.

Lucky se ridică.

— Domnule Norrich, o să ne mai vedem. Să ştii că o să ţin minte remarcile la adresa lui Summers. Mulţumim şi pentru băutură.

Băutura rămăsese neatinsă pe masă.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zise Norrich strângându-le mâinile.

A trebuit să treacă ceva timp până când Lucky să poată adormi. Stătea întins în întunericul camerei, undeva la sute de metri sub suprafaţa lui Jupiter Nouă, ascultând sforăitul lui Bigman din camera alăturată şi gândindu-se la tot ce se petrecuse în timpul zilei. Se gândea analizând şi reanalizând tot ce se întâmplase până acum.

Ceva îl deranja! Ceva care s-a întâmplat şi care nu ar fi trebuit să se întâmple; sau ceva care ar fi trebuit să se întâmple şi totuşi nu s-a întâmplat.

Dar era obosit şi totul era ireal şi ciudat în acea lume jumătate de vis şi jumătate realitate. Ceva îi veni totuşi în minte. Încercă să reţină, dar gândul fugi la fel de repede cum venise.

Şi dimineaţă nu mai ştia nimic.

Bigman îl strigă din camera lui pe Lucky în timp ce acesta din urmă se usca sub jetul de aer cald după ce îşi făcuse duşul.

Micuţul marţian striga cât putea de tare.

— Hei, Lucky, am reîncărcat rezerva de dioxid de carbon pentru broasca V şi am pus şi nişte mâncare. O s-o iei cu tine la întâlnirea cu comandantul ăla nenorocit, nu?

— Sigur, Bigman, veni răspunsul.

— Atunci totul e aranjat. Ce zici dacă m-ai lăsa să-i spun comandantului ce cred eu despre el?

— Hei, Bigman.

— Fie! E rândul meu la duş acum.

La fel ca toţi oamenii din sistemul solar care erau pe alte planete decât pe Pământ, Bigman se bălăcea în apă de câte ori avea ocazia, iar un duş pentru el era o adevărată plăcere. Lucky se pregăti sufleteşte pentru o sesiune de urlete de tenor pe care Bigman le numea cântece.

Intercomul sună în clipa în care Bigman era lansat într-un dubios fragment de piesă care era mai mult decât fals şi

Lucky tocmai terminase de îmbrăcat.

Lucky se apropie de consolă pentru a activa recepţia.

— Aici Starr.

— Starr! Se auzi vocea şi pe monitor apăru faţa comandantului Donahue. Avea buzele strânse şi o expresie potrivnică pe faţă în timp ce se uita la Lucky. Am auzit ceva despre o luptă dintre tine şi unul dintre cei care lucrează aici.

— Da?

— Văd că nu ai nimic.

— La fel şi celălalt, zise Lucky zâmbind.

— Îţi aduci aminte că te-am avertizat.

— Nu fac nici un fel de plângere.

— Din moment ce nu vrei să depui plângere, şi fiind în interesul proiectului, vreau să te întreb dacă vei face vreun raport în ceea ce priveşte această problemă.

— Dacă nu se dovedeşte că are vreo legătură cu problema pentru care am venit eu aici, incidentul nu va fi menţionat.

— Bine! Exclamă dintr-o dată mai liniştit Donahue. Mă întreb dacă aş putea extinde această atitudine şi asupra întâlnirii noastre de azi de dimineaţă. Poate fi înregistrată pentru un raport confidenţial şi aş prefera…

— Nu e nevoie să discutăm problema, comandante.

— Foarte bine! Exclamă din nou comandantul, relaxarea lui transformându-se acum în cordialitate. Atunci ne vedem într-o oră.

Lucky era conştient că Bigman îşi terminase duşul şi că tot cântecul lui nu mai era acum decât o mormăială. Acum se oprise şi mormăitul, şi urmă un moment de tăcere.

— Da, comandante, foarte…, spuse Lucky în transmiţător când Bigman izbucni într-un adevărat urlet.

— Lucky!

Lucky se ridică instantaneu şi ajunse din doi paşi la uşa care le separa camerele.

Dar Bigman era în faţa uşii înaintea lui, cu ochii măriţi de oroare.

— Lucky! Broasca V! E moartă! A fost omorâtă!

Robotul intră în joc.

Bolul de plastic în care se aflase broasca V era acum spart, iar podeaua era udă şi plină de plante. Broasca V, pe jumătate acoperită cu ierburi, era într-adevăr moartă.

Acum că murise şi nu mai putea controla emoţiile, Lucky se putea uita la ea fără să i se impună să o îndrăgească, la fel ca şi ceilalţi care intrau în raza ei de influenţă. Era totuşi nervos, cel mai mult pe el, pentru că se lăsase păcălit.

Bigman, de-abia ieşit de sub duş, având pe el doar chiloţii, strângea din pumni.

— E vina mea, Lucky. Numai vina mea. Am strigat aşa de tare în baie încât nu am auzit pe nimeni venind.

Formularea „venind” nu era foarte potrivită. Ucigaşul nu intrase pur şi simplu. Butoanele de deschidere erau topite cu ceva ce părea să fie un proiector de energie de un calibru foarte mare.

Lucky se îndreptă către intercom.

— Comandante Donahue?

— Da, ce s-a întâmplat? E ceva rău?

— O să ne vedem într-o oră.

Întrerupse conexiunea şi se întoarse la Bigman care era marcat de eveniment.

— E vina mea, Bigman, zise Lucky supărat. Unchiul Hector a spus că siriusienii nu au descoperit până acum capacităţile emoţionale ale broaştelor V, iar eu am acceptat asta fără să mă gândesc. Dacă aş fi fost mai puţin optimist în ceea ce priveşte ignoranţa siriusienilor, niciunul dintre noi nu am fi scăpat acea creatură din ochi, nici măcar pentru o secundă.

Locotenentul Nevsky strigă după ei în timp ce Lucky şi Bigman îşi părăseau camerele.

— Sunt bucuros, domnule, începu el cu o voce joasă, că nu vi s-a întâmplat nimic ieri. Nu v-aş fi lăsat acolo dacă nu mi-aţi fi ordonat aşa de strict.

— Nici o problemă, locotenente, zise Lucky absent.

Mintea lui se tot întorcea la clipa de dinainte de a dormi, când un gând a reuşit să iasă din subconştient, risipindu-se apoi. Dar cum nu mai putea să şi-l amintească, şi mintea lui Lucky trecu la alte probleme.

Intrară în coridorul Agrav şi de data asta părea plin de oameni care circulau într-un flux aproape continuu în ambele direcţii. Era o atmosferă de „început de zi de lucru”. Cu toate că oamenii lucrau în subteran şi acolo nu exista zi sau noapte, ciclul de douăzeci şi patru de ore mai era valabil. Omenirea adusese familiara rotaţie a pământului pe toate lumile pe care le colonizase. Şi cu toate că oamenii lucrau în schimburi continue, cei mai mulţi era desemnaţi să lucreze în „schimbul de zi”, de la nouă la cinci, Ora Solară Standard.

Acum era puţin înainte de orele nouă, iar în coridoarele Agrav era înghesuială din cauza tuturor celor care mergeau către posturile de lucru. Era un sentiment de „dimineaţă” aproape ca şi cum soarele s-ar fi aflat la răsărit iar roua ar scălda iarba.

Doi oameni stăteau la masă în clipa în care Lucky şi Bigman intrară în camera de conferinţe. Unul dintre ei era comandantul Donahue, a cărui faţă purta masca unei tensiuni reţinute. Comandantul se ridică şi îl prezentă pe celălalt: James Panner, inginerul-şef şi conducătorul civil al proiectului. Panner era un tip grăsuţ cu nişte ochi negri şi gâtul ca de taur. Purta o cămaşă de culoare închisă, dar care nu avea nici un fel de emblemă şi nici nu era încheiată la gât.

Locotenentul Nevsky salută şi se retrase. Comandantul Donahue se uită cum se închide uşa şi spuse:

— Fiind numai noi patru, cred că putem trece la discuţii serioase.

— Noi patru şi o pisică, zise Lucky uitându-se la creatura care se urcase pe masă şi se uita la el solemn. Asta nu e pisica pe care am văzut-o ieri, nu-i aşa?

Comandantul se încruntă.

— Poate că da. Poate că nu. Avem o grămadă de pisici pe aici. Oricum, presupun că nu suntem aici ca să discutăm despre animale de casă?

— Dimpotrivă, comandante, cred că ăsta va fi un subiect de discuţie cu care o să începem şi pe care l-am ales intenţionat. Îţi mai aminteşti de animalul nostru?

— Ah, micuţa creatură venusiană? Zise comandantul cu o căldură neaşteptată. Îmi aduc aminte de ea. Era…, dar se opri ca şi cum şi-ar fi dat seama că în absenţa ei nu vedea motivul entuziasmului.

— Da, micuţa creatură venusiană, replică Lucky, avea nişte capacităţi ciudate. Putea detecta emoţia, putea transmite emoţia. Putea chiar şi să impună o anumită emoţie.

Comandantul făcu ochii mari, dar Panner spuse cu o voce puternică:

— Am auzit la un moment dat un zvon de genul ăsta, consilier. Am râs.

— Nu ar fi trebuit. Este adevărat. De fapt, comandante Donahue, scopul pentru care am cerut această întrevedere a fost să aranjez ca fiecare persoană implicată în proiect să fie interogată de mine în prezenţa broaştei V. Voiam să fac o analiză emoţională.

Comandantul era încă pe jumătate uimit.

— Şi ce ai fi putut să dovedeşti cu asta?

— Poate că nimic. Totuşi aş fi vrut să încerc.

Panner interveni.

— Ai fi vrut? Foloseşti trecutul, consilier.

Lucky se uită solemn la cei doi oficiali ai proiectului.

— Broasca V a murit.

— A fost omorâtă în dimineaţa asta! Interveni furios Bigman.

— Cine a omorât-o? Întrebă comandantul.

— Nu ştim.

Comandantul se lăsă cu spatele pe scaun.

— Atunci presupun că investigaţiile tale iau sfârşit până când animalul poate fi înlocuit.

— Nu o să aştept nimic. Simplul fapt că broasca V este moartă îmi spune multe lucruri, iar problema devine mult mai gravă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Toţi se uitau la el. Chiar şi Bigman se uita către Lucky absolut surprins.

— V-am spus că broasca putea transmite sau impune emoţii. Chiar şi tu, comandante, ai avut de-a face cu asta. Îţi aduci aminte ce sentimente ai trăit atunci când ai văzut broasca V pe nava mea ieri? Erai foarte stresat, şi cu toate astea, când ai văzut broasca, îţi aduci aminte ce ai simţit?

— Da, parcă mă vrăjise, recunoscu comandantul.

— Poţi să spui de ce, gândindu-te acum la ce s-a întâmplat?

— Nu, nu-mi trece nimic prin cap. De fapt creatura era chiar urâtă.

— Da, şi cu toate astea ţi-a plăcut. Nu te-ai putut abţine. Ai fi putut să-i faci vreun rău?

— Cred că nu.

— Eu sunt sigur că nu. Nici o făptură cu emoţii nu ar fi putut. Dar cineva totuşi a făcut-o. Cineva a omorât-o.

— Şi ai de gând să ne explici acest paradox? Interveni Panner.

— E chiar foarte simplu de explicat. Nici o făptură cu emoţii. Un robot nu are emoţii. Să presupunem că undeva pe Jupiter Nouă se află un robot, un om mecanic în forma perfectă a unui om.

— Vrei să spui un umanoid? Explică comandantul Donahue. Imposibil. Asemenea chestii sunt basme.

— Comandante, îl întrerupse Lucky, cred că nu eşti pus la punct cu faptul că siriusienii sunt foarte pricepuţi în construirea roboţilor. Cred că sunt în stare să folosească un om de pe Jupiter Nouă, unul loial, ca model; să construiască un robot având forma lui şi apoi să îl înlocuiască. Un asemenea umanoid ar putea avea simţuri speciale, care l-ar face spionul perfect. Spre exemplu, ar putea să vadă în întuneric sau să simtă lucrurile dincolo de ziduri groase. Cu

siguranţă ar putea transmite informaţii prin undele subeterice cu ajutorul unui dispozitiv încorporat.

Comandantul dădu din cap.

— Ridicol. Un om ar fi putut să omoare foarte simplu broasca V. Un om disperat ar fi putut să treacă peste acea influenţare emoţională pe care o emitea animalul. La asta te-ai gândit?

— Da, zise Lucky. Dar de ce să fie un om aşa de disperat, de ce să fie atât de sălbatic încât să omoare broasca V? Cel mai evident motiv este acela că broasca V reprezenta un pericol, chiar prin faptul că era inofensivă. Singurul pericol din partea ei ar fi fost că ar fi putut să transmită emoţiile ucigaşului. Să presupunem că aceste emoţii ar fi însemnat darea în vileag a ucigaşului ca fiind spion?

— Dar cum se poate întâmpla asta? Întrebă Panner.

Lucky se întoarse către el.

— Dacă ucigaşul nostru nu ar fi avut deloc emoţii? Un om fără emoţii nu ar fi fost dat imediat de gol că este un robot?… Sau să mergem pe altă cale. De ce să omoare doar broasca V? Deja intrat în camerele noastre, riscând atât de mult, găsind pe unul dintre noi la duş şi pe celălalt vorbind la intercom, deci amândoi nepregătiţi şi descoperiţi, de ce ucigaşul nu ne-a omorât pe noi în locul broaştei V? Mai mult, de ce nu ne-a ucis pe noi şi broasca V?

— Probabil că nu a avut timp, zise comandantul.

— E un alt motiv, parcă mai plauzibil, replică Lucky. Cunoşti cele trei Legi al Roboticii, regulile de comportament pe care toţi roboţii sunt construiţi să le respecte?

— Le ştiu la modul general, nu pot să le citez.

— Eu pot, zise Lucky, şi cu permisiunea voastră am să o fac, asta pentru a-mi susţine teoria. Prima lege este: Un robot nu poate răni o fiinţă umană sau, prin pasivitate, nu poate permite ca să fie pricinuit vreun rău unei fiinţe omeneşti. Cea de a doua lege este: Un robot trebuie să se supună ordinelor date de fiinţele umane cu excepţia

ordinelor care vin în conflict cu prima lege. Iar cea de a treia sună aşa: Un robot trebuie să-şi protejeze propria existenţă atâta timp cât acest lucru nu intră în conflict cu primele două legi.

Panner dădu din cap.

— Bine, bine, consilier, dar ce dovedeşte asta?

— Unui robot i se poate ordona să omoare broasca V, care este un animal. Îşi va risca existenţa, din moment ce protejarea ei este de-abia a treia lege, pentru a se supune ordinelor, care e legea a doua. Dar nu i se poate ordona să mă omoare pe mine sau pe Bigman, din moment ce noi suntem fiinţe umane, iar prima lege este cea care are supremaţie asupra tuturor. Un spion uman ne-ar fi ucis pe noi şi broasca V; un robot nu putea să ucidă decât broasca V. Toate indică acelaşi punct, comandante.

Comandantul se gândi un timp apoi spuse:

— Şi ce propui să facem? Să trecem prin raze X pe toţi oamenii din proiect?

— Nu, veni imediat răspunsul. Nu e chiar aşa de simplu. Acţiunea de spionaj nu se face aici, ci în altă parte. Dacă aici se află un robot umanoid, probabil că mai sunt şi alţii în altă parte. Cel mai bine ar fi să prindem cât mai mulţi dintre ei; poate chiar pe toţi. Dacă suntem prea dornici să-i prindem pe toţi cei care sunt sub nasul nostru, ceilalţi s-ar putea să fie scoşi de aici şi să fie folosiţi altă dată.

— Atunci ce propui să facem?

— Să lucrăm încet. O dată ce suspectezi un robot, sunt multe feluri să-l faci să se dea de gol fără ca el să-şi dea seama. Şi nici nu încep chiar de la zero. Spre exemplu, comandante, ştiu că nu eşti robot, din moment ce ţi-am detectat emoţiile ieri. De fapt, în mod deliberat ţi-am indus mânie pentru a-mi testa broasca V, şi pentru asta îţi cer să mă ierţi.

Donahue se făcu negru la faţă.

— Eu, robot?

— Aşa cum am mai spus, te-am folosit doar pentru a-mi testa broasca.

— Nu ai nici un motiv să te simţi sigur în legătură cu mine, consilier, zise Panner. Eu nu am dat niciodată ochii cu broasca V.

— Asta aşa e, zise Lucky. Nu eşti încă curat. Scoate-ţi cămaşa.

— Ce? Strigă indignat Panner. De ce?

— Gata, nu te mai suspectăm. Un robot ar fi trebuit să se supună ordinului.

Comandantul lovi cu putere biroul.

— Termină! Asta ia sfârşit aici. Nu o să te las să testezi sau să enervezi oamenii în nici un fel. Eu am o treabă de făcut pe acest satelit, consilier Starr; am o navă Agrav pe care trebuie să o ridic în spaţiu. Oamenii mei au fost toţi investigaţi şi au fost consideraţi curaţi. Povestea ta cu roboţii este subţire şi eu nu subscriu la ea. Ţi-am spus de ieri, Starr, că nu vreau să te am aici pe Jupiter Nouă, deranjându-mi oamenii şi jucându-te cu moralul lor. Ai considerat că poţi să mă insulţi. Acum spui că a fost doar pentru a-ţi testa animalul, fapt ce nu mă face să mă simt mai puţin insultat. Nu am nevoie să cooperez cu tine. Şi am să-ţi spun şi ce am făcut. Am oprit orice mijloc de comunicaţie cu Pământul. Jupiter Nouă este acum în stare de urgenţă. Acum am puterile unui dictator militar. Înţelegi?

Ochii lui Lucky se îngustară.

— Prin funcţia mea de membru al Consiliului Ştiinţei eu te întrec în grad.

— Da, şi cum ai de gând să-ţi impui rangul? Oamenii mei o să mi se supună şi au primit deja ordine. O să fii reţinut cu forţa dacă încerci în orice fel, prin vorbă sau faptă, să intri în conflict cu ordinele mele.

— Şi care sunt ordinele?

— Mâine, spuse Comandantul Donahue, la orele 6:00 p.m., Ora Solară Standard, prima navă funcţională Agrav care

există va zbura de pe Jupiter Nouă pe Jupiter Unu, satelitul Io. După ce ne întoarce, după ce ne întoarcem, consilier Starr, şi nici măcar cu o oră mai devreme, poţi să-ţi desfăşori investigaţiile. Şi dacă vrei să iei legătura cu Pământul şi să aranjezi procedurile pentru Curtea Marţială, o să fiu gata.

Comandantul Donahue se uita hotărât la Lucky.

Lucky îl întrebă pe Panner:

— Nava este gata?

— Cred că da, zise Panner.

— Plecăm mâine, zise Donahue. Ei, consilier Starr, faci ce îţi spun eu sau voi fi nevoit să te arestez?

Tăcerea care s-a lăsat a fost una plină de tensiune. Bigman aproape că îşi ţinea respiraţia. Pumnii comandantului se strângeau şi se desfăceau iar nasul lui aproape se albise. Panner scoase o bucată de gumă din buzunarul cămăşii, o scoase din ţiplă cu o mână şi o duse la gură.

Lucky îşi desfăcu mâinile şi lăsându-se cu spatele pe scaun anunţă:

— Sunt bucuros să cooperez cu tine, Comandante.

Orbire.

Bigman era mai mult decât furios.

— Lucky! Îl laşi să ne oprească investigaţia pur şi simplu?

— Nu chiar, Bigman. O să fim la bordul navei Agrav şi o să ne continuăm şi investigaţiile de aici.

— Nu, domnule, sări comandantul. Nu o să te afli la bord. Nici să nu-ţi treacă asta prin cap.

— Şi cine va fi la bord, comandante? Tu, presupun?

— Eu. De asemenea şi Panner, pe postul de inginer şef. Doi dintre ofiţerii mei, alţi cinci ingineri, şi cinci membri obişnuiţi ai echipajului. Eu şi Panner ca responsabili pentru proiect; cei cinci ingineri pentru a conduce nava; restul pentru serviciile pe care le-au adus proiectului.

— Ce fel de servicii? Întrebă Lucky gânditor.

Panner îl întrerupse pentru a interveni.

— Cel mai bun exemplu ar fi Harry Norrich, care…

— Vorbiţi de tipul orb, zise Bigman surprins.
— Atunci înseamnă că îl cunoaşteţi? Spuse Panner.
— Da, l-am cunoscut seara trecută, replică Lucky.
— Bun, continuă Panner, Norrich a fost aici de la începutul proiectului. Şi-a pierdut vederea atunci când s-a aruncat între două contacte pentru a împiedica un câmp de forţă să-şi schimbe sensul. A stat în spital timp de cinci luni, iar ochii nu au mai putut fi recuperaţi. Prin actul său de curaj a salvat vieţile a două sute de oameni şi a salvat şi proiectul, pentru că un accident aşa de mare de la început ar fi însemnat că nu ar mai fi fost alte aprobări din partea Congresului. Asemenea lucruri îţi dau dreptul să te afli pe prima navă Agrav care a zburat vreodată.
— Păcat că nu va reuşi să vadă Jupiter atât de aproape, dar cum se va descurca la bordul navei? Întrebă Bigman deja încruntat.
— O să-l ia pe Mutt, sunt sigur de asta. E un câine care nu face probleme, veni replica din partea lui Panner.
— Asta era tot ce voiam să ştiu, zise Bigman nervos. Dacă voi puteţi să luaţi un câine, atunci puteţi să mă luaţi şi pe mine şi pe Lucky.
Comandantul Donahue se uita nerăbdător la ceas. Îşi puse palmele pe masă ca şi cum ar fi vrut să se ridice şi li se adresă celor prezenţi.
— Cred că am terminat această întâlnire, domnilor.
— Nu chiar, veni replica din partea lui Lucky. Mai avem doar un punct pe lista noastră pe care nu l-am lămurit. Bigman l-a formulat în termeni duri, dar trebuie să recunosc că are dreptate. Noi doi vom fi pe nava Agrav când va pleca de aici.
— Nu, spuse Donahue. E imposibil.
— Masa a doi indivizi nu mai poate fi suportată de navă? Întrebă Lucky.
— Am putea muta un munte, răspunse Panner râzând.
— Atunci vă lipseşte spaţiul?
Comandantul se uită urât la Lucky.

— Nu o să vă ofer nici un fel de motiv. Nu veţi fi luaţi pentru că asta e decizia mea. E clar?

În ochii lui se instală satisfacţia, iar lui Lucky nu-i fu deloc greu să-şi dea seama că acum comandantul plătea poliţele pentru modul în care i se adresase cu o zi înainte la bordul navei Shooting Starr.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne iei şi pe noi, comandante, replică Lucky foarte calm.

— De ce? Veni replica ironică din partea comandantului. O să fiu eliberat din funcţie la ordinele Consiliului Ştiinţei? Nu veţi putea să comunicaţi cu Pământul până nu mă întorc, iar după aia mă pot elibera din funcţie dacă vor.

— Cred că nu ai gândit-o cum trebuie, comandante. Ar putea să te elibereze din funcţie retroactiv. De fapt, te asigur că aşa vor face. În ceea ce priveşte rapoartele conducerii, prima navă Agrav îşi va efectua zborul inaugural sub comanda celui care te va succeda în funcţie, oricine va fi el. De asemenea şi jurnalele călătoriei ar putea fi modificate pentru a arăta în mod oficial că nu ai fost la bord.

Comandantul Donahue se albise. Se ridică şi, pentru o clipă, toţi avură impresia că se va arunca asupra lui Lucky.

— Deci, care va fi decizia ta, comandante? Întrebă Lucky pe acelaşi ton calm.

— Puteţi veni şi voi, zise Donahue pe o voce aproape nenaturală.

Lucky îşi petrecu restul zilei în arhivă, studiind dosarele diferiţilor angajaţi ai proiectului, în timp ce Bigman, sub îndrumarea lui Panner, mergea din laborator în laborator şi vizita nişte săli de testare enorme.

De-abia după masa de seară reuşiră să rămână numai ei doi. Tăcerea lui Lucky nu era ceva neobişnuit, din moment ce tânărul consilier nu era vorbăreţ din fire, dar acum era prea încruntat iar Bigman recunoscu semnul de îngrijorare.

— Nu facem nici un fel de progres, nu-i aşa, Lucky? Întrebă Bigman.

— Nimic foarte interesant, trebuie să recunosc, zise Lucky dând din cap.

Din bibliotecă adusese cu el un film şi Bigman se uită la titlul lui: Robotică avansată. Calm, Lucky derulă începutul filmului prin monitor.

— Şi o să fii toată seara prins cu asta, Lucky? Întrebă Bigman cam agitat.

— Mă tem că da, Bigman.

— E vreo problemă dacă mă duc la Norrich să-mi ţină companie?

— Nici o problemă, îi răspunse Lucky care avea deja aparatul de proiecţie la ochi şi se întinsese pe spate cu braţele încrucişate pe piept.

Bigman deschise uşa şi rămase acolo pentru o clipă, un pic nervos. Ar fi trebuit să discute asta întâi cu Lucky, ştia că ar fi trebuit să o facă, dar tentaţia…

Apoi îşi spuse: „Nu o să fac nimic. O să verific ceva. Dacă mă înşel, mă înşel şi ce rost are să-l mai deranjez pe Lucky. Dar dacă se dovedeşte adevărat, atunci chiar am ceva să-i spun.”

Uşa se deschise imediat ce sună şi în faţa lui se afla Norrich, cu ochii fixaţi spre uşă, aşezat la birou unde se afla o tablă de şah cu nişte piese de formă ciudată.

— Da? Zise el.

— Sunt Bigman, replică micuţul marţian.

— Bigman! Vino. Aşează-te. A venit cu tine şi consilierul Starr?

Uşa se închise în spatele lui şi Bigman se uită în camera puternic luminată. Strânse din dinţi.

— E ocupat. Cât despre mine, sunt plin până peste cap de Agrav. Doctorul Panner mi-a oferit un tur al satelitului, numai că eu nu pricep mare lucru din toată povestea asta.

— Nu eşti singurul, zise zâmbind Norrich, dar dacă laşi deoparte matematica, o mare parte din tehnica Agrav nu e chiar aşa de greu de înţeles.

— Nu? Poţi să-mi explici şi mie? Zise Bigman aşezându-se pe un scaun mare chiar în faţa lui Norrich şi începând să se uite pe masa de lucru a acestuia. Mutt stătea chiar între picioarele lui şi se uita la el cu ochi strălucitori.

(„Fă-l să vorbească, Bigman. Fă-l să vorbească până găseşti o breşă, sau până faci o breşă.”)

— Fii atent aici, începu Norrich explicaţia, ţinând în mână o piesă. Gravitaţia este o formă de energie. Un obiect ca piesa pe care o am eu acum în mână. Se află sub influenţa câmpului gravitaţional, dar nu i se permite să se mişte şi atunci se spune că are energie potenţială. Dacă am da drumul piesei, energia potenţială s-ar transforma în mişcare sau, cum i se mai spune, energie cinetică. Întrucât continuă să se mişte sub influenţa forţei gravitaţionale în timp ce cade, va cădea din ce în ce mai repede, explică Norrich lăsând piesa să cadă.

— Până când, poc, zise Bigman în clipa în care obiectul atinse podeaua.

Norrich se aplecă lăsând impresia că ar fi vrut să o ridice şi apoi zise:

— Vrei să mi-o dai înapoi Bigman? Nu ştiu sigur unde s-a rostogolit.

Bigman era dezamăgit. O ridică şi i-o dădu înapoi.

— Până acum nu se putea face decât un singur lucru cu energia potenţială: putea fi convertită în energie cinetică. Bineînţeles, energia cinetică putea fi şi ea folosită mai departe. Spre exemplu, căderea apei din cascada Niagara este folosită pentru a produce energie electrică, dar asta e altceva. În spaţiu forţa de gravitaţie dă naştere mişcării şi atât. Să luăm ca exemplu sistemul de sateliţi al lui Jupiter. Faţă de Jupiter noi avem o mare cantitate de energie potenţială. Dacă am încerca să mergem către Jupiter Unu, satelitul Io, care este la 500 000 de kilometri de Jupiter, atunci vom cădea pe parcursul acestor mii de kilometri. Astfel vom atinge o viteză înspăimântătoare pe care trebuie

să o contracarăm împingând în direcţia opusă cu un motor hiperatomic. Asta înseamnă un consum enorm de energie. Apoi, dacă ratăm aterizarea doar cu foarte puţin, riscăm să cădem în continuare, şi astfel nu putem ajunge decât într-un singur loc, Jupiter, iar Jupiter înseamnă moarte instantanee. Apoi, chiar dacă aterizăm în siguranţă pe Io, atunci avem probleme să ajungem înapoi pe Jupiter Nouă, pentru că asta ar însemna să ne înălţăm pe toată distanţa împotriva atracţiei gravitaţionale a lui Jupiter. Cantitatea de energie necesară unei asemenea călătorii dus-întors este imposibil de obţinut.

— Şi Agrav? Întrebă Bigman.

— Ah! Cu Agrav lucrurile stau altfel. Odată folosit convertorul Agrav, energia potenţială poate fi convertită în altceva decât energie cinetică. În coridorul Agrav, spre exemplu, forţa gravitaţională dintr-o direcţie este folosită pentru a reîncărca câmpul gravitaţional din direcţia opusă căderii tale. Cei care cad în cealaltă direcţie oferă energie pentru ceilalţi. În felul ăsta în timpul căderii nu ai nevoie să accelerezi. Şi cazi la orice viteză mai mică decât cea normală a unei căderi. Înţelegi?

Bigman nu era chiar aşa de sigur că înţelege, dar spuse:

— Da, da, continuă.

— În spaţiu e altceva. Nu există un al doilea câmp gravitaţional pentru a schimba energia. În loc de asta, este convertită în energie hiperatomică şi conservată. În felul acesta, o navă spaţială poate cădea de pe Jupiter Nouă către Io cu orice viteză mai mică decât cea normală, fără să fie nevoită să folosească energie pentru a decelera. În fapt nu se foloseşte nici un fel de energie decât atunci când se fac ultimele ajustări pentru atingerea vitezei orbitale a satelitului Io. De asemenea şi siguranţa este deplină din moment ce nava se află tot timpul sub control. Dacă ar fi nevoie, gravitaţia lui Jupiter ar putea fi redusă la zero. Să te întorci pe Jupiter Nouă înseamnă consum de energie, asta n-ai cum să o schimbi. Dar acum poţi să foloseşti energia pe

care ai conservat-o în condensatorul hiperatomic de câmp. Energia câmpului gravitaţional al lui Jupiter este folosită de asemenea pentru a te împinge înapoi.

— Sună bine, zise Bigman rotindu-se pe scaun pentru că nu reuşea să înţeleagă nimic. Ce e chestia aia de pe birou cu care te prosteşti? Întrebă dintr-o dată el.

— Şah, veni răspunsul. Tu joci şah?

— Puţin, se destăinui Bigman. Lucky m-a învăţat, dar nu e nici un fel de distracţie să joci cu el. Mereu iese învingător. Dar cum poţi să joci şah? Întrebă Bigman.

— Te referi la faptul că sunt orb?

— Îhî…

— E OK. Nu e nici o problemă dacă îmi spui că sunt orb. Şi e şi foarte uşor să-ţi explic. Tabla este magnetizată, iar piesele sunt făcute dintr-un aliaj magnetic uşor, pentru ca să rămână acolo unde sunt aşezate dacă îmi mişc mâna pe acolo neatent. Ia, încearcă şi tu, Bigman.

Bigman se întinse să ia o piesă. O ridică, dar avu senzaţia că fusese lipită de tablă cu sirop dulce.

— Şi după cum vezi, nu sunt nişte piese de şah obişnuite.

— Mai mult ca cele de dame, se încruntă Bigman.

— Şi asta tot ca să nu le răstorn. Dar nu sunt plate, au nişte gravuri, care pot fi identificate prin atingere şi care seamănă cu piesele normale ca să poată să le înveţe şi alţii atunci când joacă cu mine. Încearcă şi tu.

Bigman nu avu nici un fel de problemă. Cercul cu nişte puncte ridicate era regina în timp ce crucea din mijlocul altei piese simboliza regele. Piesele cu nişte tăieturi pe diagonală erau nebunii, cercul ridicat cu pătrate erau turnurile iar urechile de cai sculptate erau caii. Mai rămâneau pionii care aveau gravate nişte cercuri.

Bigman rămase şocat.

— Acum ce faci? Joci singur?

— Nu, rezolv o problemă. Piesele sunt aranjate astfel încât nu e decât o singură metodă prin care albul învinge din exact trei mutări iar eu încerc să-mi dau seama de ele.

— Dar cum poţi să-ţi dai seama care sunt albele şi care sunt negrele? Întrebă dintr-o dată Bigman.

— Dacă te uiţi atent, începu Norrich râzând, o să vezi că pe margine albele sunt sculptate iar negrele nu sunt.

— Aha. Dar tot trebuie să-ţi aminteşti unde sunt toate piesele aşezate?

— Asta nu e foarte greu, zise Norrich. La început ţi se pare că trebuie să ai o memorie fotografică, dar de fapt tot ce trebuie să fac este să-mi trec mâna peste piese din când în când. Vezi că pătratele sunt marcate şi ele.

Bigman începu să respire mai repede. Uitase de pătratele de pe tabla de şah, şi ele erau sculptate. Se simţea de parcă şi el ar fi jucat tot un fel de joc de şah şi fusese învins.

— Te deranjează dacă mă uit şi eu? Spuse el. Poate reuşesc să-mi dau eu seama de mişcări.

— Deloc, zise Norrich. Chiar mi-ar plăcea. Stau pe problema asta de o jumătate de oră şi deja am început să-mi pierd calmul.

Timp de un minut în cameră se instală o linişte deplină şi apoi Bigman se ridică, cu toţi muşchii întinşi la maxim, încercând să meargă fără să scoată nici un fel de zgomot. Scoase din buzunar o mică lanternă şi se apropie de zid cu mişcări lente. Norrich nu se mişcă deloc din poziţia lui de deasupra tablei de şah. Bigman se uită către Mutt, dar câinele nu făcea nici el nici o mişcare.

Atinse zidul şi, respirând greu, atinse încet consola de comandă a intensităţii luminii din cameră. Într-o clipă lumina se stinse şi se instală un întuneric de nepătruns.

Bigman îşi aminti direcţia în care se afla Norrich. Ridică lanterna.

Auzi un zgomot surd şi apoi vocea surprinsă a lui Norrich:

— De ce ai stins lumina, Bigman?

— Asta e, strigă Bigman triumfător şi aprinse lanterna, după care îndreptă fasciculul de lumină în faţa lui Norrich. Nu eşti deloc orb, spionule!

Nava Agrav

— Nu ştiu ce faci, dar pe spaţiu, omule, nu face nici o mişcare bruscă pentru că rişti să sară Mutt pe tine! Strigă Norrich.

— Ştii foarte bine ce fac, zise Bigman, pentru că vezi destul de bine că scot pistolul şi cred că ai auzit cât de bine ţintesc. Dacă Mutt se mişcă în vreun fel, s-a terminat cu el.

— Nu-i face rău lui Mutt, te rog!

Bigman se dădu înapoi simţind spaima din vocea celuilalt.

— Doar taci din gură şi vino spre mine. Mergem să vorbim cu Lucky. Şi dacă trecem pe coridor pe lângă cineva, nu faci altceva decât să spui bună ziua. Eu o să fiu lângă tine, ştii prea bine!

— Nu pot să merg fără Mutt, zise Norrich.

— Ba poţi, veni replica. E doar la cinci paşi pe coridor. Chiar dacă ai fi fost cu adevărat orb, ai fi putut să te descurci, un tip ca tine care face tot felul de puzzle-uri şi alte şmecherii de genul ăsta…

Lucky îşi ridică ecranul din faţa ochilor când auzi uşa deschizându-se.

— Bună ziua, Norrich. Unde e Mutt?

Bigman i-o luă înainte.

— Mutt este în camera lui Norrich, iar Norrich nu are nevoie de el. Norrich nu este deloc orb!

— Ce?

— Prietenul tău se înşeală, domnule Starr. Ce vreau eu să spun…

— Linişte! Sări la el Bigman. O să vorbeşti când ţi se va da voie, de-abia atunci poţi să comentezi ce vrei.

Lucky îşi încrucişă braţele.

— Dacă nu te deranjează, Norrich, aş vrea să aud ce are de spus Bigman. Şi, până una alta, Bigman, nu vrei să laşi la o parte pistolul?

Bigman lăsă pistolul supărat.

— Fii atent, Lucky, l-am suspectat pe şmecher încă de la început. Acele jocuri de puzzle m-au pus pe gânduri. Parcă era un pic prea bun. Imediat m-am gândit că este un spion.

— Asta e a doua oară când mă faci spion, strigă Norrich. Nu mai suport chestia asta.

— Fii atent, Lucky, continuă Bigman fără să-l bage în seamă pe Norrich, e o mişcare destul de deşteaptă să ai un spion despre care se crede că ar fi orb. Ar putea vedea o mulţime de chestii la care nici nu se gândesc unii. Oamenii nu s-ar mai ascunde. Nu ar mai ascunde lucruri. Ar putea să se uite la o mulţime de documente importante şi ceilalţi s-ar gândi că nu e decât sărmanul de Norrich care nu poate să vadă. Dar mai degrabă cred că nu se mai gândesc la nimic.

Norrich arăta din ce în ce mai uimit.

— Dar sunt orb. Dacă e vorba de puzzle am explicat…

— Sigur că ai explicat, îl imită Bigman. De ani de zile nu faci decât să dai explicaţii. Cum se face că stai în camera ta cu lumina aprinsă? Când am intrat eu acum o jumătate de oră, luminile erau aprinse. Nu le-a aprins pentru mine. Întrerupătorul era prea departe de el. De ce?

— De ce nu? Replică Norrich. Pentru mine nu contează oricum, dar poate că ţin lumina aprinsă pentru că aşa m-am obişnuit sau pentru cei care vin să mă viziteze.

— Corect, zise Bigman. Asta ne arată că poate găsi explicaţii pentru orice, cum poate juca şah, cum poate identifica piesele, orice. La un moment dat chiar a uitat când a scăpat una dintre piese şi s-a aplecat să o ridice dar şi-a amintit în ultima clipă şi m-a pus pe mine să i-o dau.

— Normal, explică Norrich, pot să spun unde a căzut ceva după sunet. Dar piesa aia s-a rostogolit.

— Haide, continuă să explici, zise Bigman. Asta nu te va ajuta pentru că este un lucru pe care nu vei putea să-l explici niciodată. Lucky, am avut de gând să-l testez. Am vrut să sting lumina şi apoi să-i pun lanterna în ochi la intensitate maximă. Dacă nu ar fi fost orb ar fi sărit la mine sau cel puţin ar fi clipit. Imediat ce am stins lumina, prăpăditul a uitat şi s-a apucat să mă întrebe de ce am

stins-o. De unde ştia el că am stins eu lumina, Lucky? De unde ştia?

— Dar…, începu Norrich.

— Poate simţi piesele de puzzle şi de şah şi tot felul de alte chestii, dar nu are cum să simtă când se stinge lumina. Asta trebuie să vadă.

— Cred că e momentul să-l lăsăm şi pe Norrich să spună ceva, îl opri Lucky.

— Mulţumesc, zise Norrich. Oi fi eu orb, dar câinele meu nu este. Când ai stins lumina, pentru mine nu a contat, aşa cum v-am mai spus şi mai înainte, dar pentru Mutt asta înseamnă că e ora de culcare şi se duce în colţul lui. În plus am auzit şi paşii lui Bigman îndreptându-se către întrerupător. Încerca să se mişte fără nici un sunet, dar cineva care a fost orb timp de cinci ani poate auzi şi cel mai uşor pas. Imediat după ce s-a oprit din mers, l-am auzit pe Mutt îndreptându-se spre colţul său. Nu cred că trebuie să te gândeşti prea mult ca să-ţi dai seama de ce s-a întâmplat. Bigman era la întrerupătorul de lumini şi Mutt se pregătea să doarmă. Evident că stinsese lumina.

Inginerul îşi întoarse faţa întâi către Bigman, apoi spre Lucky ca şi cum ar fi aşteptat să audă un răspuns.

— Da, înţeleg. Se pare că vă datorăm nişte scuze.

— Dar, Lucky…, zise Bigman pe un ton tare nefericit.

— Gata, Bigman! Îl opri Lucky dând din cap. Să nu te cramponezi niciodată de o teorie care nu se verifică. Cred că înţelegeţi, domnule Norrich, că Bigman nu a făcut decât ce a crezut că este de datoria sa.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi pus nişte întrebări înainte să treacă la fapte, replică cu răceală Norrich. Acum pot să plec?

— Bineînţeles. Iar ca o solicitare oficială, vă rog să nu menţionaţi nimic în legătură cu asta nimănui. E foarte important.

— Da, asta înseamnă arestare abuzivă, ştiu şi eu, dar o să fac uitat incidentul.

Merse către uşă, atinse uşor panoul de comandă şi, după ce uşa se deschise, ieşi.

— A fost o şmecherie. Nu ar fi trebuit să-l laşi să plece, zise Bigman întorcându-se imediat către Lucky.

Lucky îşi puse bărbia în palma dreaptă lăsând impresia că este dus pe gânduri.

— Nu, Bigman, nu el este cel pe care îl urmărim.

— Dar trebuie să fie, Lucky. Chiar dacă este orb, cu adevărat orb, ăsta e un argument împotriva lui. Sigur, Lucky, continuă agasat Bigman, s-ar fi putut apropia de broasca V fără să o vadă. El ar fi putut să o omoare.

— Nu, Bigman, îi răspunse Lucky dând din cap. Influenţa broaştei V este mentală, indiferent dacă cel asupra căreia se exercită o vede sau nu. Este un contact mental direct. Ăsta e un lucru pe care nu prea avem cum să-l fentăm. Trebuie să fie un robot cel care a făcut-o. Trebuie, iar Norrich nu este un robot.

— De unde ştii că nu?… Dar Bigman se opri.

— Văd că deja ţi-ai răspuns la întrebare. Am simţit emoţiile sale la prima întâlnire, când broasca V era cu noi. Are emoţii, nu e robotul şi nu e cel pe care îl căutăm.

Dar în clipa în care rosti toate acele cuvinte, pe faţa lui apăru un semn de întrebare şi aruncă cartea despre robotică ca şi cum s-ar fi lipsit de ajutorul ei.

Prima navă Agrav care fusese construită vreodată se numea Jovian Moon şi nu semăna deloc cu nici un fel de navă spaţială pe care o văzuse vreodată Lucky. Era destul de mare pentru a fi o navă de clasa întâi, dar zona în care se aflau pasagerii şi echipajul era înghesuită în faţă, din moment ce nouă zecimi din navă erau ocupate de convertorul Agrav şi de condensatoarele de câmp de forţă hiperatomic. Undeva în secţiunea mediană erau nişte proeminenţe curbate care semănau cu aripile de liliac. Cinci într-o parte, cinci în cealaltă parte.

Lui Lucky i se spusese că erau folosite la secţionarea liniilor de forţă ale câmpului gravitaţional, convertind astfel

gravitaţia în energie hiperatomică. Era o explicaţie simplă, şi cu toate astea dădeau navei un aspect sinistru.

Nava se afla acum într-o groapă săpată în solul de pe Jupiter Nouă. Tavanul din beton fusese retras şi toată zona era acum sub influenţa gravitaţiei de pe Jupiter Nouă şi de asemenea expusă la lipsa de atmosferă de pe Jupiter Nouă.

Cu toate astea, toţi oamenii care lucrau la proiect, aproape o mie, erau adunaţi în acest amfiteatru natural. Lucky nu mai văzuse atâţia oameni în costume spaţiale strânşi la un loc. Era o stare de nervozitate datorată evenimentului care se manifesta prin tot felul de sărituri posibile datorită lipsei de gravitaţie.

„Şi unul dintre aceşti oameni de aici nu e deloc om!” se gândi Lucky.

Dar care? Şi cum ar putea să-şi dea seama de asta?

Comandantul Donahue ţinu un scurt discurs despre cât de devotaţi au fost toţi acestui proiect iar cei o mie de inşi făcură linişte, impresionaţi. În acest timp Lucky, căutând pe cer planeta Jupiter, văzu un mic obiect lângă el care nu era o stea, ci o mică pată de lumină, curbată în formă de semilună, aproape prea mică pentru a fi văzută. Dacă Jupiter Nouă ar fi avut o atmosferă, nu s-ar mai fi distins deloc forma curbată a petei luminoase.

Lucky ştia că micuţa semilună era Ganymede, Jupiter Trei, cel mai mare satelit al planetei gigant Jupiter. Era aproape de trei ori mai mare decât Luna, mai mare chiar decât planeta Mercur. Era aproape la fel de mare ca Marte. Când flota Agrav va fi completă, Ganymede va deveni o lume foarte importantă a sistemului solar.

Comandantul Donahue botează nava cu emoţie în glas iar asistenţa începu să intre în grupuri de câte cinci-şase prin diferite sasuri în interiorul lui Jupiter Nouă.

Doar cei care trebuiau să urce la bordul lui Jovian Moon rămaseră afară. Unul câte unul intrară în navă, primul fiind comandantul Donahue.

Lucky şi Bigman intrară ultimii. Comandantul Donahue se îndepărtă de sas după ce intrară cei doi, aruncându-le priviri deloc prietenoase.

Bigman se aplecă spre urechea lui Lucky şi şopti:

— Ai văzut, Lucky, că la bord se află şi Red Summers?

— Ştiam.

— E javra care a încercat să te omoare.

— Ştiu, Bigman.

Nava se ridica de pe Jupiter Nouă cu o lentoare ce părea a fi mai degrabă un târâş maiestuos. Gravitaţia de pe Jupiter Nouă nu era decât o optime faţă de cea de pe Pământ, şi cu toate că nava avea sute de tone, nu asta era cauza pentru încetineala cu care se mişca. Chiar dacă ar fi lipsit complet gravitaţia, nava şi-ar fi păstrat toată inerţia iniţială. Era la fel de greu să urneşti materia, sau, după ce ai făcut asta, să o opreşti sau să îi schimbi direcţia.

Dar la început încet, apoi din ce în ce mai repede, groapa rămânea în urmă. Jupiter Nouă se pierdea în spatele lor şi prin hublouri nu se mai vedea decât ca un bolovan ceva mai mare. Constelaţiile erau ca un praf pe cerul negru iar Jupiter arăta ca o marmură strălucitoare.

James Panner se apropie de ei şi îşi puse mâinile pe umerii lor.

— Domnilor, aţi vrea să mergeţi cu mine în cabină să luăm masa? Nu o să fie nimic de văzut aici multă vreme.

Gura lui foarte mare schiţă un zâmbet şi deschizând gura îţi lăsa impresia că nu are gât şi că de fapt capul este o continuare a corpului.

— Mulţumim, zise Lucky. Eşti foarte amabil că ne inviţi.

— OK, zise Panner, comandantul nu o să vă invite şi ceilalţi sunt foarte suspicioşi în legătură cu voi doi. Nu vreau să vă simţiţi singuri. Va fi o călătorie destul de lungă.

— Doctore Panner, tu nu eşti suspicios la adresa mea? Întrebă sec Lucky.

— Sigur că nu. Aminteşte-ţi că m-ai testat şi am trecut testul.

Cabina lui Panner era atât de mică încât cei trei de-abia dacă încăpeau. Era evident că pe această primă navă Agrav locurile pentru pasageri erau pe cât de mici posibil le-ar fi putut gândi nişte ingineri. Panner deschise trei cutii de raţii din hrana concentrată care era universală pe navele spaţiale. Pentru Lucky şi pentru Bigman era aproape ca acasă; mirosul raţiilor care se încălzeau, zidurile care te înghesuiau dincolo de care era vidul cosmic şi zumzăitul motoarelor hiperatomice care converteau câmpul energetic în forţă motrice sau în energia consumată de cei aflaţi în navă.

Dacă s-ar adeveri vreodată acea credinţă despre „muzica sferelor”, nu putea fi alta decât zgomotul motoarelor hiperatomice care erau esenţa zborului spaţial.

— Tocmai am trecut de viteza de desprindere de Jupiter Nouă, asta înseamnă că ne putem opri oricând fără să riscăm să cădem pe suprafaţa lui.

— Asta înseamnă că suntem în cădere liberă către Jupiter.

— Da, având cam douăzeci de milioane de kilometri de cădere. Imediat ce viteza va creşte suficient de mult, o să trecem pe Agrav.

Îşi scoase din buzunar ceasul în clipa în care rostea ultimele cuvinte. Era un disc de metal strălucitor. Apăsă un butonaş şi pe suprafaţa lui apărură cifrele. O linie mai strălucitoare îl înconjura, făcându-se roşie pe jumătate de arc de cerc până când roşul acoperea tot cercul, apoi făcându-se alb din nou.

— Ar trebui să trecem pe sistemul Agrav curând? Întrebă Lucky.

— Da, destul de curând, zise Panner.

Puse ceasul pe masă şi cei trei mâncară în tăcere.

Panner ridică din nou ceasul.

— Mai puţin de un minut. Ar trebui să fie complet automat.

Cu toate că inginerul vorbea calm, mâna în care ţinea ceasul tremura aproape imperceptibil.

— Acum, zise el.

După care se lăsă tăcerea. Tăcere completă.

Zumzăitul motoarelor hiperatomice încetase. Energia necesară pentru a ţine aprinse luminile navei şi pentru a face să funcţioneze câmpul pseudo-gravitaţional era furnizată acum de câmpul gravitaţional al lui Jupiter.

— La mustaţă! Perfect! Spuse Panner lăsând deoparte ceasul şi cu toate că zâmbetul de pe faţa lui mare era unul reţinut, se putea citi totuşi o mare uşurare. Acum suntem pe o navă Agrav care funcţionează complet în sistem Agrav.

— Felicitări! Mă bucur că sunt la bordul ei! Zise Lucky zâmbind şi el.

— Cred şi eu că te bucuri. Ţi-ai dat silinţa. Săracul Donahue.

— Îmi pare rău că i-am forţat mâna, dar nu am avut de ales. Într-un fel sau în altul trebuia să fiu la bord, zise Lucky cu o voce gravă.

Ochii lui Panner se îngustară la gravitatea din vocea lui Lucky.

— Trebuia?

— Trebuia! E mai mult ca sigur că la bordul acestei nave se află acum spionul pe care îl căutăm.

Măruntaiele navei

— De ce? Întrebă Panner evident uimit.

— Cu siguranţă că siriusienii vor să afle dacă nava funcţionează de fapt. Dacă metoda lor de spionaj este verificată, şi se pare că, până acum cel puţin, aşa au stat lucrurile, de ce să nu continue şi la bordul navei?

— Vrei să spui că unul din cei paisprezece oameni de la bord este de fapt robot?

— Exact asta vreau să spun.

— Dar oamenii de la bord au fost aleşi cu mult timp înainte.

— Cu siguranţă că siriusienii ştiau care sunt metodele şi motivele unei asemenea alegeri, aşa cum ştiu şi totul despre acest proiect şi cu siguranţă că şi-au manevrat robotul umanoid astfel încât să se afle printre cei aleşi.

— Asta înseamnă că îi crezi foarte buni, murmură Panner.
— Trebuie să recunosc că aşa e, replică Lucky. Mai există totuşi o alternativă.
— Care ar fi aia?
— Robotul s-a ascuns pe undeva pe navă.
— Foarte puţin probabil, zise Panner.
— Dar destul de posibil. Ar fi putut urca foarte uşor la bord în toată confuzia creată atunci când şi-a rostit comandantul discursul de lansare. Am încercat să urmăresc nava, dar mi-a fost imposibil. Mai mult, cam nouă zecimi din navă înseamnă compartimentul motoarelor, unde cred că e destul loc să te ascunzi.
Panner stătu o clipă să se gândească.
— Nu e chiar atât de mult loc pe cât îţi închipui tu.
— Dar trebuie să căutăm prin toată nava. Ne ajuţi, doctore Panner?
— Eu?
— Da. Ca inginer şef ştii mai bine decât oricine tot ce conţine compartimentul motoarelor. Noi o să mergem cu tine.
— Stai. E inutil.
— Dacă nu s-a ascuns nimeni, doctore, atunci tot am câştigat ceva. Ştim că putem restrânge cercetările la cei care se află legal pe navă.
— Doar noi trei?
— În cine mai putem avea încredere să ne ajute, când pe oricine am întreba ar putea fi de fapt robotul pe care îl căutăm? Să nu mai discutăm asta, doctore. Eşti dispus să ne ajuţi să cercetăm nava? Îţi cer ajutorul ca membru al Consiliului Ştiinţei.
— Cred că atunci nu mai am ce face, zise Panner ridicându-se de pe scaun, dar nefiind convins încă.
Ieşind din cameră urcară pe tubul îngust care ducea până la primul nivel al motoarelor. Lumina era scăzută în intensitate şi, firește, indirectă, astfel încât enormele motoare să nu arunce nici un fel de umbră.

De asemenea nu se auzea nici un fel de sunet, nici un fel de zumzăit care să indice existenţa acelor forţe enorme. Bigman, uitându-se în jur, constată cu uimire că nimic nu seamănă cu o astronavă normală, cum ar fi Shooting Starr.

— Totul e acoperit, zise el.

Panner dădu din cap şi comentă cu o voce joasă.

— Totul este automatizat până la maximum. Intervenţia umană a fost redusă la minimum.

— Dar cu reparaţiile cum rămâne?

— Nu cred că vom avea nevoie, zise inginerul zâmbind. Avem circuite şi echipamente duble la fiecare pas, toate permit intrarea automată în funcţiune după o autoverificare.

Panner era în faţa lor, conducându-i prin deschizături înguste dar tot timpul mergând încet de parcă s-ar fi temut în orice clipă că cineva s-ar fi putut arunca asupra lui.

Nivel după nivel, de la holul central şi până pe toate lateralele, Panner verifica toate colţişoarele navei, ca un adevărat expert.

În cele din urmă ajunseră la ultimul nivel, acolo unde se aflau tuburile de la motoarele hiperatomice care aruncau impulsuri în spate pentru ca nava să înainteze (atunci când nava era în zbor obişnuit.)

Din interiorul navei jeturile de test se vedeau ca nişte ţevi netede, fiecare de două ori mai groase ca un om, intrând în navă şi ajungând până la acea structură complicată care adăpostea motoarele hiperatomice.

— Hei, jeturile! Înăuntru! Zise Bigman.

— Nu, îl calmă Panner.

— De ce nu? Un robot s-ar putea ascunde acolo fără nici un fel de problemă. E adevărat că e în spaţiu, dar asta nu e nici o problemă pentru un robot.

— Impulsurile hiperatomice, zise Lucky, i-ar fi fost de ajuns, şi până acum o oră au fost destule din astea. Nu, jeturile nu intră în discuţie.

— Atunci, zise Panner, nu e nimeni în compartimentul motoarelor. Şi nimic.

— Eşti sigur?

— Da. Nu e nici un loc în care să nu fi căutat şi drumul pe care am mers a fost special ales astfel încât să nu ne poată ocoli nimeni pentru a ne ieşi în spate.

Vocile lor aveau un mic ecou.

— Pe nisipurile de pe Marte, Lucky, asta înseamnă că au mai rămas paisprezece.

— Mai puţin de atât, replică Lucky. Trei dintre oamenii de la bord au fost verificaţi şi au emoţii: comandantul Donahue, Harry Norrich şi Red Summers. Asta înseamnă unsprezece.

— Nu uita de mine, zise Panner. Am refuzat să execut ordinul. Asta înseamnă zece.

— Asta ridică un punct de discuţie interesant, rosti Lucky. Cunoşti ceva despre robotică?

— Eu? N-am avut niciodată de-a face cu un robot.

— Exact, zise Lucky. Oamenii au inventat creierul pozitronic şi i-au dezvoltat cele mai importante capacităţi, dar, cu excepţia câtorva specialişti, tehnicienii de pe Terra nu ştiu nimic despre robotică, pur şi simplu pentru că noi nu folosim roboţi. Nu se predă la şcoală şi nici nu apare în practică. Eu ştiu cele trei legi şi cam atât. Comandantul Donahue n-a putut nici măcar să citeze cele trei legi. Cei de pe Sirius, pe de altă parte, cu o economie saturată de roboţi, trebuie să cunoască totul despre aceste maşinării. Ieri am petrecut o foarte bună bucată de timp citind o carte de robotică avansată pe care am găsit-o la biblioteca de proiectare. Apropo, era singura despre acest subiect.

— Şi?

— Mi-am dat seama că cele trei legi nu sunt aşa de simple pe cât mi-am închipuit… Să mergem, totuşi. Putem să reverificăm motoarele la întoarcere, zise el mişcându-se către nivelul cel mai de jos. Spre exemplu, m-am gândit că ar fi de ajuns să-i dau fiecărui om de pe navă un ordin

stupid şi apoi să văd care se supune. Dar asta nu e neapărat adevărat. Teoretic este posibil să ajustezi creierul pozitronic al unui robot pentru a îndeplini numai acele ordine care fac parte în mare din îndatoririle sale. Ordinele care sunt contrare sau irelevante ar putea fi urmate dacă sunt precedate de alte cuvinte, ca un fel de cod, care ar identifica persoana care dă ordinele. În felul ăsta un robot poate fi condus cum trebuie de cei care l-au creat, dar în acelaşi timp ar fi insensibil la ordinele străinilor.

Panner, care-şi pusese mâinile pe mânerele din tubul care-i ducea la nivelul de sus, se uită la Lucky.

— Vrei să spui că atunci când m-ai pus să-mi dau jos cămaşa şi eu nu te-am ascultat nu am dovedit nimic?

— Am spus că s-ar putea să nu fi dovedit nimic, doctore Panner, din moment ce a-ţi da jos cămaşa nu era o parte din îndatoririle tale şi ordinul meu s-ar putea să nu fi fost dat cum trebuie.

— Atunci mă acuzi că aş fi robot?

— Nu. E foarte puţin probabil să fii robot. Siriusienii, atunci când au ales un membru al proiectului pentru a fi înlocuit cu un robot, cu siguranţă că nu s-ar fi oprit la inginerul şef. Pentru ca un robot să ducă la bun sfârşit această misiune ar fi trebuit să ştie atât de multe despre Agrav încât siriusienii să nu poată fi în stare să-i ofere respectivele cunoştinţe. Căci, dacă ar fi putut, atunci n-ar mai fi avut nevoie de un spion.

— Mersi, zise Panner întorcându-se către mânere, dar oprindu-se imediat când auzi vocea lui Bigman.

— Nu mişca, Panner! Strigă micuţul marţian cu pistolul în mână. Stai un pic, Lucky, de unde ştim noi că are habar de Agrav? Noi doar presupunem asta. Nu ne-a demonstrat nimic. Când Jovian Moon a intrat pe Agrav, unde era el? Stătea cu noi de vorbă, acolo era.

— M-am gândit şi la asta, Bigman, şi ăsta e motivul pentru care l-am luat pe Panner cu noi. Ştie totul în camera motoarelor. L-am urmărit în timp ce inspecta şi nu ar fi

reuşit să o facă cu atâta siguranţă dacă nu ar fi fost un expert.

— Asta îţi ajunge, marţianule? Întrebă Panner cu furia din voce reţinută.

Bigman puse la loc pistolul şi, fără nici un alt cuvânt, Panner coborî pe scară.

Se opriră la un alt nivel verificându-l pentru a doua oară.

— OK, zise Panner, asta înseamnă că mai rămân zece: doi ofiţeri de armată, patru ingineri, patru lucrători. Ce propui să facem? Să-i trecem pe toţi prin detectorul cu raze X? Ceva de genul ăsta?

Lucky dădu din cap în semn că nu.

— E mult prea riscant. Se pare că siriusienii au învăţat să folosească o mică şmecherie pentru a se proteja. Se ştie foarte bine că folosesc roboţi pentru a transmite mesajele sau pentru a executa nişte misiuni care se doresc secrete de cel care dă ordinele. Acum, e evident că un robot nu poate păstra un secret dacă cineva îi cere să-l dezvăluie, bineînţeles cunoscând formula corectă. Ce fac atunci siriusienii? Simplu, instalează un explozibil care e declanşat de încercarea de a forţa robotul să spună secretul.

— Vrei să spui că în clipa în care treci un robot prin instalaţia cu raze X, va exploda?

— Există destul de multe şanse să se întâmple asta. Cel mai mare secret al său este identitatea, şi explozia poate fi declanşată de orice acţiune la care s-au gândit siriusienii că l-ar putea deconspira – zise Lucky după care adăugă pe un ton de regret – dar nu se aşteptau la o broască V, împotriva ei nu era nici un fel de dispozitiv. Au fost nevoiţi să-i ordone robotului să omoare broasca V. Asta a fost de preferat dacă voiau să-şi menţină robotul în viaţă şi de nedetectat.

— Dar robotul nu ar răni oameni dacă explodează? Nu ar încălca prima lege? Întrebă Panner sarcastic.

— Nu. Declanşarea exploziei se va face în urma unei întrebări, sau ceva de genul ăsta, nu a unei acţiuni a robotului.

Toţi trei se îndreptau către un alt nivel.

— Atunci ce vrei să faci, consilier Starr? Vru să ştie Panner.

— Nu ştiu, răspunse Lucky sincer. Robotul trebuie făcut să se dea de gol într-un fel. Cele trei legi, indiferent de cum sunt modificate şi ocolite, trebuie să se aplice. Trebuie să fii doar un cunoscător al roboticii pentru a cunoaşte avantajele celor trei legi. Dacă aş şti cum să forţez un robot să facă ceva care să arate că nu este uman, dar să nu declanşez explozia; dacă aş putea să manipulez cele trei legi astfel încât să intre în conflict şi să paralizez complet creatura…

Panner interveni nervos:

— Dacă aştepţi ajutor din partea mea, consilier, aştepţi degeaba. Ţi-am mai spus că nu ştiu nimic despre robotică.

Panner se întoarse brusc.

— Ce-a fost asta? Întrebă el.

— Nu am auzit nimic, replică Bigman care se uita şi el în aceeaşi direcţie.

Fără nici un cuvânt, Panner trecu de ei, se aplecă pe sub o ţeavă metalică şi trecu în partea cealaltă.

Se depărtase aproape cât putuse de mult, ceilalţi doi urmându-l, când spuse:

— Cineva cred că a trecut pe lângă rectificatoare. Lăsaţi-mă să trec din nou.

Lucky se uita încruntat în acea pădure de cabluri răsucite care parcă nu avea sfârşit.

— Eu nu văd nimic în neregulă, zise Lucky.

— Am putea să le testăm, doar ca să fim siguri, zise Panner.

Deschise o uşiţă şi căută ceva uitându-se peste umăr.

— Nu mişcaţi, zise el.

— Nu s-a întâmplat nimic, nu e nimic aici, vorbi Bigman.

Panner se relaxă.

— Ştiam. V-am spus să nu mişcaţi pentru că nu voiam să vă retez vreun braţ când am dat drumul unui câmp de forţă.

— Ce câmp de forţă?

— Am creat un câmp pe coridor. Nu puteţi să vă mişcaţi, sunteţi exact ca într-o cutie de oţel.

— Pe Marte, Lucky, el e robotul! Strigă Bigman întinzând mâinile.

— Nu încerca nimic cu pistolul sonic! Strigă dintr-o dată Panner. Mă omorâţi şi nu mai puteţi să ieşiţi niciodată de acolo! Zise el uitându-se la ei cu nişte ochi strălucitori. Atenţie, energia poate trece printr-un câmp de forţă, dar materia nu, nici măcar moleculele de aer. Aerul de acolo e singurul pe care îl mai aveţi. Mă omorâţi şi o să vă sufocaţi mai înainte ca cineva să vă poată ajuta.

— Ţi-am spus eu că e robotul, strigă şi mai nervos Bigman.

Panner râse scurt după care continuă:

— Te înşeli. Nu eu sunt robotul. Dar dacă există unul, atunci ştiu sigur cine e!

Pe linia sateliţilor

— Cine? Întrebă Bigman grăbit să afle.

— Evident crede că e unul dintre noi, veni răspunsul din partea lui Lucky.

— Mersi! Îl completă Panner. Cum poţi să explici asta? Ai zis ceva de ascuns, ai vorbit la un moment dat de cineva care s-a chinuit să ajungă la bordul lui Jovian Moon. Şi mai vorbim de tupeu! Nu sunteţi voi cei doi care s-au chinuit să ajungă la bordul navei? Nu am fost şi eu martor la strădaniile voastre?

— Aşa este, zise Lucky.

— Şi m-ai dus aici jos ca să poţi să investighezi fiecare pătrăţică de navă. Ai încercat să mă păcăleşti cu povestiri despre robotică crezând că eu n-o să-mi dau seama că de fapt tu vrei să vezi toată nava.

— Avem dreptul să facem asta! El e Lucky Starr! Sări Bigman.

— Spune el că e Lucky Starr. Dacă e membru al Consiliului Ştiinţei, atunci o poate dovedi şi ştie şi cum să o facă. Dacă m-aş fi prins mai devreme, v-aş fi cerut să vă identificaţi înainte să vă aduc aici.

— Nici acum nu e prea târziu, zise Lucky calm. Vezi bine de la distanţă? Întrebă el ridicându-şi braţul şi trăgând mâneca.

— Nici să nu te gândeşti să mă apropii, zise Panner nervos.

Lucky nu spuse nimic. Lăsă ca totul să fie dovedit de încheietura mâinii sale. Pielea de pe suprafaţa interioară a încheieturii părea să fie normală, dar cu mulţi ani înainte fusese tratată genetic printr-o metodă mai mult decât complicată. Răspunzând la un simplu efort de voinţă al lui Lucky, pielea se înnegri pe suprafaţa delimitată de un oval. În interiorul lui câteva puncte galbene formau acum Carul Mare şi Orionul.

Panner oftă ca şi cum ar fi rămas fără aer în plămâni. Foarte puţini oameni avuseseră până acum şansa să vadă semnul Consiliului Ştiinţei, dar toţi cei care trecuseră de vârsta copilăriei ştiau ce era, semnul de identificare suprem şi de nefalsificat al unui membru al Consiliului Ştiinţei.

Panner nu mai avea nici o soluţie. Tăcut, anulă câmpul de forţă şi se dădu câţiva paşi înapoi.

Bigman se repezi la el.

— Ar trebui să-ţi sparg capul, neno…

Lucky îl trase înapoi.

— Bigman, nu are nici un rost. Tipul avea dreptul să ne suspecteze la fel cum l-am suspectat şi noi. Potoleşte-te.

Panner dădu din umeri.

— Părea destul de logic.

— Trebuie să recunosc şi eu asta. Acum cred că putem avea încredere unul în celălalt.

— Tu poate, zise inginerul şef. Tu te-ai identificat. Dar pe piticul cu gură mare? Pe el cine-l identifică?

Iritat, Bigman începu să bolborosească incoerent şi Lucky se băgă între cei doi.

— Îl identific eu şi îmi asum toată responsabilitatea… Acum zic să ne întoarcem în zona personalului până nu vor începe să ne caute. Bineînţeles că tot ce s-a întâmplat aici e strict confidenţial.

Apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, începură să urce spre zona unde aveau camerele.

Camera care le fusese repartizată avea un pat supraetajat şi un spălător din care nu puteai scoate decât un firicel de apă. Chiar şi camerele înghesuite de pe Shooting Starr erau un lux în comparaţie cu ea.

Bigman stătea turceşte în patul de sus în timp ce Lucky se spăla. Vorbeau în şoaptă, conştienţi de urechile care puteau fi ciulite dincolo de pereţii camerei.

— Fii atent, Lucky, dacă m-aş duce la toţi membrii echipajului, adică la fiecare despre care nu ştim nimic? Şi mă duc la ei şi îi enervez, le zic tot felul de prostii, să sară la bătaie? Nu crezi că cel care nu mă va lovi e robotul?

— Deloc. Poate că nu ar vrea să încalce ordinele şi disciplina pe navă, sau s-ar putea să ştie cât de bine te pricepi la pistolul sonic, sau s-ar putea să nu vrea să intre în conflict cu Consiliul Ştiinţei, sau chiar să nu vrea să dea într-un tip mai mic.

— Ei, şi tu, Lucky.

Bigman tăcu preţ de un minut, apoi spuse gânditor.

— Mă tot întreb, de unde poţi să fii sigur că e un robot pe navă? Mă tot gândesc să nu fi rămas pe Jupiter Nouă. E posibil.

— Ştiu că se poate şi cu toate astea sunt sigur că robotul este la bordul navei. Asta e. Sunt sigur şi nu ştiu de ce sunt sigur, zise Lucky încruntându-se apoi lăsându-se pe spate începu să se lovească gânditor cu degetul în barbă. Din prima zi când am ajuns pe Jupiter Nouă s-a întâmplat ceva.

— Ce?

— Dacă aş şti! Mi-a venit la un moment dat ideea. Ştiam exact ce, sau credeam că ştiu, chiar înainte să adorm în prima seară, dar a dispărut. Nu mai pot să-mi aduc aminte. Dacă aş fi fost pe Pământ, m-aş fi supus unei sondări a creierului. Pe galaxie, jur că aş fi făcut-o! Am încercat toate şmecheriile posibile. M-am gândit intens la asta, mi-am luat mintea de la orice. Când am fost cu Panner în secţiunea

motoarelor am încercat să nu mă mai gândesc la asta. M-am gândit că în clipa în care o să discut problema o să-mi şi amintesc. Nu a fost aşa. La fel se întâmplă şi cu celălalt gând. Din cauza lui cred că robotul e unul dintre oamenii de la bord. Am făcut o deducţie în subconştient. Dacă aş reuşi să-mi dau seama de ea, am avea imediat soluţia. Dacă aş reuşi…

Vocea lui Lucky suna acum aproape a disperare.

Bigman nu-l mai văzuse până atunci pe Lucky aşa de frustrat.

— Hei, lasă, mai bine hai să tragem pe dreapta.

— Da, ar fi mai bine.

Câteva minute mai târziu, în întuneric, Bigman şopti:

— Auzi, Lucky, ce te face să fii sigur că nu eu sunt robotul?

— Pentru că siriusienii nu ar putea face un robot cu o moacă aşa de urâtă ca a ta, zise Lucky ridicând apoi repede un cot pentru a se apăra de o pernă aruncată de Bigman.

După câteva zile, la jumătatea distanţei către Jupiter trecuseră deja de câteva lumi mai populate, dintre care Jupiter Şase, Şapte şi Zece erau singurele care aveau o denumire oficială. Jupiter Şapte era vizibilă ca o stea strălucitoare pe când celelalte erau mult prea departe astfel încât se amestecau printre constelaţii.

Jupiter se vedea acum cam de mărimea Lunii văzută de pe Pământ. Şi pentru că nava se apropia de planetă având soarele în spate, Jupiter era mai tot timpul în faza „plină.” Toată partea vizibilă era scăldată în lumina soarelui. Pe ea nu se vedea avansând nici o umbră a nopţii.

Şi, cu toate că era de mărimea Lunii, Jupiter nu era la fel de strălucitor ca şi Luna. Suprafaţa acoperită de nori reflecta de opt ori lumina pe care o primea, la fel ca şi pulberea de pe Lună. Problema era că Jupiter primea doar unu pe douăzeci şi şapte din lumina pe care o primea luna pe kilometru pătrat. Rezultatul era că acum avea doar o treime din strălucirea pe care o are Luna văzută de pe pământ.

Dar cu toate astea era mult mai spectaculos decât luna. Centurile sale se vedeau acum mult mai accentuat, nişte linii maronii pe un fond negru. Se putea observa foarte uşor ovalul care purta numele de Marea Pată Roşie, care apărea într-o parte a planetei şi apoi dispărea în cealaltă.

— Azi, Lucky, Jupiter arată ca şi cum nu ar fi cu adevărat rotund, zise Bigman. Aşa e sau e doar o iluzie optică?

— Deloc, răspunse Lucky, Jupiter nu este cu adevărat rotund. E turtit la poli. Ai auzit că şi Pământul e turtit la poli, nu?

— Sigur, dar nu am observat.

— Sigur că nu. Fii atent. Hai să ne gândim. Pământul are la ecuator diametrul de patruzeci de mii de kilometri şi se roteşte în jurul propriei axe în douăzeci şi patru de ore, astfel încât un punct de pe ecuator se deplasează cu o viteză de circa 1600 km/h. Forţa centrifugă rezultantă umflă Pământul la ecuator, astfel încât la mijloc diametrul are cu patruzeci şi trei de kilometri mai mult decât distanţa dintre cei doi poli. Diferenţa relativă dintre cele două diametre e doar o treime dintr-un procent, aşa că, văzut din spaţiu, Pământul arată ca o sferă perfectă.

— Aha!

— Acum să luăm exemplul lui Jupiter. Diametrul de la ecuator este de unsprezece ori mai mare decât al Pământului, adică patru sute patruzeci de mii de kilometri, şi cu toate astea se roteşte în jurul axei sale în doar zece ore; mai puţin cu cinci minute de zece ore, ca să fim mai exacţi. Un punct de pe ecuatorul lui se mişcă cu o viteză de aproape 45000 km/h, deci mai repede de 28 ori decât orice punct de pe pământ. Astfel forţa centrifugă este mult mai mare, deci umflătura de la ecuator este şi mai mare, mai ales pentru că materialul din stratul solului de pe Jupiter este mult mai uşor decât scoarţa terestră. Diametrul lui Jupiter la ecuator este cu peste nouă mii şase sute de kilometri mai mare decât cel de la poli. Diferenţa dintre ele

este de aproape cincisprezece procente şi chestia asta e chiar foarte uşor de văzut.

Bigman se uită la cercul de lumină turtit şi murmură:

— Pe Marte!

Soarele rămânea în spatele lor şi era nevăzut în timp ce ei coborau din ce în ce mai mult către Jupiter. Traversară orbita lui Callisto, Jupiter Patru, cel mai îndepărtaţi dintre sateliţii principali ai lui Jupiter, dar nu reuşiră să-l vadă. Callisto era o lume aflată la două milioane de kilometri de Jupiter şi era la fel de mare ca Mercur, dar era în cealaltă parte a orbitei, neapărând decât ca o pată aproape de Jupiter şi intrând în eclipsă.

Ganymede, care era Jupiter Trei, era mai aproape şi se vedea acum ca un disc cam de trei ori mai mic decât Luna văzută de pe Pământ. Era înclinat într-o parte încât se putea vedea şi o parte din suprafaţa sa învăluită în noapte. Cu toate astea era în al treilea pătrar, cu o lumină palidă şi fără nici un fel de trăsătură care să-l scoată în evidenţă.

Lucky şi Bigman nu prea erau băgaţi în seamă de restul echipajului. Comandantul nu le vorbea niciodată şi nici măcar nu se uita la ei când se întâmpla să-i întâlnească. Norrich, atunci când era condus de Mutt, dădea din cap bucuros aşa cum făcea de câte ori detecta prezenţa unui om. Când Bigman îi răspundea la salut, acea plăcere de pe faţă îi dispărea. La o simplă smucitură a lesei, câinele înţelegea că trebuie să meargă mai departe.

Cei doi se simţeau mult mai bine să mănânce în camera lor.

— Cine se cred amărâţii ăştia? Mormăi încruntat Bigman. Chiar şi Panner se preface că are treabă când suntem noi prin preajmă.

— În primul rând, Bigman, atunci când comandantul face să fie atât de evident că noi nu suntem pe lista lui de favoriţi, subordonaţii nu sunt nici ei foarte prietenoşi. În al doilea rând, relaţiile noastre cu câţiva dintre ei nu au fost foarte cordiale încă de la început.

— M-am întâlnit cu Red Summers azi, zise Bigman. El venea din camera motoarelor şi eu am stat acolo în faţa lui.

— Ce s-a întâmplat? Nu ai…

— Nu am făcut nimic. Am stat acolo aşteptându-l să înceapă ceva, sperând să înceapă ceva, dar doar a zâmbit şi a trecut pe lângă mine.

Toţi cei prezenţi la bordul navei Jovian Moon urmăreau să vadă cum Ganymede va eclipsa Jupiter. De fapt nu era o eclipsă adevărată. Ganymede acoperea doar o treime din Jupiter. Ganymede era la aproape un milion de kilometri distanţă şi avea aproape jumătate din suprafaţa Lunii aşa cum era ea văzută de pe Pământ. Jupiter se afla la distanţă dublă, dar era acum un glob de lumină, de paisprezece ori mai mare decât Ganymede, cu un aspect înfiorător.

Ganymede se întâlnea cu Jupiter undeva mai jos de ecuator şi încet cele două globuri păreau să se contopească unul cu celălalt. Când Ganymede a intrat în zona lui Jupiter a făcut un cerc de lumină mai slabă pentru că Ganymede are o atmosferă mult mai rarefiată decât Jupiter şi reflectă mult mai puţină lumină decât primeşte. Chiar dacă lucrurile nu ar fi stat chiar aşa, fenomenul ar fi fost vizibil şi când ar fi traversat centurile lui Jupiter.

Partea memorabilă a avut loc în clipa în care întunericul în care era învăluită partea din spate a lui Ganymede a atins perfect discul lui Jupiter. După cum oamenii îşi explicau unii altora în şoaptă, umbra lui Ganymede cădea peste Jupiter.

Umbra, vizibilă numai la margini, se mişca o dată cu Ganymede, dar încetul cu încetul începea să-l depăşească. Felia de întuneric se îngusta tot mai mult până la jumătatea eclipsei, când Ganymede, Jupiter şi Jovian Moon ajunseră toate în linie dreaptă cu soarele, iar umbra dispăru complet, acoperită de planeta care o generase.

Apoi, în timp ce Ganymede continua să se mişte, umbra începea să avanseze, apărând înaintea ei, apoi subţire, apoi din ce în ce mai groasă, până când ambele părăsiră globul lui Jupiter.

Întreaga eclipsă dură trei ore.

Jovian Moon atinse şi depăşi orbita lui Ganymede când satelitul era în celălalt capăt al orbitei lui de şapte zile în jurul lui Jupiter.

Dar de data asta avea loc un eveniment important. Oameni cu nave obişnuite (dar nu foarte des) ajunseseră uneori pe Ganymede şi asolizaseră acolo, dar niciunul, nici o fiinţă umană, nu ajunsese atât de aproape de Jupiter. Iar acum exact asta făcea Jovian Moon.

Nava trecu la o distanţă de o sută şaizeci de mii de kilometri de Europa, Jupiter Doi. Era cel mai mic dintre sateliţii apropiaţi ai lui Jupiter având doar trei mii de kilometri în diametru. Doar cu puţin mai mic decât Luna, apropierea îl făcea să pară de două ori mai mare decât Luna văzută de pe Pământ. Nişte pete negre puteau fi considerate lanţuri muntoase. Telescoapele navei au demonstrat că, într-adevăr, asta erau. Munţii semănau cu cei de pe Mercur şi nu era nici un semn de cratere la fel ca pe Lună. Din loc în loc erau zone strălucitoare care semănau cu nişte întinderi de gheaţă.

Dar ei coborau mai mult, lăsând orbita satelitului Europa în spate.

Io era cel mai mare dintre sateliţii apropiaţi de Jupiter, fiind aproape cât Luna. Distanţa faţă de Jupiter era de patru sute şaizeci de mii de kilometri, cu foarte puţin mai mare decât distanţa dintre Pământ şi Lună.

Dar aici asemănarea se încheia. În timp ce gravitaţia blândă a Pământului mişca Luna în jurul lui într-o perioadă de patru săptămâni, Io, prins în câmpul gravitaţional al lui Jupiter, se rotea pe o orbită destul de mare în doar patruzeci şi două de ore. În timp ce luna se mişcă în jurul Pământului cu o viteză de o mie şase sute de kilometri pe oră, Io se deplasează în jurul lui Jupiter la o viteză de treizeci şi cinci de mii de kilometri pe oră, iar asolizarea pe el era destul de dificilă.

Nava însă era perfect manevrabilă. Merse înaintea lui Io şi opri dispozitivul Agrav exact la fix.

Brusc, zumzăitul motoarelor hiperatomice invadă din nou nava cu o cascadă de sunete asurzitoare după liniştea din ultimele săptămâni.

Jovian Moon devie de la orbita sa, fiind supusă acum efectului de acceleraţie al câmpului gravitaţional al lui Io. După aceea se plasă pe o orbită în jurul satelitului la o distanţă de şaisprezece mii de kilometri, astfel încât globul auriu al lui Io umplea tot cerul.

Îl înconjură dinspre partea luminată către cea întunecată, venind din ce în ce mai jos. Aripile ca de liliac ale navei, folosite pentru dispozitivul Agrav, fuseseră retrase pentru a nu fi deformate de atmosfera rarefiată a lui Io.

Apoi, în cele din urmă, începu să se audă un şuierat care provenea de la frecarea pereţilor navei cu atmosfera.

Viteza scădea tot mai mult, dar la fel şi altitudinea. Motoarele laterale ale navei erau întoarse în jos, către Io, iar jeturile hiperatomice se treziră la viaţă, atenuând căderea, şi lent, Jovian Moon ajunse pe suprafaţa lui Io.

La bordul navei se instală o veselie isterică. Chiar şi Lucky şi Bigman erau bătuţi pe spate de oamenii care până atunci îi evitaseră pe tot parcursul călătoriei.

După o oră, în bezna nopţii de pe Io, avându-l pe comandantul Donahue în frunte, oamenii de pe Jovian Moon, toţi în costume spaţiale, ieşeau unul câte unul pe suprafaţa lui Jupiter Unu.

Şaisprezece oameni. Primele fiinţe umane care ajunseseră pe Io!

Mai exact, se gândi Lucky, cincisprezece oameni. Şi un robot, Cerul şi zăpezile de pe Io.

Primul lucru pe care se opriră să-l admire a fost Jupiter. Jupiter era cel care îi lăsă fără grai. Nu se putea spune nimic despre el, nu se auzea nimic în căşti. Era mai presus de orice s-ar fi putut spune.

Jupiter era un gigant, acoperind mai mult de o optime din cer. Dacă ar fi fost vizibil în întregime, ar fi fost de două mii de ori mai strălucitor decât Luna plină, dar umbra nopţii lua din el o treime.

Zonele strălucitoare şi centurile întunecate care îl înconjurau nu mai erau doar maro. Erau destul de aproape pentru a li se vedea culorile adevărate: roz, verde, albastru, purpuriu, toate strălucitoare. Marginile benzilor erau zimţate şi îşi schimbau forma, ca şi cum atmosfera ar fi fost tulburată de furtuni puternice, şi probabil că aşa şi era. Atmosfera rarefiată şi foarte clară a lui Io nu reuşea să ascundă nici cel mai mic detaliu al acelei suprafeţe care îşi schimba tot timpul forma.

Marea Pată Roşie se vedea perfect. Îţi lăsa impresia unui curent de gaz care se rotea leneş.

Privire vreme îndelungată, dar Jupiter nu-şi schimba poziţia. Stelele treceau pe lângă el, dar Jupiter rămânea tot acolo, undeva jos în partea de vest a cerului. Nu avea cum să se mişte, căci Io nu arăta spre Jupiter decât o parte, în timp ce se rotea în jurul lui. Pe jumătate din suprafaţa lui Io, Jupiter nu răsărea niciodată, iar pe cealaltă jumătate nu apunea. Oriunde te-ai fi aflat pe Io, Jupiter se afla tot timpul la orizont, jumătate văzut, jumătate nevăzut.

— Ce loc bun pentru un telescop! Murmură Bigman pe lungimea de undă alocată lui Lucky în şedinţa de informare de dinaintea asolizării.

— O să se instaleze unul imediat, şi tot felul de alte echipamente, replică Lucky.

Bigman îi atinse casca lui Lucky pentru a-i atrage atenţia arătându-i cu degetul ceva.

— Fii atent la Norrich. Săracul, nu poate vedea nimic din toate astea!

— L-am observat mai înainte. Măcar îl are pe Mutt cu el.

— Da! Pe nisipurile de pe Marte, s-au chinuit destul de mult pentru Norrich! Câinele are un costum spaţial special. Am urmărit când i l-au pus şi tu verificai asolizarea. Au fost

nevoiţi să-l testeze să vadă dacă poate auzi ordinele şi dacă se supune şi dacă îl mai recunoaşte pe Norrich după ce s-a îmbrăcat şi el în costumul spaţial. Se pare că totul mers cum trebuie.

Lucky dădu din cap. Dintr-un singur impuls se mişcă spre Norrich. Gravitaţia de pe Io era cu foarte puţin mai mare decât cea de pe Lună, iar Bigman şi el se descurcau cât de poate de bine cu ea.

Din două salturi ajunseră la el.

— Norrich, zise Lucky trecând pe lungimea de undă alocată inginerului.

În general nu puteai spune care era direcţia sunetului auzit în căşti, iar ochii lipsiţi de lumină ai lui Norrich se uitau neajutoraţi în jur.

— Cine e? Întrebă el.

— Lucky Starr, veni răspunsul.

Lucky veni în faţa lui, şi chiar şi prin viziera de la cască putea vedea fericirea de pe faţa lui Norrich.

— Te bucuri că eşti aici?

— Fericit? Poţi să-i spui şi aşa. Jupiter e frumos?

— Foarte frumos! Vrei să ţi-l descriu?

— Nu. Nu e nevoie. L-am văzut prin telescop când mai aveam ochi, iar acum pot să-l văd în minte. Doar că… Nu ştiu dacă ai putea să înţelegi. Noi suntem printre puţinii oameni care au ajuns pentru prima dată pe o lume nouă. Îţi dai seama ce grup deosebit suntem?

Întinse mâna după Mutt dar nu reuşi decât să atingă casca de metal a câinelui. Prin viziera curbată Lucky vedea limba câinelui şi ochii care se mişcau în toate direcţiile, ca şi cum ar fi fost tulburat de tot ce se afla în jurul lui sau de prezenţa vocii stăpânului, dar fără corpul lui cu care se obişnuise.

— Săracul Mutt! Gravitaţia mică l-a cam speriat, zise Norrich cu o voce joasă. Nu cred că o să-l mai ţin mult afară.

Dar imediat începu din nou să vorbească cu înflăcărare:

— Gândeşte-te numai la trilioanele de oameni din galaxie. Gândeşte-te cât de puţini sunt cei care au norocul să ajungă primii pe o lume nouă. Cred că ai putea să-i numeri pe degete. Janofski şi Sterling pe Lună, Ching, primul om pe Marte, Lubell şi Smith, primii pe Venus. Adună-i. Ia-i şi pe cei care au ajuns pe asteroizi sau pe planetele din afara sistemului solar. Adună-i pe toţi şi ai să vezi ce puţini sunt. Şi noi suntem printre ei. Eu sunt printre ei.

Îşi întinse mâinile ca şi cum ar fi gata să îmbrăţişeze întregul satelit.

— Şi asta i-o datorez lui Summers. Când a gândit noua tehnică pentru contact, care era doar o problemă de rotor înclinat, a însemnat o economisire de două milioane de dolari şi a încă un an de muncă, şi nici măcar nu e un mecanic antrenat, dar l-au lăsat să urce la bordul navei. Ştii ce a spus? Că şi eu meritam un loc printre ei. Ei nu l-au contrazis, dar au obiectat că sunt orb. Atunci le-a adus aminte de ce eram orb şi le-a spus că nu merge fără mine. Aşa că am ajuns amândoi aici. Ştiu că nu te dai în vânt după Summers, dar pentru mine asta înseamnă Summers când mă gândesc la el.

Vocea comandantului se auzi în toate căştile:

— La muncă, oameni buni. Jupiter rămâne tot acolo. Vă uitaţi la el mai târziu.

Timp de patru ore se descărcă nava, se aranjă echipamentul, se întinseră corturi. De asemenea erau pregătite şi corturi cu atmosferă normală pentru a fi folosite ca posibile cartiere generale cu oxigen în afara navei.

Dar cu toate asta nu puteai să-i împiedici pe oameni să se uite la cer.

Europa se afla cel mai aproape, fiind ceva mai mică decât Luna văzută de pe Pământ. Ganymede, ceva mai mic, era aproape de zenit şi era în al doilea pătrar. Calisto era doar un sfert din mărimea Lunii văzută de pe Pământ şi se mişca aproape de Jupiter, şi la fel ca şi Jupiter, se vedea doar două

treimi. Niciunul dintre sateliţii naturali ai lui Jupiter nu dădea nici măcar un sfert din lumina pe care o degaja Luna plină şi păreau neînsemnaţi în prezenţa lui Jupiter.

Bigman comenta exact acest fapt.

Lucky se uită la micul marţian şi, după ce studie orizontul estic, spuse:

— Crezi că nimic nu poate să fie mai ceva decât Jupiter aici, nu?

— Da, cel puţin aici, nu cred, zise Bigman.

— Atunci fii atent aici, îl avertiză Lucky.

În atmosfera rarefiată a lui Io nu era nici un fel de strălucire care să-i avertizeze. Apoi, undeva pe linia dealurilor, apăru o strălucire de-a lungul gheţii, iar peste şapte secunde soarele apăru la orizont.

Era un soare de mărimea unei perle, un cerculeţ de un alb strălucitor, şi cu toată lumina pe care o transmitea Jupiter, acest pigmeu reuşea să-l întreacă.

Reuşiseră să instaleze telescopul exact la timp pentru a vedea cum Calisto dispărea după Jupiter. Unul câte unul, toţi cei trei sateliţi vor trebui să facă la fel. Io, cu toate că rămânea tot timpul cu faţa la Jupiter, se rotea în jurul lui în patruzeci şi două de ore. Asta însemna că soarele şi celelalte stele păreau să se deplaseze pe cerul lui Io în acele patruzeci şi două de ore.

În ceea ce priveşte sateliţii, Io se mişca mai repede decât ceilalţi, şi tot timpul îi întrecea în cursa în jurul lui Jupiter. Pe Calisto, care era cel mai depărtat şi cel mai lent, îl întrecea primul; în felul ăsta Calisto trecea pe cerul lui Io în două zile. Ganymede făcea acelaşi lucru în patru zile şi Europa în şapte. Fiecare mergeau de la est la vest şi fiecare trebuia să treacă prin spatele lui Jupiter.

Toată lumea era nerăbdătoare să vadă eclipsa lui Calisto, care era prima. Chiar şi Mutt părea să fie afectat de ea. Deja se obişnuise cu gravitaţia scăzută şi Norrich îl mai lăsa din când în când liber în costumul în care zburda destul de grotesc, încercând fără nici un spor să adulmece tot ce

întâlnea. În cele din urmă, atunci când Calisto atinse Jupiter şi trecu în spatele lui, nimeni nu mai reuşea să scoată nici un cuvânt. Până şi Mutt se aşezase şi privea cerul cu limba scoasă.

Dar soarele era cel pe care îl aşteptau de fapt. Mişcarea lui aparentă era din ce în ce mai rapidă faţă de a celorlalţi sateliţi. Trecu de Europa (a cărei lumină nici măcar nu se mai văzu), rămânând în eclipsă timp de treizeci de secunde.

Ganymede era deja în spatele lui Jupiter înainte ca soarele să îl ajungă, iar Calisto, ieşind de sub umbra lui Jupiter, era acum undeva la orizont.

Acum mai rămăseseră Soarele şi Jupiter.

Oamenii priveau nerăbdători în timp ce soarele de mărimea unei perle urca la orizont. Pe măsură ce urca, faza lui Jupiter era din ce în ce mai mică. Porţiunea luminată fiind, normal, cea dinspre soare. Jupiter deveni „semilună” apoi se mări treptat.

În atmosfera rarefiată de pe Io, cerul aflat în lumina soarelui era de un purpuriu întunecat şi doar stelele care degajau mai puţină lumină deveniseră invizibile. Pe tot acest fundal ardea uriaşa semilună care se umfla către soare.

Era ca şi cum piatra lui David, expediată de o praştie cosmică, ar fi încercat să ţintească fruntea lui Goliat.

Lumina lui Jupiter se micşoră şi mai mult până când deveni un contur gălbui. Soarele aproape că îl atingea.

În momentul atingerii, oamenii începură să strige. Îşi obturaseră vizierele căştilor pentru a se putea uita la lumina intensă, dar în câteva clipe nu mai era nevoie de asta pentru că lumina ajunsese la o intensitate suportabilă.

Dar cu toate acestea nu dispăru definitiv. Soarele trecuse de marginea lui Jupiter, dar încă se mai vedea prin atmosfera densă de heliu şi hidrogen a gigantului.

De acum Jupiter era complet în umbră, dar atmosfera lui se trezise la viaţă, deformând prin refracţie lumina solară

care trecea prin ea şi pe lângă conturul planetei, transformând-o într-o peliculă de lumină lăptoasă.

Pelicula luminoasă creştea din ce în ce mai mult pe măsură ce soarele trecea şi mai mult în spatele lui Jupiter. Corpul lui Jupiter era acum înconjurat de lumină şi într-o parte se zărea un bulb luminos. Era un inel de diamant pe cer, destul de mare pentru a cuprinde în volumul său două mii de globuri de mărimea Lunii văzute de pe Pământ.

Şi soarele se mişca şi mai mult în spatele lui Jupiter aşa încât lumina începu să mai piardă din intensitate, până când nu se mai văzu nimic, cu excepţia semilunii satelitului Europa. Cerul era negru şi aparţinea stelelor.

— Şi aşa o să fie timp de cinci ore, îi zise Lucky lui Bigman. Apoi totul se va repeta în sens invers când soarele va ieşi din spatele lui Jupiter.

— Şi toate astea se întâmplă la fiecare patruzeci şi două de ore? Întrebă Bigman uimit.

— Da.

Panner se apropie de ei în ziua următoare şi îi strigă.

— Ce faceţi? Noi am cam terminat treaba aici, zise el arătând toată valea care era acum plină de echipament. O să plecăm destul de curând şi cea mai mare parte a instalaţiilor o să rămână aici.

— Da? Întrebă Bigman surprins.

— De ce nu? Nu e nimic viu pe satelit care să strice ceva şi aici nu poate fi vorba de condiţii meteo. Toate sunt protejate împotriva amoniacului din atmosferă şi o să se păstreze perfect până la a doua expediţie, explică el. După care continuă cu o voce joasă:

— Consilier Starr, e cineva pe lungimea ta de undă?

— Receptoarele mele nu detectează pe nimeni.

— Ai vrea să mergi la o plimbare cu mine? Spuse el şi se îndreptă către vale pe panta uşoară a dealurilor care o înconjurau.

Cei doi îl urmară îndeaproape.

— Trebuie să-mi cer scuze dacă ţi s-a părut că sunt neprietenos pe navă. Dar m-am gândit că e mai bine aşa.

— Nu e absolut nici o problemă, îl asigură Lucky.

— M-am gândit să încerc şi eu o investigaţie pe cont propriu, şi am considerat că cel mai bine e să nu fim văzuţi împreună. M-am gândit să urmăresc totul cu mare atenţie şi credeam că am să prind pe cineva dându-se de gol, făcând ceva care nu se potriveşte unui om, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun. Mă tem că am dat greş.

Amândoi ajunseră în vârful primului deal şi Panner se uită în spate.

— Uite-te puţin la câinele ăla. Se bucură de gravitaţia scăzută, zise el către Lucky.

Mutt învăţase câte ceva în ultimele zile. Îşi arcuia corpul în clipa în care se lansa în nişte salturi de câte şase metri şi părea că efectiv se bucură de ele.

Panner trecu pe frecvenţa care îi fusese rezervată lui Norrich pentru a-şi striga câinele.

— Hei, Mutt, băiete, vino aici, începu să strige el apoi fluierând scurt.

Bineînţeles că Mutt auzi şi începu să vină în salturi mari către ei. Lucky trecu şi el pe frecvenţa câinelui şi îi auzi lătratul.

Panner îi făcu semn cu mâna şi câinele se îndreptă către ei, apoi se opri şi se uită înapoi ca şi cum s-ar fi întrebat dacă e corect să-şi părăsească stăpânul. Dar continuă să se apropie, deşi mult mai încet.

Cei doi îşi continuară drumul.

— Un robot de pe Sirius care să păcălească un om trebuie să fie ceva destul de bine făcut. O examinare obişnuită cred că nu l-ar putea da de gol, zise Lucky.

— A mea nu a fost obişnuită, protestă Panner.

Vocea lui Lucky vădea aproape un fel de amărăciune.

— Încep să cred că orice examinare făcută de cineva care nu este un expert în robotică, nu poate fi decât ceva obişnuit.

Trecură pe lângă ceva care semăna cu un fel de râu dintr-o substanţă care era aproape ca zăpada, strălucind în lumina lui Jupiter, şi Bigman se uită la el cu uimire.

— Chestia asta se topeşte doar dacă te uiţi la ea, zise el.

Luă în mâna înmănuşată puţin şi totul se topi la fel ca untul pe plită. Se uită înapoi şi în locurile în care cei trei păşiseră apăruseră nişte găuri mari.

— Nu e zăpadă, îl lămuri Lucky, este amoniac îngheţat, Bigman. Amoniacul se topeşte la o temperatură mai mică cu 44 de grade mai mică decât gheaţa, iar căldura care radiază din costumele noastre o topeşte mult mai repede.

Bigman se aruncă înainte, lăsând la fiecare pas făcut nişte găuri destul de mari.

— E amuzant.

— Vezi dacă ai dat drumul la încălzitor, dacă vrei să te joci în zăpadă, îi strigă Lucky.

— E dat drumul, veni răspunsul de la Bigman care cobora o vale în nişte salturi mari, sărind cu capul înainte.

Se mişca la fel ca un scafandru, dar cu încetinitorul, apoi atinse amoniacul, şi pentru o clipă dispăru. Apoi se ridică în picioare.

— E ca şi cum te-ai scufunda într-un nor, Lucky. Mă auzi? Hai, încearcă şi tu! E mai bine decât să faci schi pe nisip pe Lună.

— Mai târziu, Bigman, veni replica lui Lucky care apoi se întoarse către Panner. Spre exemplu, ai încercat în vreun fel să testezi pe vreunul dintre oameni?

Cu coada ochiului Lucky îl putea vedea pe Bigman plonjând pentru a doua oară, şi după câteva secunde îşi întoarse cu totul privirea în acea direcţie.

— Bigman! Strigă el nervos după câteva clipe. Bigman! Strigă a doua oară şi mai nervos.

Apoi începu să alerge.

Vocea lui Bigman se auzi în cele din urmă, dar foarte încet şi fără suflu.

— Respir… Lovit de stâncă… Aici un râu…

— Stai acolo, vin la tine!

Lucky şi Panner veneau către el cu paşi mari.

Lucky ştia ce se întâmplase. Temperatura la suprafaţa lui Io nu era cu foarte mult mai mare decât punctul de topire al amoniacului. Sub zăpadă curgeau râuri din acea substanţă sufocantă care exista din belşug pe planetele de dincolo de orbita terestră şi pe sateliţii lor.

Apoi se auzi Bigman prin radio care se îneca.

— Rupt furtunul de aer… Intră amoniac… Mă sufoc…

Lucky ajunse la gaura lăsată de corpul lui Bigman şi se uită în jos. Râul de amoniac era cât se poate de vizibil, coborând în josul dealului printre pietre. Probabil de una dintre ele se spărsese furtunul de aer al lui Bigman.

— Bigman, unde eşti?

Şi cu toate că Bigman răspunse abia auzit „Aici!”, nu era de găsit.

Căderea.

Lucky se aruncă fără să mai stea pe gânduri în râu, coborând încet sub influenţa gravitaţiei de pe Jupiter. Era furios pe acea încetineală a căderii, pe entuziasmul copilăresc care îl prindea atât de repede pe Bigman, şi, neprevăzut, pe el însuşi pentru că nu îl oprise la timp pe prietenul său.

Lucky ajunse în râu şi amoniacul se ridică în aer în stropi mici, apoi căzu repede la loc cu o viteză surprinzătoare. Atmosfera rarefiată a lui Io nu putea susţine picăturile în pofida gravitaţiei scăzute.

În râul de amoniac nu era nici un fel de forţă ascensională, ca în apă. Dar Lucky nu se aştepta deloc la asta. Amoniacul lichid era mai puţin dens decât apa şi avea o forţă ascensională mult mai mică. Şi nici forţa curentului nu era foarte mare sub influenţa gravitaţională a lui Io. Dacă Bigman nu şi-ar fi spart furtunul de aer ar fi putut pur şi simplu să păşească afară din râu.

Aşa însă…

Lucky se aruncă în direcţia de scurgere a râului. Undeva în faţă era micul marţian care se lupta cu amoniacul otrăvitor. Dacă spărtura furtunului era destul de mare sau dacă se mărise în vreun fel pentru a permite lichidului să intre, Lucky ar fi ajuns prea târziu.

Deja ar putea să fie prea târziu, se gândi el şi simţi o strângere de inimă la acest gând.

O siluetă trecu de Lucky, scufundându-se în amoniac. Dispăru, lăsând un tunel pe care amoniacul îl acoperi încet.

— Panner, strigă Lucky.

— Aici, veni răspunsul inginerului care îşi puse mâna pe umărul lui Lucky. A fost Mutt. A venit în fugă în clipa în care ai strigat. Amândoi eram pe lungimea lui de undă.

Amândoi mergeau prin amoniac în căutarea câinelui. Apoi îl văzură întorcându-se.

— L-a găsit pe Bigman, strigă Lucky fericit.

Braţele lui Bigman erau în jurul câinelui, şi cu toate că asta îi stânjenea mişcările, gravitaţia scăzută îi permitea lui Mutt să facă nişte salturi respectabile folosindu-se doar de muşchii de la umeri.

Chiar în clipa în care Lucky se aplecă după Bigman, micuţul marţian îşi dădu drumul şi căzu.

Lucky îl ridică pe umăr. Nu mai era timp de investigaţii sau de vorbă. Nu mai era timp decât pentru un singur lucru. Fixă nivelul de oxigen al prietenului său la maxim şi, cu Bigman pe umăr, alergă către navă. Chiar şi cu gravitaţia scăzută de pe Io, Lucky nu mai fugise niciodată cu atâta disperare. Cu atâta grabă atingea doar pământul la fiecare salt, încât lăsa impresia de zbor la mică înălţime.

Panner venea din spate iar Mutt alerga şi el pe urmele lui Lucky.

Lucky selectă frecvenţa comună pentru a-i anunţa pe toţi să pregătească unul dintre corturile presurizate.

Lucky intră în cort abia oprindu-se din alergare. În spatele lui se închise automat uşa, în interior năvălind aer la

presiune mare pentru a recupera pierderea de presiune din clipa deschiderii.

Repede îi scoase lui Bigman casca şi apoi, mai încet, restul costumului.

Căută să vadă dacă îi mai bate inima şi spre uşurarea lui găsi o bătaie slabă. Cortul era, bineînţeles, echipat cu o trusă de prim ajutor. Făcu injecţiile necesare pentru stimulare generală şi aşteptă căldura şi aerul să facă restul.

În cele din urmă ochii lui Bigman se deschiseră şi focalizară destul de greu pe Lucky. Buzele i se mişcară fără nici un fel de sunet, dar Lucky îşi dădu seama ce voia să spună:

— Lucky.

Lucky râse uşurat şi apoi îşi scoase şi el costumul spaţial.

La bordul lui Jovian Moon, Norrich se opri la uşa deschisă a camerei unde Bigman îşi continua convalescenţa. Ochii săi lipsiţi de vedere erau plini de căldură.

— Cum se simte bolnavul?

Bigman se roti în pat şi strigă:

— Bine! Pe Marte, mă simt nemaipomenit, dacă nu ar fi Lucky ăsta care vrea să mă vadă în pat, aş zburda pe aici!

Lucky se încruntă la el.

Bigman îl ignoră şi continuă.

— Hei, Mutt, vino încoace! Mutt! Băiete, aici!

Mutt, fără costum acum, veni către Bigman dând din coadă, ochii săi inteligenţi parcă bucurându-se că este în viaţă.

Bigman îl luă plin de afecţiune de gât cu braţele lui mici.

— Ăsta da prieten! Ai auzit ce a făcut, Norrich, nu?

— Toată lumea a auzit, răspunse acesta, văzându-se clar mândria pe care o născuse fapta câinelui său.

— De-abia îmi amintesc, începu Bigman, înainte să mi se rupă de tot filmul. Am tras o gură de amoniac şi nu mai puteam să mă îndrept. M-am rostogolit în josul dealului, trecând prin zăpada de amoniac ca şi cum nu ar fi fost nimic. Apoi am văzut că vine ceva spre mine şi am fost sigur

că e Lucky, când am auzit mişcându-se ceva. Dar a dat la o parte destul de multă zăpadă ca să pot vedea că e Mutt. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că l-am prins în braţe.

— Şi asta e o chestie bună, zise Lucky. Timpul necesar pentru ca eu să te găsesc ar fi însemnat sfârşitul tău.

Bigman se răţoi la Lucky.

— Şi tu acuma, Lucky, faci din ţânţar armăsar. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu mi-aş fi strivit furtunul de aer de o piatră. Şi dacă m-aş fi gândit să setez presiunea de oxigen la maximum, aş fi putut să ţin amoniacul afară. Prima gură pe care am tras-o mi-a pus capac. Nu mai puteam să gândesc.

Panner trecu şi el pe-acolo şi se interesă de starea marţianului.

— Cum te simţi, Bigman?

— Pe nisipurile de pe Marte! Toată lumea are impresia că sunt invalid sau handicapat! Nu am nimic! Chiar şi comandantul a trecut pe aici şi a reuşit să-mi vorbească cât poate el de frumos.

— Ei, zise Panner, poate că a trecut peste supărarea lui.

— Niciodată, replică Bigman. Vrea să se asigure că zborul nu o să aibă vreo victimă. Vrea ca raportul să fie curat, ăsta e motivul.

— Totul e pregătit pentru decolare? Întrebă Panner zâmbind.

— Plecăm de pe Io? Întrebă Lucky.

— Într-o oră. Oamenii reîncarcă echipamentul pe care îl luăm înapoi şi îl securizează pe cel lăsat aici. Dacă voi doi aţi reuşi să ajungeţi în cabina de pilotaj după ce plecăm, ar trebui să veniţi. O să avem o privelişte a lui Jupiter cum nu aţi mai văzut.

Panner îl scărpină după ureche pe Mutt şi plecă.

Transmiseră prin radio către Jupiter Nouă momentul plecării de pe Io, la fel cum făcuseră cu câteva zile mai devreme când asolizaseră pe satelit.

— De ce nu transmitem şi către Pământ? Consilierul şef Conway trebuie să afle că am reuşit!

— Oficial, zise Lucky, nu am reuşit până când nu ne întoarcem pe Jupiter Nouă.

Lucky nu adăugă cu voce tare că el nu era deloc nerăbdător să se întoarcă pe Jupiter Nouă, şi chiar mai puţin nerăbdător să stea de vorbă cu Conway. Până la urmă, nu reuşise nimic în misiunea asta.

Ochii lui căprui trecură în vedere toată camera de control. Inginerii şi echipajul erau la posturile lor pentru decolare. Comandantul, cei doi ofiţeri şi Panner erau şi ei în camera de control.

Lucky se întrebă în legătură cu cei doi ofiţeri, la fel cum se întrebase de nenumărate ori despre ceilalţi oameni de pe navă pe care nu avusese ocazia să-i examineze în prezenţa broaştei V. În diferite ocazii vorbise cu toţi, la fel şi Panner, chiar de mai multe ori. Le cercetase camerele. Împreună cu Panner le verificase dosarele. Nu găsiseră nimic.

Se va întoarce pe Jupiter Nouă fără să fi găsit robotul, şi apoi va fi şi mai greu de localizat, şi ar fi nevoit în cele din urmă să se întoarcă la Consiliu fără să fi dus la bun sfârşit misiunea.

Încă o dată, din disperare, se duse cu gândul la razele X, sau la orice alt mijloc de inspecţie forţată. Ca întotdeauna, în minte îi veni posibila declanşare a unei explozii, probabil una nucleară.

Cu siguranţă va distruge robotul. Va ucide cu siguranţă treisprezece oameni şi o navă nepreţuită. Dar cel mai rău, nu va mai găsi nici o altă cale de a detecta ceilalţi roboţi de care era sigur că spionau şi în alte părţi ale Confederaţiei Solare.

— Plecăm!

Strigătul neaşteptat al lui Panner avu darul să-i risipească pentru moment gândurile.

Se auzi un şuierat puternic generat de acceleraţia iniţială, apoi presiunea tot mai mare generată de acceleraţie şi, în

cele din urmă, suprafaţa lui Io începu să se îndepărteze din ce în ce mai mult.

Telescopul nu putea să-l cuprindă în întregime pe Jupiter, era mult prea mare. Se centră pe Marea Pată Roşie şi îi urmări rotaţia în jurul planetei.

— Am trecut pe Agrav, da, dar este doar ceva temporar, doar să-l lăsăm pe Io să se despartă de noi.

— Dar noi cădem acum spre Jupiter, zise Bigman.

— Aşa e, dar numai până în momentul propice. Apoi trecem pe hiperatomice şi mergem către Jupiter într-o orbită hiperbolică. Imediat ce ne-am stabilit pe orbită, oprim motoarele şi-l lăsăm pe Jupiter să facă toată treaba. Ne vom apropia cel mai mult de Jupiter la două sute patruzeci de mii de kilometri. Gravitaţia lui Jupiter ne va roti în jur şi ne va împinge către Jupiter Nouă, ca şi cum am fi o piatră aruncată de o praştie. În momentul respectiv punem în funcţiune motoarele hiperatomice. Profitând de acest „efect de praştie”, conservăm ceva energie pe care am fi folosit-o dacă am fi plecat direct de pe Io, şi o să putem avea şi nişte imagini de foarte aproape ale lui Jupiter. Mai sunt cinci minute! Zise el uitându-se la ceas.

Se referea la momentul în care nava urma să treacă de pe Agrav pe motoare hiperatomice şi să intre pe orbita lui Jupiter.

— Momentul, continuă Panner, uitându-se la ceas, este calculat în aşa fel încât să fim pe cât posibil pe direcţia lui Jupiter Nouă. Trebuie să ajungem pe Jupiter Nouă cu cât mai multă energie din cea cu care am plecat. Cu cât mai multă, cu atât mai favorabil pentru Agrav. Eu mi-am fixat ţinta la optzeci şi cinci de procente. Dacă ne-am putea întoarce cu nouăzeci, asta ar fi superlativ.

— Să presupunem că ne întoarcem cu mai mută energie decât am plecat, interveni Bigman. Cum ar fi?

— Ar fi super-superlativ, Bigman, dar e imposibil. Există ceva care se numeşte a doua lege a termodinamicii care nu ne lasă să ieşim cu un bilanţ energetic pozitiv, şi nici măcar

pe zero. Trebuie să avem o pierdere. Mai avem un minut, zise el zâmbind larg.

Exact în secunda respectivă sunetul motoarelor hiperatomice umplu nava şi Panner îşi puse ceasul în buzunar cu o expresie satisfăcută.

— De aici înainte, spuse el, până la manevrele de aterizare pe Jupiter Nouă, totul este automatizat.

De-abia termină de rostit ultimele cuvinte că zumzăitul motoarelor încetă, iar lumina din cameră se stinse. Peste o secundă se aprinse din nou, dar pe panoul de comandă era un semn roşu care spunea AVARIE.

Panner sări în picioare.

— Pe spaţiu, ce…?

Părăsi camera de comandă în viteză lăsându-i pe ceilalţi să se uite în urma lui având pe faţă diferite expresii de groază.

Comandantul se albi, faţa lui plină de riduri nemaifiind decât o mască de oboseală.

Lucky se hotărî brusc şi porni în viteză după Panner şi bineînţeles că Bigman îl urmă pe Lucky.

Imediat dădură peste inginerii care ieşeau din compartimentul motoarelor.

— Domnule! Strigă unul dintre ei.

— Ce e, omule? Întrebă grăbit Panner.

— Sistemul Agrav s-a oprit, domnule. Nu poate fi activat.

— Dar hiperatomicele?

— Rezerva principală e scurtcircuitată. Am oprit-o chiar la timp ca să nu explodeze. Dacă o atingem, toată nava se va face bucăţi. Toată energia acumulată va exploda.

— Atunci mergem pe rezervorul de avarie?

— Da.

Faţa lui Panner era congestionată.

— La ce ne foloseşte asta? Nu putem să intrăm pe orbită în jurul lui Jupiter cu rezervorul de avarie. Nici nu se pune problema. Lăsaţi-mă să trec.

Inginerul se dădu la o parte şi Panner intră. Lucky şi Bigman erau pe urmele lui.

Niciunul dintre cei doi nu mai ajunsese în compartimentul motoarelor din prima zi când se urcaseră la bordul lui Jovian Moon. Scena era acum total diferită. Nu mai era tăcerea aceea maiestuoasă, nu mai era senzaţia de forţe puternice care lucrează netulburate.

În locul lor se auzeau oamenii care discutau în jurul lor.

Panner ajunse la nivelul al treilea.

— Acum ce se mai întâmplă? Întrebă el. Exact ce s-a întâmplat?

Omenii se dădură deoparte şi toţi arătau către mecanismele stricate, furioşi şi disperaţi.

De pe scări se auziră alţi paşi şi apoi comandantul îşi făcu şi el apariţia.

— Ce se întâmplă, consiliere? I se adresă el lui Lucky care stătea calm într-o parte.

Era pentru prima dată când i se adresa lui Lucky din clipa în care părăsiseră Jupiter Nouă.

— Defecţiuni grave, comandante, răspunse Lucky.

— Cum s-a întâmplat asta? Panner?

Panner îşi ridică ochii de la obiectul care îi fusese întins pentru examinare.

— Pe spaţiu, ce mai vrei? Strigă nervos.

— De ce s-a permis ca ceva să meargă prost? Întrebă comandantul Donahue cu nările fremătând.

— Nu s-a permis nimic!

— Atunci cum numeşti tu asta?

— Sabotaj, comandante. Sabotaj deliberat!

— Ce?

— Cinci relee gravitaţionale au fost distruse şi înlocuitorii au fost luaţi şi nu pot fi găsiţi. Controlul jetului hiperatomic a fost scurtcircuitat şi nu se mai poate repara. Nimic din toate astea nu se putea întâmpla din accident.

Comandantul se uită la inginerul şef.

— Mai poate fi făcut ceva? Întrebă el sec.

— Poate că cele cinci relee pot fi găsite sau reconstruite din resturi. Nu sunt sigur. Poate reuşim să reparăm şi

controlul. Dar ne va lua câteva zile şi nu garantez nici un fel de rezultat.

— Zile! Strigă comandantul. Nici vorbă de aşa ceva. Cădem spre Jupiter!

Urmă o clipă de tăcere şi Panner rosti ceea ce toţi gândeau.

— Aşa e, comandante. Cădem spre Jupiter şi nu ne putem opri la timp. Asta însemnă că suntem terminaţi, comandante. Suntem morţi!

Aproape de Jupiter

— Nimeni nu moare atâta timp cât mai are puterea să gândească, rupse tăcerea cu o voce hotărâtă Lucky. Cine se descurcă mai bine la comenzile navei?

— Maiorul Brant, răspunse comandantul Donahue. El e navigatorul.

— Acum e în cabina de control?

— Da.

— Să mergem la el. Vreau Efemeridele planetare detaliate… Panner, tu şi oamenii tăi rămâneţi aici şi improvizaţi.

— La ce bun?… Începu Panner să comenteze.

— Poate că nu foloseşte la nimic, îl întrerupse imediat Lucky. Dacă e aşa o să ne prăbuşim pe Jupiter şi o să murim după câteva ore de muncă. Acum îţi dau un ordin. La muncă!

— Dar…, începu comandantul Donahue care părea uimit de acel cuvânt.

— În calitate de membru al Consiliului Ştiinţei, preiau comanda navei. Dacă vrei să discutăm asta, o să-l pun pe Bigman să te încuie în cabină şi putem să mai stăm de vorbă la audierile de la curtea marţială, presupunând că supravieţuim.

Lucky se întoarse cu spatele şi se îndreptă către scara centrală. Bigman îi făcu semn comandantului Donahue cu degetul mare şi porni în urma lui.

Panner se uită după ei cum se îndepărtau şi apoi se răsti la oamenii lui:

— Gata, cadavre ambulante ce sunteţi. Nu are nici un rost să aşteptăm sfârşitul cu degetul în gură. Toată lumea la muncă!

Lucky ajunse în camera de control.

— Ce se întâmplă? Întrebă ofiţerul de acolo cu buzele albe de spaimă.

— Tu eşti maiorul Brant, zise Lucky. Nu am fost prezentat cum trebuie, dar asta nu mai contează. Eu sunt consilierul David Starr, şi vei primi ordine de la mine. Treci la computer şi fă tot ce-ţi spun cât mai repede cu putinţă.

Lucky avea în faţă Efemeridele planetare. Ca mai toate cărţile mari de referinţă, era în format normal de carte şi nu pe film. Întoarcerea paginilor era calea cea mai rapidă pentru găsirea unei informaţii, mult mai rapidă decât derularea unei cărţi-film de la un capăt la celălalt.

Lucky întorcea paginile cu o îndemânare, căutând printre rândurile şi coloanele de numere care localizau fiecare bucăţică de materie din sistemul solar care avea mai mult de şaisprezece kilometri în diametru (unele şi sub) aflate la un anumit moment în timpul standard, dar şi planul lor de revoluţie şi viteza de mişcare.

— Ia următoarele coordonate, plus mişcarea şi calculează caracteristicile orbitei şi poziţiei acestui punct din această clipă şi pentru următoarele momente timp de patruzeci şi opt de ore, îi spuse Lucky.

Degetele maiorului parcă zburau pe tastatură.

Chiar în acelaşi moment, Lucky continuă:

— Calculează în funcţie de poziţia noastră actuală şi de viteza orbitei noastre faţă de Jupiter punctul de intersecţie cu obiectul ale cărui coordonate le-ai calculat.

Din nou maiorul execută rapid ordinul.

Computerul afişă rezultatele.

— La punctul de intersecţie, care este diferenţa de timp dintre navă şi obiect? Întrebă Lucky.

Maiorul tastă din nou operaţiile.

— Ratăm cu patru ore, douăzeci şi unu de minute şi patruzeci şi patru de secunde.

— Bun, calculează cu cât ar trebui să crească viteza navei pentru a atinge exact acel punct. Foloseşte ca timp de referinţă o oră de acum înainte.

Comandantul Donahue interveni şi el.

— Nu putem face nimic cât suntem atât de aproape de Jupiter. Energia de avarie nu ne poate îndepărta de el. Chiar nu înţelegi asta?

— Nu i-am cerut maiorului să încerce să ne îndepărtăm, comandante. I-am cerut să accelereze nava spre Jupiter, cu toată viteza înainte.

Comandantul sări ca ars.

— Spre Jupiter?

Calculatorul afişa acum rezultatele.

— Poţi să accelerezi atât cu energia pe care o avem? Întrebă Lucky.

— Cred că da, zise maiorul.

— Atunci fă-o!

— Spre Jupiter? Mai întrebă încă o dată comandantul.

— Da, exact. Io nu este primul satelit de lângă Jupiter. Almatea, Jupiter Cinci este cel mai aproape. Dacă reuşim să ne intersectăm cu orbita lui, putem asoliza pe el. Dacă ratăm, atunci ne-am grăbit moartea cu două ore.

Bigman simţi o rază de speranţă. Situaţia nu era disperată dacă Lucky era în acţiune, dar până în acea clipă nici el nu-şi dăduse seama de intenţiile lui. Dar acum îşi amintea de discuţia cu Lucky pe această temă. Sateliţii erau numerotaţi în ordinea în care fuseseră descoperiţi. Almatea era un satelit mic, doar de câteva sute de kilometri în diametru, şi fusese descoperit după cei patru mari sateliţi. Aşa că, deşi purta numele de Jupiter Cinci, era cel mai aproape de Jupiter. Într-un fel mai toată lumea avea tendinţa să uite asta. Pentru că Io era numit Jupiter Unu, aveai întotdeauna

tendinţa să te gândeşti că între Jupiter şi el nu mai era nimic.

Exact peste o oră Jovian Moon începea să accelereze către Jupiter, grăbindu-se către o capcană mortală.

Acum nu se mai uita nimeni la Jupiter cu toate că, pe măsură ce timpul se scurgea, acesta devenea din ce în ce mai mare. În centrul atenţiei lor rămânea o porţiune din câmpul de stele aflat la o distanţă considerabilă de marginea lui Jupiter. Zona apărea pe monitoare mărită la maxim. Exact în acel loc ar fi trebuit să apară Jupiter Cinci, la întâlnirea cu o navă care cobora către uriaşul Jupiter. Fie nava va reuşi să atingă acea bucată de stâncă şi astfel să se salveze, fie va rata şi va fi pierdută pe vecie.

— Uite-l, zise Bigman nerăbdător. Începe să se distingă discul luminos al satelitului.

— Calculează poziţia şi mişcarea, ordonă Lucky. Apoi verifică prin computer orbita.

Ordinul se execută imediat.

— E necesară vreo corecţie? Întrebă Lucky.

— Va trebui să încetinim cu…

— Lasă cifrele. Fă-o!

Jupiter Cinci se rotea în jurul lui Jupiter în douăsprezece ore cu o viteză de aproape patru mii opt sute de kilometri pe oră. Era o dată şi jumătate mai rapid ca Io şi câmpul gravitaţional era doar a douăsprezecea parte din cel al lui Io. Din ambele motive, ţinta era foarte greu de atins.

Mâinile maiorului Brant tremurau când ajusta orbita navei pentru a o înclina exact cât trebuia pentru a se întâlni cu Jupiter Cinci, a trece pe sub el şi apoi pentru a-l înconjura, potrivind vitezele exact pentru clipa care să-i permită gravitaţiei satelitului să-i plaseze pe o orbită în jurul lui.

Acum Jupiter Cinci era un obiect mare şi strălucitor. Dacă rămânea aşa era bine. Dacă începea să se micşoreze, însemna că rataseră.

— Am reuşit, şopti maiorul Brant şi capul îi căzu în palmele tremurânde exact în clipa în care le ridică de pe panoul de

control al navei.

Chiar şi Lucky îşi închise pentru câteva clipe ochii uşurat.

Dintr-un singur punct de vedere era diferit acum pe Jupiter Cinci decât fusese pe Io. Acolo, tot echipajul fusese bucuros, toţi urmăriseră cerul mai înainte de a se apuca de lucru în acea vale.

Aici, pe Jupiter Cinci, nimeni nu ieşi din Jovian Moon. Nimeni nu văzu ce era de văzut.

Oamenii rămaseră la bordul navei şi se apucară de lucru pentru a repara motoarele. Nu mai conta nimic altceva. Dacă nu reuşeau, asolizarea pe Jupiter Cinci nu reuşise decât să le amâne moartea şi să le-o transforme într-o agonie îndelungată.

Nici o navă normală nu va putea ateriza pe Jupiter Cinci pentru a-i recupera şi nu exista sau nu va exista nici o altă navă Agrav înainte de un an cel puţin. Dacă dădeau greş, vor avea destul timp să vadă spectacolul oferit de Jupiter în timp ce îşi aşteptau moartea.

Dar în condiţii mai normale, spectacolul merita văzut. Era la fel ca pe Io, dar totul de două sau trei ori mai frumos.

Din punctul în care asolizase Jovian Moon, marginea de jos a lui Jupiter părea să acopere tot orizontul. Datorită lipsei atmosferei, gigantul părea atât de aproape încât privitorul avea impresia că ar fi putut să-şi afunde mâna în acel cerc de lumină.

De la orizont Jupiter se întindea în sus, aproape jumătate până la zenit. În clipa în care Jovian Moon asolizase, Jupiter era aproape în faza plină, iar în interiorul acelui cerc plin de linii şi puncte strălucitoare ai fi putut pune mii de cercuri de Lună plină. Jupiter acoperea aproape a şaisprezecea parte din tot cerul vizibil.

— Şi pentru că Jupiter Cinci se rotea în jurul lui Jupiter în douăsprezece ore, sateliţii naturali vizibili – acum patru, nu trei ca pe Io, din moment ce Io era acum şi el un satelit – se mişcau mai repede de trei ori decât pe Io. La fel stelele şi orice alt lucru de pe cer, cu excepţia lui Jupiter, către care

satelitul avea îndreptată întotdeauna aceeaşi faţă şi, prin urmare, rămânea nemişcat pe cer.

În cinci ore soarele trebuia să răsară şi va fi exact ca pe Io; va fi singurul lucru neschimbat. Dar va trebui să alerge în jurul unui Jupiter de patru ori mai mare şi cu o viteză de trei ori mai mare, rezultând o eclipsă de o sută de ori mai frumoasă şi mai terifiantă.

Dar nimeni nu o văzu. Se derulă în timp ce Jovian Moon era pe Io şi nimeni nu o văzu. Nimeni nu avea timp. Nimeni nu avea curajul.

Panner se aşeză în cele din urmă, cu ochii umflaţi şi înroşiţi de oboseală. Vocea lui era o şoaptă răguşită.

— OK! Toată lumea la posturi. Vom face o simulare.

Panner nu mai dormiseră de patruzeci de ore. Ceilalţi lucraseră în schimburi, dar Panner nu se oprise nici să mănânce şi nici să doarmă.

Bigman, care se desemnase singur pentru muncă necalificată, pentru cărat, măsurat şi alte munci sub supraveghere, nu avea nici un fel de loc într-o simulare, nu avea nici o îndatorire. Aşa că porni să-l caute pe Lucky pe care îl găsi în cabina de comandă împreună cu comandantul Donahue.

Lucky îşi scosese cămaşa şi îşi ştergea umerii, faţa şi braţele cu un prosop.

În clipa în care îl văzu pe Bigman spuse fericit:

— Nava o să meargă, Bigman. O să plecăm destul de curând.

— Nu facem decât o simulare, zise Bigman ridicându-şi ochii.

— O să meargă. Acest Jim Panner face minuni.

— Consilier Starr, mi-ai salvat nava, zise dintr-o dată comandantul Donahue.

— Nu, nu. Panner merită toate laudele. Cred că jumătate din motor e făcut din bucăţi şi lipituri, dar va merge.

— Ştii ce vreau să spun, consilier. Ne-ai adus pe Jupiter Cinci când noi eram gata să renunţăm şi să intrăm în

panică. Mi-ai salvat nava şi am să raportez totul când o să fiu dus în faţa curţii marţiale pe Pământ, pentru că am refuzat să cooperez cu tine pe Jupiter Nouă.

Lucky roşi stânjenit.

— Nu pot să permit asta, comandante. Este important ca un consilier să se ferească de publicitate. În ceea ce priveşte raportul oficial, tu vei apărea tot timpul în poziţia de comandant al navei. Nu se va menţiona nici un fel de acţiune a mea.

— Imposibil. Nu-mi pot permite să primesc laude pentru ce ai făcut tu.

— Va trebui. Este un ordin. Şi hai să nu mai aducem vorba de curtea marţială.

Comandatul Donahue se ridică plin de mândrie.

— Merit curtea marţială. M-ai avertizat de prezenţa agenţilor siriusieni. Nu te-am ascultat şi în felul ăsta nava a fost avariată.

— Vina este şi a mea, zise Lucky calm. Am fost la bordul navei şi nu am reuşit să previn acest fapt. Oricum, dacă putem duce înapoi sabotorul, nu se va mai pune problema curţii marţiale.

— Sabotorul, bineînţeles, este robotul despre care m-ai avertizat. Cum am putut să fiu atât de orb!

— Mă tem că nu vezi problema aşa cum ar trebui. Nu a fost robotul.

— Nu a fost robotul?

— Un robot nu ar fi putut să saboteze nava. Asta ar fi însemnat să facă rău oamenilor, deci să încalce Prima Lege.

Comandantul se încruntă când se gândi la asta.

— S-ar putea să nu fi ştiut că face vreun rău.

— Toţi de la bordul acestei nave, inclusiv umanoidul, înţelegem principiul Agrav. Robotul ştia cu siguranţă că face ceva rău. În orice caz cred că am identificat sabotorul, sau îl vom identifica destul de repede.

— Da? Cine e, consilier Starr?

— Păi, să ne gândim pentru o clipă. Dacă un om sabotează o navă pentru a se asigura fie că va exploda, fie va cădea pe Jupiter, ori este un nebun, ori o persoană atât de devotată scopului său încât să rămână pe navă.

— Da, cred că da.

— Din clipa în care am părăsit Io, sasurile nu s-au deschis niciodată. Dacă s-ar fi deschis atunci am fi observat căderi de presiune. Atunci ne mai rămâne o posibilitate, sabotorul este pe Io. E încă acolo, dacă nu a fost luat deja.

— Cum să fie luat? Nici o navă nu poate ajunge pe Io cu excepţia celei pe care ne aflăm noi.

Lucky spuse zâmbitor:

— Nici o navă terestră.

— Cu siguranţă niciuna siriusiană, veni replica din partea comandantului.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur, se încruntă comandantul. Şi că tot veni vorba, aşteaptă o clipă. Toţi au raportat că sunt la bord înainte să plecăm de pe Io. Nu am fi plecat dacă nu ar fi fost toată lumea pe navă.

— În cazul ăsta toată lumea e la bord.

— Aşa se pare.

— Bun, zise Lucky. Panner a ordonat oamenilor să treacă la posturile lor. În cazul acestei simulări se cunosc exact locurile lor. Cheamă-l pe Panner şi întreabă-l dacă lipseşte cineva.

Comandantul Donahue porni intercomul şi îl chemă pe Panner.

Cu oarecare întârziere se auzi vocea obosită a lui Panner.

— Urma să vă informez eu, comandante. Simularea a fost perfectă. Putem pleca. Dacă avem noroc o să ţină totul până pe Jupiter Nouă.

— Foarte bine, spuse comandantul. Munca ta va fi recunoscută, Panner. Dar sunt toţi oamenii la locurile lor?

Dintr-o dată faţa lui Panner se încruntă.

— Nu! Am vrut să vă spun! Nu dăm de Summers.

— Red Summers, strigă Bigman. Ucigaşul nenorocit. Lucky…

— Stai o clipă, Bigman, îl întrerupse Lucky. Doctore Panner, vrei să spui că Summers nu e în cabina lui?

— Nu e nicăieri. Dacă nu ar fi imposibil, eu aş zice că nu e la bord.

— Mulţumim, spuse Lucky şi se întinse să încheie comunicarea. Comandante?

— Auzi, Lucky, începu Bigman. Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că l-am întâlnit ieşind din camera motoarelor? Ce căuta el acolo?

— Acum ştim, zise Lucky.

— Şi ştim destul ca să-l şi prindem, zise comandantul alb la faţă. Asolizăm pe Io…

— Stai, îl opri Lucky, mai avem ceva. E ceva mai important decât un trădător.

— Ce?

— Problema robotului.

— Asta poate aştepta.

— Poate că nu, comandante. N-ai spus tu că toţi au raportat că sunt la bordul navei înainte de a pleca de pe Io. Dacă e aşa, atunci înseamnă că raportul e fals.

— Şi?

— Cred că trebuie să găsim sursa acelui raport fals. Un robot nu poate sabota o navă, dar dacă omul a sabotat deja nava fără ca robotul să ştie, robotului i-ar fi destul de simplu să-l ajute pe om, dacă acesta i-ar cere-o.

— Adică vrei să spui că cel responsabil pentru raportul fals este robotul pe care îl căutăm?

Lucky se opri. Încercă să nu spere prea mult, să nu se simtă triumfător, şi cu toate astea argumentaţia părea perfectă.

Trădătorule!

— Atunci, maiorul Levinson, zise comandantul Donahue încruntându-se. Şi cu toate astea mi se pare imposibil să cred.

— Ce e imposibil? Întrebă Lucky.

— Că e robot. El e cel care a făcut raportul. El ţine toate rapoartele noastre. Îl ştiu foarte bine şi pot să jur că nu e robot.

— O să-i punem câteva întrebări comandante. Şi încă ceva, începu Lucky pe un ton serios, nu-l acuza că e robot, nu-l întreba dacă e robot şi nici măcar nu sugera că ar putea fi. Nu face nimic din care să tragă concluzia că îl suspectăm.

— De ce? Întrebă comandantul uimit.

— Siriusienii au o metodă de a-şi proteja roboţii. Orice suspiciune poate declanşa un explozibil din interiorul maiorului, dacă este într-adevăr robot.

— Pe spaţiu! Exclamă comandantul speriat.

Maiorul Levinson dădea aceleaşi semne de oboseală care se vădeau pe faţa tuturor celor aflaţi la bordul navei, dar cu toate astea reuşi să stea milităreşte în poziţia de drepţi.

— Da, domnule!

— Consilierul Starr are să-ţi pună câteva întrebări, spuse precaut comandantul Donahue.

Maiorul Levinson se întoarse cu faţa la Lucky. Era înalt, aproape cât Lucky, cu un păr drept, ochii albaştri şi cu o faţă îngustă.

— Toţi oamenii se aflau la bordul lui Jovian Moon la plecarea de pe Io şi dumneata ai fost cel care ai definitivat raportul. Aşa stau lucrurile, maior Levinson? Întrebă Lucky.

— Da, domnule.

— I-ai văzut pe toţi, în parte?

— Nu domnule, am folosit intercomul. Fiecare om a răspuns din cabină în clipa desprinderii de pe Io.

— Fiecare? Ai auzit vocea fiecăruia? Fiecare voce în parte?

Maiorul Levinson se uita uimit.

— Cred că da. Ăsta nu e un lucru de care să-ţi aminteşti.

— Cu toate astea e foarte important şi îţi cer să-ţi aminteşti.

Maiorul se încruntă şi-şi aplecă puţin capul.

— Aha, stai un pic. Dacă stau să mă gândesc, Norrich a răspuns pentru Summers pentru că Summers era în baie, spuse el apoi continuă grăbit. Stai un pic, chiar acum Summers este căutat.

Lucky ridică mâna.

— Nu contează asta, domnule maior. Vrei să-l cauţi pe Norrich şi să-l trimiţi încoace?

Norrich apăru la braţul maiorului Levinson. Era mai mult decât uimit.

— Comandante, nimeni nu poate să-l găsească pe Red Summers. Ce s-a întâmplat cu el? Întrebă Norrich.

Lucky răspunse în locul comandantului.

— Încercăm să ne dăm seama. Tu ai raportat că Summers e prezent când maiorul Levinson a făcut numărătoarea înainte de plecarea de pe Io?

Inginerul orb roşi.

— Da.

— Maiorul spune că i-ai comunicat că Summers este în baie. Aşa era?

— Păi… Nu, nu era, consilier Starr. A coborât de pe navă pentru o clipă ca să ia nişte echipament pe care îl lăsase în urmă. Nu voia să aibă probleme cu comandantul din cauza neatenţiei şi mi-a cerut să-l acopăr. Mi-a spus că se va întoarce înainte de plecare.

— Şi?

— Eu… Eu cred… Am avut impresia că s-a întors. Mutt a lătrat şi am fost sigur că Summers s-a întors, dar cum eu nu am nimic de făcut la decolare, m-am dus să trag un pui de somn şi cred că nu am dat destulă atenţie faptului. Apoi a urmat toată nebunia din camera motoarelor şi după aia nimeni nu s-a mai gândit decât la reparaţii.

— Atenţie! Către tot echipajul! Decolăm! Toată lumea la posturi! Se auzi vocea lui Panner prin intercom.

Jovian Moon era din nou în spaţiu, ridicându-se împotriva gravitaţiei lui Jupiter cu ajutorul energiei economisite. Consuma energie la o rată care ar fi epuizat cinci nave obişnuite şi numai un tremur uşor în sunetul hiperatomicelor sugera că mecanismul navei era refăcut din bucăţi.

Panner discuta acum despre energia pe ar fi trebuit să o conserve.

— Aşa cum stăm acum, o să ne întoarcem doar cu şaptezeci şi cinci la sută din energia cu care am plecat, când în mod normal ar fi trebuit să avem optzeci şi cinci sau nouăzeci. Dacă mai asolizăm încă o dată pe Io şi mai decolăm o dată o să ne întoarcem cu numai cincizeci. Şi nici nu ştiu dacă mai rezistăm la o altă plecare.

— Dar trebuie să-l prindem pe Summers, şi ştii de ce, îi spuse Lucky.

— Nu sunt aşa de sigur că îl vom găsi, Bigman, zise Lucky uitându-se cum Io se măreşte din nou pe monitoarele navei.

— Doar nu crezi că siriusienii l-au luat, nu? Întrebă Bigman neîncrezător.

— Nu, dar Io e destul de mare. Dacă se îndreaptă către un loc de întâlnire, s-ar putea să nu mai dăm niciodată de el. Eu sper să rămână în acelaşi loc. Ar trebui să care aer, hrană, apă dacă s-ar mişca, aşa că cel mai logic pentru el ar fi să rămână în acelaşi loc. Mai ales că nu are nici un motiv să creadă că ne vom întoarce după el.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama că el e, Lucky, zise Bigman. A încercat să te omoare de prima dată. De ce ar fi vrut să facă asta dacă nu ar fi lucrat pentru siriusieni?

— Nu te contrazic, Bigman, dar adu-ţi aminte de un lucru, căutam un spion. Summers nu poate fi spion. El nu avea nici un fel de acces la informaţiile scurse. Imediat ce a fost clar că e vorba de un robot, l-am scos din calcule pe Summers. Broasca V ne-a arătat că are emoţii, aşa că nu poate fi robotul, deci nu poate fi spion. Dar asta nu l-a împiedicat să fie trădător şi sabotor, şi nu ar fi trebuit să las căutarea unui spion să-mi ascundă o asemenea posibilitate, zise Lucky dând din cap. Ăsta pare să fie un caz plin de dezamăgiri. Dacă ar fi fost oricine altcineva care să-l fi acoperit pe Summers în afară de Norrich, atunci am fi avut şi robotul. Problema e că Norrich e singurul care a cooperat cu Summers, fiind convins că nu face nici un fel de rău. El era prieten cu Summers. Şi până la urmă Norrich e

nevinovat pentru faptul că nu ştie dacă Summers s-a întors pe navă. Nu ai ce să-i faci, e orb.

— Şi mai mult, şi el a avut emoţii, aşa că nu poate fi robot, îl completă Bigman.

— Adevărat, încuviinţă Lucky, dar în acelaşi timp se încruntă în tăcere.

Se apropiau tot mai mult de suprafaţa lui Io, aproape exact în acelaşi punct ca şi prima dată. Punctele şi umbrele din vale se transformau treptat în echipamentul pe care îl lăsaseră acolo.

Lucky cercetă cu privirea prin telescop.

— Aţi lăsat pe Io vreun cort presurizat? Întrebă Lucky.

— Nu, răspunse comandantul.

— Atunci însemnă că l-am găsit. Un cort este întins exact în spatele stâncii. Ai lista cu materialele care lipsesc de la bord?

Comandantul îi întinse lista fără nici un comentariu şi Lucky o studie.

— Bigman şi cu mine mergem după el, zise Lucky. Mă îndoiesc că vom avea nevoie de vreun ajutor.

Soarele micuţ era acum sus pe cer şi Bigman şi Lucky călcau pe propriile lor umbre. Jupiter era ca o semilună.

Lucky începu să vorbească cu Bigman pe lungimea de undă a acestuia.

— Dacă nu doarme, trebuie să fi văzut nava.

— Sau a plecat deja, îşi manifestă neîncrederea Bigman.

— Mă îndoiesc că a plecat.

— Pe nisipurile de pe Marte! Strigă exact în aceeaşi clipă Bigman. Lucky, fii atent acolo sus!

O siluetă se profila exact pe linia stâncilor. Era de un negru intens în contrast cu galbenul strălucitor al lui Jupiter.

— Nu mişca, se auzi o voce plictisită şi joasă pe lungimea de undă a lui Lucky. Am un blaster.

— Summers, zise Lucky, vino jos şi predă-te.

— Am ghicit bine lungimea, nu-i aşa, consilier Starr? Vocea lui Summers trăda oboseala, în ciuda tonului batjocoritor. Cu toate că era destul de uşor după înălţimea prietenului tău… Îndreptaţi-vă către navă sau vă omor pe amândoi.

— Nu are rost să blufezi, veni replica lui Lucky. De la distanţa asta nu poţi să ne loveşti nici dacă te lăsăm să tragi până mâine.

— Să ştii că şi eu sunt înarmat, se auzi dintr-o dată şi vocea plină de furie a lui Bigman, şi eu pot să te nimeresc chiar de la distanţa asta. Ţine cont de asta şi nici măcar să nu te gândeşti să-ţi mişti vreun deget către butonul de activare.

— Aruncă blasterul şi predă-te! Îi mai strigă Lucky încă o dată.

— Niciodată!

— De ce nu? Cui îi eşti loial? Îl întrebă Lucky. Celor de pe Sirius? Ţi-au promis că vor veni să te ia? Dacă e aşa, atunci te-au minţit şi te-au trădat. Nu merită loialitatea ta. Spune-mi unde e baza siriusienilor din sistemul Jupiter?

— Se pare că ştii foarte multe! De ce nu-ţi dai singur seama?

— Ce combinaţie de subunde foloseşti pentru a-i contacta?

— Şi pe asta trebui s-o găseşti singur… Nu veniţi mai aproape!

— Ajută-ne, Summers, şi o să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a-ţi asigura un tratament mai uşor pe Pământ.

— Pe cuvânt de consilier? Întrebă Summers râzând slab.

— Da.

— Nu am nevoie de el. Plecaţi înapoi la navă.

— De ce te-ai întors împotriva semenilor tăi, Summers? Ce ţi-au oferit siriusienii? Bani?

— Bani! Se auzi vocea furioasă a celuilalt. Vrei să ştii ce mi-au oferit? Am să-ţi spun. Şansa unei vieţi decente, continuă Summers, cei doi putând să-i audă scrâşnetul dinţilor. Ce aveam eu pe Pământ? Mizerie. O planetă înghesuită cu nici un fel de şansă ca să-mi fac un nume sau

o poziţie. Peste tot eram înconjurat de milioane de oameni care se mâncau unul pe celălalt pentru existenţă, şi atunci când am încercat să prind şi eu ceva, am fost trimis la închisoare. Atunci m-am gândit că în clipa în care mi se oferă posibilitatea să mă răzbun pe Pământ, am s-o fac.

— Ce aştepţi să primeşti de la siriusieni pentru a avea o viaţă decentă?

— M-au invitat să imigrez pe planetele lor, dacă vrei să ştii, zise el oprindu-se în timp ce respiraţia îi devenise şuierătoare. Acolo sunt lumi noi. Lumi curate. Acolo e loc pentru oameni ca mine; au nevoie de oameni capabili ca mine acolo. Mi se oferă o şansă.

— Nu o să ajungi niciodată acolo. Când vin după tine?

Summers nu mai spunea nimic.

— Recunoaşte, continuă Lucky. Nu vin după tine. Nu au să-ţi ofere nici un fel de viaţă decentă, de fapt nu-ţi oferă nici un fel de viaţă. Pentru tine nu au decât moartea. Trebuiau să vină până acum, nu?

— Nu.

— Nu minţi! Asta nu te ajută la nimic. Am verificat tot ce lipseşte de pe Jovian Moon. Ştim exact cât oxigen ai luat de la bordul navei. Recipientele de oxigen sunt greu de cărat, chiar şi la gravitaţia de pe Io, atunci când trebuie să le iei şi să nu fii văzut. Rezerva ta de aer e pe terminate, nu-i aşa?

— Am destul aer, veni replica lui Summers.

— Eu zic că e pe terminate, spuse Lucky. Nu vezi că siriusienii nu vin după tine? Nu pot veni după tine fără Agrav şi ei nu au Agrav. Pe galaxie, omule, te-ai lăsat omorât din cauza viselor despre planetele siriusienilor într-o păcăleală de genul ăsta? Acum, spune-mi, ce-ai făcut pentru ei?

— Am făcut pentru ei tot ce mi-au cerut, şi nici n-a fost mult. Nici măcar nu regret, strigă el aproape fără aer, doar că nu am reuşit să termin Jovian Moon. Cum ai reuşit să o salvezi? Am distrus-o… Am distrus-o…, termină el de vorbit înecându-se.

Lucky îi făcu semn lui Bigman şi se avântă într-un salt caracteristic pentru lumile cu gravitaţie mică. Bigman îl urmă, sărind într-o parte pentru a nu-i oferi lui Summers o singură ţintă.

Summers trase cu blasterul care scoase un sunet înfundat şi slab, atât cât era posibil în atmosfera rarefiată a lui Io. La câţiva centimetri de locul unde se aflase Lucky se formă un carter.

— Nu mă prinzi, strigă Summers cu o violenţă destul de moale. Nu mă întorc pe Pământ. Or să vină să mă ia. Siriusienii vor veni după mine.

— Sus, Bigman, zise Lucky.

Ajunse la stânci. Sări înainte şi, prinzând o stâncă ieşită în afară, se ridică şi mai sus. La o forţă gravitaţională de şase ori mai mică, un om, chiar şi în costum spaţial, putea întrece o capră de munte la căţărat.

Summers strigă foarte slab. Îşi duse mâinile la cască şi se lăsă să cadă în spatele stâncilor.

Lucky şi Bigman ajunseră în vârf. Pe partea cealaltă stâncile erau abrupte, colţuroase. Summers arăta ca o păpuşă care cădea cu faţa în jos şi cu membrele desfăcute, lovindu-se cu faţa de sol.

— Să punem mâna pe el, Lucky, strigă Bigman şi sări mult înainte.

Lucky îl urmă.

O asemenea săritură ar fi însemnat moarte curată pe Pământ, chiar şi pe Marte. Dar pe Io nu era mare lucru.

Amândoi atinseră solul cu picioarele îndoite şi se lăsară să se rostogolească pentru a mai reduce din forţa impactului. Lucky se ridică primul în picioare şi se îndreptă către Summers care era întins pe jos fără nici un fel de mişcare.

Bigman apăru şi el.

— Hei, asta nu a fost o săritură chiar aşa de uşoară… Ce se întâmplă cu nenorocitul?

— A murit, zise Lucky. Mi-am dat seama că nu mai are oxigen după cum vorbea. Era aproape inconştient. Din

cauza asta l-am atacat.

— Poţi să stai o grămadă în starea de inconştienţă, spuse Lucky.

Lucky dădu din cap în semn că nu.

— El a vrut să fie sigur că nu-l vom prinde în viaţă. Chiar înainte de a sări a trecut sistemul de filtrare de la cască pentru atmosfera otrăvitoare de pe Io şi s-a lovit cu faţa de stânci.

Se dădu la o parte şi Bigman văzu faţa zdrobită.

— Păcat de el, prostul! Zise Lucky.

— Păcat de el, trădătorul! Sări indignat Bigman. Cred că avea răspunsul şi nu a vrut să ni-l spună. Acum nu mai poate.

— Nu are nevoie, Bigman, zise Lucky. Cred că acum ştiu răspunsul.

Robotul!

— Îl ştii? Întrebă cu o voce mirată micul marţian. Cum e treaba, Lucky?

— Nu acum, refuză să răspundă Lucky.

Se uită în jos la Summers, ai cărui ochi se îndreptau către spaţiu.

— Summers mai are ceva distinctiv, zise el, e primul om care a murit pe Io.

Se uită în sus. Soarele era chiar la marginea lui Jupiter. Planeta devenea doar un cerc argintiu de atmosferă crepusculară.

— O să se întunece, anunţă Lucky. Să mergem la navă.

Bigman măsura cu pasul cabina în care se aflau. Erau doar trei paşi într-o direcţie şi trei în cealaltă, dar el continua să o măsoare.

— Dar dacă ştii, Lucky, de ce nu…

— Nu pot să procedez în mod normal, îl opri Lucky, şi apoi să risc o explozie. Lasă-mă să o fac atunci când şi cum cred eu de cuviinţă.

În tonul lui răzbătea o anume fermitate care îl linişti pe Bigman.

— Atunci de ce mai pierdem timpul pe Io pentru nenorocitul mort de acolo? E mort. Nu mai avem nimic de făcut.

— Un singur lucru, zise Lucky exact în clipa în care se aprinse lumina ce anunţa că e cineva la uşă se aprinse. Deschide, Bigman, trebuie să fie Norrich.

Aşa era. În cameră intră inginerul orb împreună cu Mutt.

Ochii albaştri ai lui Norrich clipeau repede.

— Am auzit de Summers, spuse el. E grav că a încercat să… Să… E grav că a fost un trădător. Şi cu toate astea îmi pare rău pentru el.

— Mi-am închipuit că aşa o să fie, încuviinţă Lucky. De asta te-am şi chemat. Acum pe Io e întuneric. Soarele e în eclipsă. Când se termină eclipsa, vii cu mine să-l îngropăm pe Summers?

— Bucuros. Ar trebui să facem asta pentru orice om, nu?

Mâna lui Norrich se lăsă în jos către Mutt şi câinele se apropie şi se mişcă încet pe lângă stăpânul lui ca şi cum ar fi ştiut că trebuie să-i ofere alinare.

— M-am gândit că vrei să vii, continuă Lucky. Dincolo de orice, ai fost prietenul lui. Poate că ai vrea să-i aduci ultimele omagii.

— Mulţumesc. Mi-ar plăcea, spuse Norrich, ochii lui fără lumină fiind umezi.

Lucky stătea acum în faţa comandantului Donahue, exact înainte de a ieşi pe suprafaţa lui Io.

— Va fi ultima ieşire. După ce ne întoarcem, plecăm către Jupiter.

— Bine, zise comandantul, iar în ochii lor se citea o înţelegere tăcută.

Lucky îşi puse casca şi în celălalt colţ al camerei, degetele lui Norrich se mişcau delicat pe costumul spaţial al lui Mutt, pentru a se asigura că toate legăturile sunt în regulă. În interiorul căştii de o formă ciudată în care intra capul lui Mutt se auzi un lătrat slab. Era evident că Mutt ştia că vor pleca într-o plimbare la gravitaţie scăzută şi se bucura.

Primul mormânt de pe Io era gata. Fusese săpat cu lopeţile cu câmp de forţă în solul stâncos. În jurul lui erau pietre iar la un capăt avea ca semn un bolovan de formă ovală.

Cei trei stăteau în jurul lui în timp ce Mutt se plimba la distanţă, încercând cu disperare, ca întotdeauna, să cerceteze cu nasul tot ce întâlneşte, cu toate că metalul şi sticla specială de la cască îi blocau simţul mirosului.

Bigman, care ştia ce aştepta Lucky de la el, dar nu înţelegea de ce, aştepta tensionat.

Norrich stătea cu capul aplecat.

— A fost un om care şi-a dorit ceva foarte mult, a făcut rău din cauza asta şi astfel a plătit, rosti el.

— A făcut ce i-au ordonat siriusienii, adăugă Lucky. Asta a fost crima lui. A comis sabotaj şi…

Norrich se îndreptă în clipa în care Lucky făcu pauza.

— Şi ce? Întrebă el.

— Şi te-a adus pe tine pe navă. A refuzat să se alăture echipajului fără tine. Chiar tu mi-ai spus că numai cu ajutorul lui ai fost admis pe Jovian Moon, zise Lucky apoi vocea îi deveni gravă. Tu eşti un robot spion adus aici de siriusieni. Faptul că eşti orb te face să pari inocent în faţa celorlalţi care fac parte din proiect, dar nu ai nevoie să vezi. Tu eşti cel care ai omorât broasca V şi tu eşti cel care l-ai acoperit pe Summers să iasă din navă. Moartea ta nu înseamnă nimic, aşa cum spune Legea a Treia. Şi m-ai păcălit cu acea emoţie pe care am simţit-o cu ajutorul broaştei V, dar acum ştiu că este o emoţie sintetică implantată de stăpânii tăi.

Ăsta era semnalul pe care îl aştepta Bigman. Îşi ridică blasterul şi se repezi la Norrich ale cărui proteste incoerente nu reuşeau să devină fraze inteligibile.

— Ştiam eu că tu eşti, strigă Bigman, şi acum te fac bucăţi.

— Nu e adevărat, reuşi să articuleze Norrich, regăsindu-şi vocea.

Îşi ridică mâinile şi se rostogoli înainte.

Şi dintr-o dată Mutt se îndreptă către ei venind prin lumina palidă. Se repezi furios să parcurgă cei patru sute de metri care îl despărţeau de cei trei, alergând către Bigman.

Bigman nu-i dădea atenţie. Îl prinse cu o mână pe Norrich de umăr. Cu cealaltă scoase blasterul.

Şi deodată Mutt se prăbuşi!

În clipa în care ajunsese la trei metri de cei doi care se luptau, picioarele îi înţepeniră, rostogolindu-se către ei şi în cele din urmă oprindu-se. Prin geamul căştii i se puteau vedea colţii ca şi cum s-ar fi oprit la jumătatea unui lătrat.

Bigman îşi păstra poziţia ameninţătoare asupra lui Norrich, ca şi cum amândoi ar fi fost îngheţaţi.

Lucky se apropie de animal cu paşi repezi. Se folosi de lopata de forţă ca de un cuţit şi despică costumul lui Mutt de la gât până la coadă.

Apoi, tensionat despică şi pielea din spatele gâtului, căutând cu degetele în interior. Găsi o sferă mică ce nu părea a fi făcută din os. Trase de ea şi aceasta opuse rezistenţă. Îşi ţinu respiraţia şi smulse firele care o legau, ridicându-se apoi uşurat. Baza creierului ar fi cel mai logic loc în care să fi fost aşezat un mecanism activat de creier. Acum Mutt nu mai ameninţa pe nimeni.

Norrich strigă ca şi cum ar fi ştiut instinctiv ce s-a întâmplat.

— Câinele meu! Ce-i faceţi câinelui meu?

— Nu e câine, Norrich, zise Lucky încet. Nu a fost niciodată. E robot. Hai Bigman, ajută-l tu să meargă la navă. Eu o să-l car pe Mutt.

Lucky şi Bigman erau în camera lui Panner. Jovian Moon era din nou în zbor, iar Io se îndepărta rapid, ajungând să fie un bănuţ strălucitor pe cer.

— Ce l-a dat de gol? Întrebă Panner.

— O mulţime de lucruri pe care eu nu le-am observat la timp, răspunse Lucky. Toate indiciile se îndreptau către Mutt, dar eu eram aşa de hotărât să găsesc un robot

umanoid, atât de convins că un robot trebuie să arate omeneşte încât am trecut cu vederea adevărul care îmi era mai mult decât evident.

— Bun, atunci ce ai văzut?

— Când Summers a sărit de pe stânci, m-am uitat la el şi m-am gândit la Bigman căzând în râul de amoniac. Mi-am zis că nu mai e nici un Mutt care să-l salveze…

— Cum? Nu înţeleg.

— Cum l-a salvat Mutt pe Bigman? Câinele a venit de undeva din spatele nostru şi Bigman era undeva sub gheaţă, noi nu puteam să-l vedem. Cu toate astea Mutt a plonjat, a ajuns la Bigman fără nici un pic de ezitare şi l-a scos afară. Noi suntem gata să acceptăm asta fără să ne gândim pentru că ne aşteptăm ca orice câine să găsească unele lucruri pe care noi nu le putem găsi, cu ajutorul mirosului. Dar capul lui Mutt era în cască. Nu putea nici să-l vadă şi nici să-l simtă după miros pe Bigman, dar cu toate astea nu a avut nici un fel de problemă în a-l găsi. Trebuie să fi fost implicat un simţ neobişnuit de percepţie. O să aflăm exact când va fi examinat de experţii noştri în robotică.

— Acum când explici, zise Panner, totul pare clar. Câinele trebuia să se dea de gol pentru că Prima Lege îl obliga să nu permită moartea unei fiinţe umane.

— Aşa e, continuă Lucky. Imediat ce au apărut suspiciuni asupra lui Mutt, şi alte lucruri au început să completeze jocul de puzzle. E adevărat că Summers l-a adus pe Norrich la bord, dar făcând asta, l-a adus şi pe Mutt. Mai mult, chiar Summers i l-a adus pe Mutt lui Norrich de prima dată. Sunt mari şanse să fie un lanţ de spioni pe Pământ a căror unică sarcină este să distribuie aceşti roboţi celor care lucrează la centrele de cercetare secrete. Câinii sunt spionii perfecţi. Dacă găseşti un câine că se uită în hârtiile tale sau umblă printr-o secţiune secretă a laboratorului, îţi faci griji? Mai degrabă îl mângâi şi îi dai câţiva biscuiţi. M-am uitat şi eu în interiorul lui Mutt şi cred că are un transmiţător subeteric

care îl ţine în contact cu stăpânii lui siriusieni. Ei pot vedea ce vede şi el, pot auzi ce aude şi el. Spre exemplu, au văzut broasca V, şi-au dat seama de pericol şi i-au ordonat să o omoare. Poate fi învăţat să folosească un proiector de energie care să topească un închizător de uşă. Chiar dacă e prins, sunt mari şansele să se spună că a fost un accident, un câine care s-a jucat cu o armă pe care a găsit-o. Dar imediat ce mi-am dat seama de toate astea, am fost doar la începutul unei probleme practice. Trebuie să prind câinele intact. Eram sigur că şi cea mai mică suspiciune va declanşa explozia. Aşa că în primul rând l-am dus pe Norrich împreună cu Mutt la o distanţă apreciabilă de navă, pretinzând că îi vom săpa mormântul lui Summers. Normal că am lăsat o notă comandantului Donahue, pentru cazul în care nu mă întorceam, astfel încât Pământul să verifice toţi câinii din centrele de cercetare.

— Apoi l-am acuzat pe Norrich…

— Pe nisipurile de pe Marte, Lucky! Îl întrerupse Bigman. Pentru o clipă chiar m-ai păcălit cu Norrich şi cu emoţiile implantate pentru a păcăli broasca V.

— Nu, Bigman, continuă Lucky. Dacă ne-ar fi putut păcăli cu emoţiile implantate, ce rost ar mai fi avut să omoare broasca V? Nu, eu am vrut doar să mă asigur. Dacă cei de pe Sirius ascultau prin Mutt, trebuiau convinşi într-un fel că pornisem pe o pistă falsă. În plus am aranjat în aşa fel încât să-i ofer lui Mutt prilejul să se manifeste. Deci Bigman l-a atacat, conform instrucţiunilor, pe Norrich. Fiind un câine pentru orbi, Mutt a fost construit cu un simţ puternic de apărare a stăpânului în faţa oricărui atac, şi supunere faţă de Legea a Doua. De obicei aici nu e nici un fel de problemă. Foarte puţini oameni atacă un orb şi cei care o fac se opresc de obicei la un lătrat sau un mârâit mai serios al câinelui. Dar Bigman a continuat atacul şi Mutt, pentru prima dată de când a fost construit, a trebuit să ducă ordinul până la capăt, dar cum ar fi putut să facă asta? Nu putea să-i facă rău lui Bigman. Prima Lege. Dar nu putea

nici să permită să i se facă rău lui Norrich. Pentru Mutt a fost o dilemă care l-a paralizat. O dată ce s-ar fi întâmplat asta, am mizat pe faptul că bomba nu se mai poate declanşa. Aşa că am scos-o şi nu am mai avut nici un fel de problemă.

— Da, finuţ lucrat, îl aprobă Panner după ce trase puternic aer în piept.

— Finuţ? Întrebă Lucky suflând puternic. Aş fi putut să fac asta din prima zi când am ajuns pe Jupiter Nouă, dacă m-aş fi gândit mai bine. Aproape că îmi dădusem seama. Gândul mi-a fulgerat prin minte tot timpul, dar nu am reuşit să-l prind.

— Ce a fost, Lucky? Încă nu m-am prins, zise Bigman.

— E simplu. Broasca V poate detecta emoţiile atât ale animalelor cât şi ale oamenilor. Am avut un exemplu când am ajuns pe Jupiter Nouă. Am detectat foamea în mintea pisicii. Apoi, mai târziu ne-am întâlnit cu Norrich care te-a pus să te faci că dai în el pentru a-ţi arăta cât de devotat e Mutt. Aşa ai şi făcut. Am detectat emoţiile lui Norrich, pe ale tale, dar cu toate că Mutt arăta toate semnele exterioare de furie, prin broasca V nu am simţit nici o urmă de asemenea emoţie.

— Deci asta l-a dat de gol, Lucky! Data viitoare ar trebui să se gândească de două ori înainte să se pună cu noi! Zise Bigman triumfător.

— Nu ar trebui să fim aşa de încrezători, Bigman, nu ştim ce ne mai aşteaptă acum din partea siriusienilor, mai ales că am reuşit să le descoperim metoda de spionaj…

SFÂRŞIT